

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУН 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3320

ПРОФ. ВИДОСАВА ОСТОЈИЋ
В. Д. ПРЕДСЈЕДНИКА
СТРАНКЕ СРПСКИХ РАДИКАЛА

МАТРИЈАЛНИСКИ

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

РИМОКАТОЛИЧКИ
ЗЛОЧИНАЧКИ ПРОЈЕКАТ
ВЕШТАЧКЕ
ХРВАТСКЕ НАЦИЈЕ

СРПСКА РАДНИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

на дела проф. др Војислава Шешеља
јима је објављена научна истина
мокатоличкој цркви и Хрватима,
а природа, циљеви и морални судови
српског национализма.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

НОВА је издала српске националне интересе!

Прихватање ванредних парламентарних избора од стране већине опозиционих странака, а по жељи режима, донио је опозицији још један пораз. У таквим условима, режим је однио још једну убједљиву побједу. Последице нас тек чекају...

У Странци српских радикала, одмах након избора, услиједиле су промјене. Предсједник Странке, Душко Секулић, смијењен је са те функције, а за вршиоца дужности изабран је универзитетски професор Видосава Остојић. Овим промјенама странка је започела нову етапу у свом дјеловању у Црној Гори, а све у складу са идеологијом српског национализма коју је у српски народ укоријенио наш предсједник Војислав Шешељ.

Напади од стране лажних опозиционара на Српски национални савјет и Странку српских радикала не јењавају. Државна безбједност је очигледно умијешала своје прсте, а за извршиоца користи Нову српску демократију, разне тзв. независне интелектуалце и све оне који су упамћени само по томе што су били полтрони свакој власти.

Нова српска демократија је чак издала и документ у коме за свој неуспјех на изборима оптужује српске радикале. Тај тзв. документ о дјеловању прије последњих парламентарних избора је за сваког, иоле политички писменог човјека, смијешан. Није се ни сумњало да ће руководство НОВЕ као и увијек наћи, само њима, реалан разлог због кога су изгубили изборе, али вјероватно нико није очекивао да ће за свој неуспјех окривити никога другог до Војислава Шешеља који је већ скоро седам година на правди Бога заточен у Хашком трибуналу.

НОВА је такође осудила мене зато што сам на локалним изборима у Котору на завршној трибини прочитао писмо подршке др Војислава Шешеља. Они, својом накнадном памећу, сматрају да је због тога Српска листа лоше прошла у Котору, јер их је послје тога напао шеф режима Мило Ђукановић, а СНП-у у таквој ситуацији није било тешко да покупи српске гласове.

Да нијесам прочитао њихово саопштење у дневном листу „Вијести” не бих сазнао да напади из ДПС-а штете некој опозиционој партији. Увјерен сам да је ситуација сасвим обрнута и да напади из ДПС-а на неку опозициону странку истој могу донијети само политичку корист, а никако нанјети штету.

Одговорно тврдим да нијесам прочитао писмо Војислава Шешеља у Котору Српска листа би много лошије прошла јер се већ тада почело шушкати о томе да дио тадашњег руководства Српске народне странке покушава угасити ту странку и основати другу која неће бити националне, већ грађанске оријентације. Те чињенице су на тадашње потенцијане бираче Српске листе дјеловале разочаравајуће, зато је тада дио њих и гласао СНП. Али не због Војислава Шешеља, него управо због заокрета у политици који су направили Мандић и Даниловић.

Тачно је да сам у Котору у свом говору осим Војислава Шешеља поменуо и Радована Караџића и Ратка Младића на шта се дио тадашњег руководства почео хватати за главу, док је народ у сали устао на ноге и десетоминутним аплаузом поздравио Војислава Шешеља, Радована Караџића и Ратка Младића. Тада се јасно могао видјети јаз између народа и дијела руководства тадашње Српске народне странке. Симптоматично је то што су удари на Српску радикалну странку и Српску листу спроведени буквално идентично.

Бојан Струњаш

Оснивач и издавач Проф. др Војислав Шешељ, **Главни и одговорни уредник** Елена Божић-Талијан, **Заменик главног и одговорног уредника** Марина Томан, **Издање приредио** Бојан Струњаш, **Редакција** Иван Нинић, Борис Алексић, Душан Марић, др Никола Жутић, Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић, мр Александар Мартиновић, Будимир Ничић, Амџад Мигати, Огњен Михајловић, **Лектор** Бојан Струњаш, **Председник Издавачког савета** Др Ђорђе Николић, **Заменик председника Издавачког савета** Др Бранко Надовеза, **Издавачки савет** Проф. др Војислав Шешељ, Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазичић, Драган Тодоровић, Мирко Благојевић, Душко Секулић, Зоран Красић, Паја Момчилов, Наташа Јовановић, Горан Цветановић, **Штампа** ДОО „Драгић”, Зрењанин. **Редакција прима пошту на адресу „Велика Србија”**, Трг победе 3, 11080 Земун. Рукописи се не враћају. Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд 329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске радикалне странке / главни и одговорни уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1, бр. 1 (јул 1990) - Београд : Војислав Шешељ, 1990 - (Зрењанин : Драгић). - 30 cm Месечно ISBN 1452-9165 = Велика Србија COBISS.SR-ID 19291650

Шест година од добровољног одласка др Војислава Шешеља у Хашки трибунал

Истина показала наказну инквизицију 21. вијека

- У понедељак 24. фебруара ове године навршило се тачно шест година од када је Војислав Шешељ добровољно отишао у Хашки трибунал. Мада је безумном, и противправном одлуком Судског већа ово суђење прекинуто до даљњег, не само стручна јавност, већ и чиниоци свега је могао да се увери како је лидер Српске радикалне странке до ногу победио и понизио Хашки трибунал и показао како се прави Србин и истинити патриота бори за свој народ и своју Отаџбину

Пише: Зоран Радовић

Уторак 25. фебруара 2009. године Судско веће Хашког трибунала требало је да саслуша последњег сведока Тужилаштва пре него што на снагу ступи ова срамна одлука о прекиду процеса до даљег. Заштитени сведок оптужбе ВС-1029 није се појавио, наводно због болести, а Судско веће такође није одредило када би он могао да буде изведен да да свој исказ.

Правни стручњаци, они којима је право и правда испред шићарциских и увлакачких интереса новом светском поредку, свесни су да је суђење лидеру српских радикала прекинуто само зато што је др Војислав Шешељ подједнако, до ногу, поразио не само хашко тужилаштво већ и цео Хашки трибунал.

Доктор Шешељ је потпуно понизио хашки казамат не само својом бриљантном одбраном која ће сасвим сигурно бити узор и предмет изучавања на најпрестижнијим факултетима и институтима где се проучава међународно и кривично право, већ и херојским понашањем пркосећи и бранећи се подједнако и од хашких саграпа, али и оних домаћих подгузњака и издајника који су чинили и чине све да што више осрамоте и облате сопствени народ.

На овом суђењу доктор Шешељ није само до ногу потукао мрачну инквизицију 21. века. Он је успео да на суђењу потпуно разоткрије све тајне планове и намере новог светског поретка коме је хашки казамат само једно од легалних оружја. Цео правдољубив свет је схватио да је одлуком да се само шест часова од завршетка предвиђеног времена за извођење сведока Тужилаштва, Судско веће у процесу против др Шешеља, овог пута без задршке, без свилених рукавица, сасвим отворено и бестијално ставило на страну неправде и покушаја светских

моћника да се процес лидеру Српске радикалне странке никада не заврши.

Пре шест година Војислав Шешељ је одлучио да жртвује све, и приватни и политички живот, како би одбранио част свих српских патриота, али и да покаже сваком Србину на овој планети како се вера не продаје за вечеру.

Доктор Војислав Шешељ је отишао у Хаг као прави српски војвода и херој који је управо у овом мрачном, инквизитском казамату доказао да му је Србија изнад свега и да ће због ње да жртвује чак и свој живот.

Зоран Красић, један од правних саветника др Војислава Шешеља, на ше-

тогодишњицу добровољног одласка Шешелја у Хаг, у страначким просторима Српске радикалне странке у Београду одржао је конференцију за новинаре Тима за одбрану који др Шешелју помаже у припреми одбране.

„Данас је 24. фебруар 2009. године, 2.191 дан како је Војислав Шешелј у притвору у Шевенингену. Пуних шест година како је у притвору и како се води поступак против њега. Ови подаци сами за себе довољно говоре, да је реч о несвакидашњем преседану, правном скандалу, нечему што се до сада није догодило у историји судских поступака”, истакао је Красић и подсетио целокупну домаћу и светску јавност на најважније детаље из овог поступка.

Красић је ово подсећање започео на једини исправан и могућ начин – подсећајући на оне месеце пре него што је др Шешелј добровољно отпутовао у Хаг када је лидер српских радикала чак пет пута позивао Хашки трибунал да се изјасни да ли постоје неке оптужбе или нека сумња да је он извршио неко кривично дело.

„Увек је Војислав Шешелј тражио од Хашког трибунала да се изјасни о томе током изборних кампања, где га је обично Зоран Ђинђић прозивао, да против њега постоји наводно нека оптужница. Једном је Војислав Шешелј тражио да посети притворене Србе у Хашком трибуналу, и тада му такође нису одобрили одлазак у Хашки трибунал, оном чувеном реченицом да 'Војислав Шешелј представља опасност за Краљевство Холандију'", објашњава Зоран Красић и наставио да фактографски износи оне најупечатљивије детаље о томе како се ова лажна и срамна оптужница против др Шешелја писала и како је уопште настала.

Фактографски, 15. јануара 2003. године Тужилаштво Хашког трибунала је саставило оптужницу, а 14. фебруара је дежурни судија прогласио ту оптужницу. Отпечатила је 17. фебруара 2003. године, осведочени србомрзац Карла дел Понте у Београду, када је и одржала састанак са Зораном Ђинђићем.

„У њеној књизи имали сте прилике да прочитате оне чувене реченице, разговор између ње и Зорана Ђинђића: Водите га и не враћајте га више. И знајте, имаћете проблема с њим, великих проблема, за разлику од тврдоглавости Слободана Милошевића. Дана 23. фебруара 2003. године, Војислав Шешелј је практично завршио са својим приватним обавезама и службеним обавезама које има у Србији. Са-

мо да вас подсетим, данима смо телима бранили кућу Војислава Шешелја зато што је била и нека група људи која је хтела по сваку цену да га насилно води у Хаг. Он је сам рекао, чим је добио оптужницу, да 24. фебруара завршава са својим приватним обавезама. Завршен је Конгрес Српске радикалне странке, централни митинг је одржан на Тргу Републике и 24. фебруара је отишао у Хаг”, присећа се Зоран Красић, с болном гримасом на лицу тужних детаља за српску историју када је доказани српски патриота продан само зато што је за досманлијску власт представљао најозбиљнију политичку опасност.

Ко је и какав је доктор Војислав Шешелј. О каквој је моралној и патриотској величини реч, најбоље показују дела др Шешелја, па се због тога радо присећамо тих неколико дана пре него што је добровољно отишао у Холандију.

У сваком том дану, сваким својим потезом лидер српских радикала је показао сву своју величину, сву своју жртву и разлоге због којих није имао никакву дилему зашто иде у Хаг и зашто то ради добровољно.

– Не дајте Радована Караџића, не дајте генерала Младића, не дајте пуковника Шљиванчанина, не дајте мајора Рађића. Не дајте ниједног Србина за

којег ће тек стићи оптужнице. Нека ја будем последњи Србин који је отишао у Хашки трибунал – рекао је на великом опроштајном митингу на београдском Тргу Републике, председник Српске радикалне странке др Војислав Шешелј, само неколико дана пре свог одласка. Централни београдски трг је био премали како би примио све оне који су схватили колику жртву чини један човек зарад судбине свог народа и своје Отаџбине које за њега немају никакву цену и због чега је спреман да положи и најдрагоценије што има, а што је и доказао да га није страх – свој живот.

На том величанственом митингу др Шешелј је позвао не само присталице своје партије, Српске радикалне странке, већ и цео српски народ на јединство и борбу против сатрапског и марионитетског режима у Србији.

– Издржали смо ми Срби вековно турско ропство. Исто тако и неколико немачких окупација, па ћемо издржати и ову америчку окупациону власт на челу са издајницима казао је Шешелј прекидан честим узвицима „Војо, војводо” и „Устанак, устанак”.

Доктор Шешелј је на овом митингу поручио васколиком српском народу, не само у матици, већ у свом српским земљама и широм планете, да у Хаг одлази како би бранио част 10.000 срп-

ских четника који су се као добровољци Српске радикалне странке борили за слободу српског народа.

Председник СРС је затражио опрштај од српског народа што га оставља под влашћу, како је нагласио, издајничког досманлијског режима.

– Ми се никад нећемо одрећи нашег животног циља „Велике Србије”, нашег српског Дубровника, српске Далмације, српске Баније, српске Лике, српског Кордуна, српске Славоније, српске Босне, српског Косова и српске Метохије. Када ми Бог није дао ту срећу да погинем на ратишту међу нашим херојима и витезовима, имаћу прилику да се борим у другом рату, тамо где сам најпоткованији – рекао је Шешел.

Овај скуп за памћење је завршен шетњом тријумфа и поноса централним београдским улицама.

Непуних 48 сати од најављеног одласка председника Српске радикалне странке Војислава Шешелја у Хаг, у Београду је почео и шести отаџбински конгрес странке у Дому синдиката. Дочекав уз невиђене овације и песму „Спремите се, спремите четници”, доктор Шешел је најпре поздравио амбасадоре Ирака, Анголе и Палестине у Београду, као и представнике дипломатског кора из Русије, Кине, Белорусије, Либије и Туниса.

– Срећан сам што сам протеклих година био на челу СРС и сигуран сам да и када привремено не будем био ов-

де странка ни за длаку неће одступити од своје политике и да ће бити сложна и јединствена – поручио је делегатима њихов лидер.

Он је поновио још једном да поносно иде у Хаг да заштити више од десет хиљада добровољаца СРС који су се часно борили на свим српским фронтима. Војислав Шешел је додао да ће одбранити част и часност добровољаца и да не зна када ће се вратити и кога ће од актуелних челника, које је он назвао мафијашима, затећи.

– Изборићемо се за изборе свим средствима. Имамо свој кабинет који је спреман да преузме руковођење Србијом. Ми смо непоткупиви, несаломиви и непоколебљиви на свом патриотском путу. Убеђен сам да ћете остати сложни и да ћете одмах препознати оне које ће покушати да нас разбију – рекао је Шешел.

Тог дана, у Дому синдиката радикали су једногласно усвојили Резолуцију о Ираку и Палестини у којима су подржали вољу тих народа за слободом и демократијом. Са Конгреса је послата и порука председнику Ирака Садаму Хусеину.

– Чак и да никада нисмо чули за Ирак, ми подржавамо њихову политику, јер имамо заједничког непријатеља. Стара арапска пословица каже: „Непријатељ мог непријатеља, мој је пријатељ” – рекао је визионарски др Шешел, као да је знао како белосвет-

ски шерифи оличени у Америци одлучио да порази слободарски народ, баш као што је то покушао и са Србима.

На том шестом отаџбинском конгресу странке, у свом говору, Војислав Шешел је нагласио да се СРС за протекле две године опоравила и постала најача партија у Србији. Према његовим речима, СРС је кост у грлу режиму ДОС-а, али и америчкој политици глобализма.

– Србија је доживела катастрофу 5. октобра 2000. године. Најгори су дошли на власт то је прва мафијашка револуција у историји човечанства. Док је мафије, Зорана Ђинђића, Небојше Човића, Горана Свилановића и других, нема слободе и демократије – истакао је Шешел често прекидан салвама одушевљења.

Свесно жртвујући себе добровољним одласком у Хаг, др Војислав Шешел је као светионик јасно поручио Србима шта и како треба чинити када се брани достојанство сопственог народа и државе. У тих неколико дана пред пут, лидер српских радикала је имао разумевање и за огромно интересовање медија за његов одлазак. Преносимо само један који су објавиле Франкфутске вести:

– Пред собом имам веома озбиљног и опасног противника. Да ли ја то сада треба противнику да показујем страх, тугу, жалост, да ме то поколеба. Ја треба да покажем одлучност. Одлика правог мушкарца је да те емоције и личне слабости у себи задржи, а не да кукумавче и да одмах јадикује. Једно од највећих животних искустава се налази предавном, али човек своју снагу мери величином искушења – започео је своје одговоре др Шешел смирено, сталожено и крајње једноставно.

• Трибунал Вас је оптужио за подстрекивање на ратни злочин?

– Они ће онда морати да пронађу те говоре, да се види где је то било. Сваки мој говор, телевизијску емисију, новински интервју, сваки излазак за скупштинску говорницу објавио сам у својим књигама. Тако да ја ту имам много материјала. Кажу да сам подстицао на ратне злочине у том и том говору, а ја пронађем у књизи тај говор где пише нешто сасвим друго.

• Остале су ипак забележене неке слике на којима сте постројавали добровољце?

– Шта значи постројавање? Нисам ја постројавао, мене су на различите начине примали. Негде је то било у јеку пуцњаве када су људи били по рововима, а негде је било затишје и људи би се спонтано окупљали, док су ми се негде и званично обраћали. Често сам се

обраћао нашим добровољцима уочи њиховог одласка и све су то камере снимале. Вероватно су нешто од тога нашли и због тога се радујем што идем у Хаг, јер ћу бити у прилици да видим неке касете које никада нисам видео, нити их држао у руци. Много ће ми документације бити приступачно за коју сам сматра да је давно изгубљена.

– Држао сам говоре, говорио о витештву, да је непријатељ непријатељ само на фронту, о томе како би требало да се понашају према цивилима, ратним заробљеницима, женама и деци. Немамо ниједног добровољца СРС да је било где оптужен као ратни злочинац, ни на крајишком, ни на босанском фронту. Апсолутно сам сигуран у то. Било је случајева недисциплине и крађе, а такви су одмах избацивани из странке. Једног четничког војводу избацили из странке због тога што је негде из Посавине, или из Брчког, довео пржионицу кафе, још је имао потврду председника општине или команданта Територијалне одбране да му се то одобрава из ратног плена.

• **Ви тврдите да су добровољци СРС били под командом регуларних војних снага.**

– Наши добровољци су били у саставу регуларних снага, а на ратиште су одлазили војним аутобусима, авионима са батајничког аеродрома када није био проходан коридор. Свакоме је у војну књижицу уписано учешће у рату, свако је плату добијао као сваки други војник. У случају рањавања све је било регулисано, као и у случају смрти. Војска је плаћала сахрану по званичном војном церемонијалу, гардијска музика гарнизона, почасна јединица, палба, југословенска застава на ковчегу.

• **Да ли ћете пред Трибуналом изнети свој став да су се Срби борили за границу на линији Карлобаг–Карловац–Вировитица?**

– Нећу, јер то никад и није била званична политика. То јесте мој политички пројекат и само сте из мојих уста чули за то. Ради се о мом идеолошком и животном циљу, али то никада није спровеђено.

• **Имате ли икакву комуникацију са државом у вези са Вашим одласком у Хаг?**

– Немам никакву комуникацију са државом. Одбацио сам било какву комуникацију поводом овога. Ово је за мене издајнички, квислиншки режим, окупациона управа, мафијашки режим и апсолутно ми никаква гаранција са њихове стране не занима. То би за

мене представљало највећу увреду. Више бих волео да погинем, него да будем слободан захваљујући овом режиму.

• **Значи ли то да не очекујете одбрану са слободе?**

– Тешко је питање да ли ће ме пустити да се браним са слободе. За тако нешто је потребна гаранција неке од влада. Поводом Владе Србије сам се већ изјаснио, а не видим која би то влада гарантовала за мене. Можда би ирачка, али у актуелном тренутку не верујем да би била нека вајда од тога!

• **Страхујете ли од опасности да Ваша странка буде разбијена по одласку у Хаг, као што се то десило са СПС?**

– Они ће сигурно покушати да разбију странку, али не верујем да ће то успети. Наша странка је компактна. Треба имати у виду да је СПС партија бирократског апарата. То је интересна група, заснована на личним и колективним интересима. Код нас је идеологија у првом плану и наши људи су више пута показали спремност да се жртвују због наше идеологије и политичког програма. Друго, они нису бизнисмени, људи са материјалним интересима и слично.

• **Да ли имате контаката са Милошевићем?**

– Ја њега не могу да контактирам, само он може да се јави. Звао ме последњи пут у јануару месецу.

• **Какву комуникацију очекујете са осталим затвореницима?**

– Не знам где ће ме распоредити, тамо су сви подељени по блоковима.

Не верујем да ће ме ставити заједно са Милошевићем. Комуницираћу са-

свим нормално. Био сам у зеничком затвору, где сам се највише дружио са политичким затвореницима. Ја имам искуство и из затвора у Ђнилану.

• **Ипак, то су вође Хрвата и муслимана, ваших непријатељи?**

– Нису, јер сада постоји једна сила која је против свих нас. Трибунал је морао да нађе неке жртве и међу Хрватима и муслиманима, и они који су се тамо нашли – управо они су жртвовани. Нисам ни чуо да је до сада било проблема.

• **У Хагу Вам, ипак, прети вишегодишња робија. Како на одлазак тамо гледају најближи, породица?**

– Сви су ме подржали. Уосталом, питајте њих како они гледају на то. Можда би боље било да их питате тек када одем у Хаг. Можда ће да ме смеће због тога што сам отишао (смех). Имам подршку и породице, и увек сам је имао. Моји синови на ову ситуацију гледају као на нешто што је ту и што је неизбежно и са чиме се треба борити.

И из овог интервјуа у коме новинар није имао ни мало сажаљења за човека који добровољно одлази на место које је и направљено да би жртве биле искључиво Срби, др Шешел је показао своју смиреност, фокусираност на циљ који је пред њим и усресређеност на мисију одбране Србије по сваку цену. Истовремено, из овог интервјуа се још једном може видети сва визионарска снага једног од највећих светских политичара данашњице, а доктор Војислав Шешел је несумњиво већ завредио овакав епитет.

Само пар дана касније, 24. марта, др Војислав Шешел је у 6.40 часова, редовном линијом ЈАТ–а за Амстердам отпутовао у Хаг.

На аеродрому се окупио велики број пријатеља, страначки колега, али и велики број грађана који су знали да цене величину оваквог његовог жртвовања.

Ево како су неки медији верно пренели те тренутке пре одласка у авион лидера српских радикала, по којима се на најбољи начин види сва његова храбровања.

– Сада ћеш, сине, да добијаш десетине порука преко мобилног телефона – рекао је једном од својих синова док се „опраштао“ од свог „ериксоновог“ телефона који и даље звони на музику руске химне.

Нико од чланова породице није показао ни у једном тренутку тугу током испраћаја. Шешелј је успео да убеди и најмлађег сина, од четири године, да не сме да пусти сузу.

По уласку у авион Војислав Шешелј је затражио мобилни телефон како би се још једном јавио породици и колегама, заузео своје место у бизнис класи и одмах, уз чашу „кока-коле“ почео са прелиставањем штампе.

По сопственом признању, мада је пропутовао већи део света посебно у периоду када је држао научна предавања, Шешелју је то био први пут да борави у Холандији.

– Први посао који морам да обавим када стигнем у Хаг јесте да ми Трибунал плати ову карту. Ја иначе путујем туристичком класом, али пошто би

карту требало да плате они, одлучио сам се за бизнис класу – рекао је у свом, духовитом стилу др Војислав Шешелј.

Десио се да је заједно са њим у авиону седео и познати београдски адвокат који је, иначе, укључен у рад Трибунала бранећи неколицину српских оптуженика. Шешелја је нарочито занимало какав је притвор у Шевенингену и услови у њему. Пантелић му је рекао да су услови тешки, да нема ваздуха и да су ћелије веома узане, али се лидер Српске радикалне странке на то само насмејао и подсетио да горег затвора од Централног у Београду и у Зеници нема.

Сат времена уочи слетања, Шешелј је доручковао и по препоруци стјуардесе Весне узео лазање. Последње тренутке на слободи је искористио да се још једном лепо исприча са свима који су му се нашли у видном пољу.

– Нећу ни са ким да контактирам све док не будем добио свој пртљаг. Чуо сам да ћу у току дана имати сусрет са Карлом дел Понте, да ће ме звати на кафу. Ја ћу затражити сладолед како би јој показао да сам стручњак за лизање – није одустао од свог стила, смејући се, лидер радикала.

Када је авион дотакао писту на аеродрому Шипол у Амстердаму, Шешелј је обукао капут и поручио.

– Мој пример не треба да следи ни један Србин и позивам све Србе да се уједине и заједнички супротставе аветима које су нас снашле – била је последња порука лидера СРС пре предаје хашким тужитељима.

Када је изашао из авиона, чврстим стиском руке поздравио се са новинарима и авионским особљем и одлучним кораком, како је и најављивао, прекорачио последње метре на слободи.

Новинари су такође тада открили и да је др Шешелј са собом понео пртљаг од 32 килограма у којем се нашло места за 56 књига.

Од тог тренутка, па све до данас лидер Српске радикалне странке др Војислав Шешелј на најбољи начин брани српске интересе у хашком казамату. У досадашњем току процеса је, и поред најцрњих и најмонструознијих подметања са којима је био суочен не само у судници, већ и ван ње, до ногу је поразио ту такозвану хашку правду, а заправо ту искривљену, болесну хашку вештицу од неправде.

Доктору Шешелју за ових шест година је било најтеже не само зато што је морао да се брани из мале ћелије затвора у Шевенингену, затим у судници, већ и од многобројних сатрапа, подгужних мува Запада и издајника који ће учинити све како би веру продали за вечеру.

До пре неколико месеци, у припреми одбране активно је учествовао и његов Правни тим за одбрану, међутим, од када му је комуникација са овим тимом брутално, потпуно мимо не само закона већ и разума онемогућена, он је одлучио да сам обустави комуникацију са својим правним саветницима и преко другог, преосталог телефона који постоји у Притворској јединици у Шевенингену. Сам прикупља доказе, конципира одбрану и више него бриљантно сваког тренутка на суђењу руши не само лажну оптужницу већ и раскринкава праву намеру хашког казамата.

Његов правни тим поштује ту одлучу др Шешелја, а јавност, као што је то чинио од првог дана суђења, обавештава преко редовних конференција за новинаре које се одржавају сваке недеље. Правни тим за одбрану је до сада одржао више од 226 редовних конференција за штампу. На последњој, поводом шесте године утамничења др Шешелја у Хагу, један од његових правних саветника Зоран Красић је подсетио да се др Војислав Шешелј 26. фебруара 2003. године први пут јавио пред Хашким трибуналом и да је већ тог првог дана, светска јавност могла да се увери на који је невестит, суманут начин писана оптужница против њега јер су у оптужницу унети не само погрешни биографски подаци о др Шешелју већ и да је имала 15 тачака, а фактички само 14.

„Та техничка грешка, ако може да се каже, отклоњена је тек после три године. Тада је др Шешел терао судије да му читају на српском језику, јер БХС не разуме, одложио је одлагање о кривници за 25. март 2003. године. И сад, запамтите овај датум. У међувремену, 28. фебруара 2003. године, Тужилаштво је тражило да се Војиславу Шешелу на силу наметне бранилац како он не би могао сам да се брани у поступку који се води против њега пред Хашким трибуналом”.

шеф правног тима одбране Војислава Шешела, Зоран Красић на овој конференцији за новинаре поводом шест година у утамничена у хашком казамату такође је подсетио и на 9. мај 2003. године када је Претресно веће одлучило да на силу наметне браниоца у приправности Војиславу Шешелу. Већ у септембру му је додељен бранилац Александар Лазаревић. Крајем те године Судско веће је разматрало и два приговора против оптужнице. Један приговор је делимично усвојен и одлуком Претресног већа из оптужнице је избачена комплетно Војводина. Жалило се Тужилаштво и Жалбено веће је поставило ригорозне услове под којим условима може у оптужници и даље да буде Војводина.

„До данас ти услови нису испуњени од стране Тужилаштва. Оно што мора да се каже, а тиче се права на одбрану Војислава Шешела, крајем 2003. године, он је као и сви оптуженици поднео пријаву о свом имовном стању, да им на тај начин скрене пажњу да и његову одбрану треба да финансира Хашки трибунал, односно да се треба финансирати средствима Уједињених нација”, наглашава Зоран Красић.

Шеф правног тима др Војислава Шешела се осврнуо и на оптужницу.

Прва је обелодањена 15. јануара, а измене су предложене већ у новембру 2004. године. Како је све накарадно постављено од самог почетка, и како је свима, па и запосленима у том суду јасно да је реч о најобичнијој фарси, тако ништа нису ни предузимали да би барем, у формално-правном смислу барем те оптужнице назову смисленим именима. Уместо те прве оптужнице, 12. јула 2005. године је објављена „модификована измењена и редукована измењена оптужница”, па 8. новембра 2006. године „редукована модификована измењена оптужница” скраћена са 14 тачака оптужби на 9, зато што је ова претходна била са погрешном поуком о правном средству од стране судије Кармела Агуса.

Међутим, ни то хашким инквизиторима није било довољно па су 25. јуна

2007. године објавили још једну измењену оптужницу, и то у тренутку када је Судско веће разматрало приговоре Војислава Шешела поводом претходних варијанти оптужнице.

Фарса са измењеним оптужницама се завршава 7. децембра 2007. године трећом измењеном оптужницом, мада је месец дана раније, 7. новембра већ кренуло суђење.

Која је то „хашка правда” и на који начин се нови светски поредак безчасно обрачунава са свима који му се успротиви сада је јасно апсолутно свима. Међутим, у покушају да се ова тема до танчина расветли, али и светској јавности презентује права истина Српска радикална странка је након почетка суђења њеног лидера организовала више десетина научних скупова и симпозијума на којима су све сами еминентни стручњаци како из Србије, тако и из света потпуно оголили Хашли трибунал и његову улогу.

Издвојићемо само два последња на коме су учешће дали многи познати правници и историчари.

У београдском Центру „Сава” 24. децембра 2006. године је одржан Научни скуп „Право на одбрану као неприкосновено право оптуженог с посебним освртом на положај др Војислава Шешела у Хашком трибуналу”.

Посебно је било занимљиво чути мишљење правих стручњака из области права. Најпре Саву Анђелковића који је искрено признао да је збуњен што се у тако старој цивилизацији као што је Европа, допушта да „извесни инструктори англосаксонског права” на мала врата покушавају да поремете стандарде римског права.

–Збуњује ме чињеница да међу тим инструкторима има ученика, студента, доктора правних наука, који су школовани овде на простору старе континенталне Европе, да они ненаучно, политикантски, из рачунице покушавају да та правила подметну у Хашком трибуналу. Основно је правило за било коју партију игара, да се направи поступак и правила игре. Када је у питању Хашки трибуна, ми заиста немамо устаљена правила која важе за све једнако, већ је то, на неки начин, допуштено, да преко такозваног Статута извесни људи кроје, прекрајају и уређују правила у Статуту, само са циљем да би некога ослободили, а да би, са друге стране, некога осудили најтежом казном – нагласио је на почетку Анђелковић и објаснио да корени римског права не познају институте колатерална штета, не познају заштићеног сведока, не познају многе друге

институте који се сада у европско континентално право уводе преко Хашког трибунала и преко тих емисара који на све начине покушавају да ставе у страну филозофску правну мисао римског права и да уведу англосаксонско право.

–Ја не сматрам да је свако правило англосаксонског права недопуштено, али сматрам да не сме да се прилази тако слепо, ненаучно у конкретном случају. Сматрам да је преко заштићених сведока на мала врата уведена једна прљавица игра да би се преко Тужилаштва и суда, који међусобно сарађују, када је у питању Хаг (вероватно и код нас овде на исти начин, али ја говорим сада само о Ха) међусобним договором са заштићеним сведоком оптужили и осудили извесни људи. То се очигледно види и када је у питању господин Војислав Шешел. У такав суд, као професионалац, као човек не могу да верујем, не могу да будем сигуран у искреност, у знање, у умење и у добру намеру тих судија који по потреби праве договоре, који по потреби мењају правила.

Веома упечатљиво је било и обраћање још једног правног стручњака Горана Петронијевића који се посебно осврнуо на проблем „формалне и материјалне одбране, односно ускраћивања одбране у формалном и материјалном смислу.

–Формално одбрана постоји, формално право на страни господина Војислава Шешела постоји. Сада сам убеђен да ће покушати да на све могуће начине и уз гомилу марифетлука, које су до сада избрусили небројено пута према другима и истренирали на другим Србима, покушати да у материјално правном смислу ометају одбрану господина Војислава Шешела. Искрено се надам да ће уважене колеге господину Шешелу помоћи да у томе онемогући Хашки трибунал и готово да сам уверен да ће то учинити – истакао је Петронијевић, али и упозорио на велику опасност од „трибунализације” српског правосуђа.

– На велика врата овде у Србији се уводе и стварају мали трибуналчићи. Дакле, један трибунал је пред умирањем, ђаволу су рогови расклаћени, а овде се стварају мали трибуналчићи. Нису они тако мали, нису тако немоћни, довољно су велики и довољно моћни да загорчају животе многим невиним, многим патриотама, многим људима који ће се наћи или су се нашли на путу нечијих интереса, и који се не уклапају у читав глобални систем васпитања и стерилизације људског ума – нагласио је Горан Петронијевић.

Намерно ћемо се, поводом шесте године утамничења лидера Српске радикалне странке др Војислава Шешелја још мало задржати на изузетно вредном научном скупу који се одржао крајем 2006. године како би јавност подсетили и на изузетно запажено излагање Дејана Мирковића, истакнутог члана СРС који је најпре подсетио на огромну жртву коју је др Шешел морао да поднесе штрајком глађу само да би му се дозволила основна људска права, међу којима је оно – да се брани сам, основно.

– Планетарно познати случајеви Слободана Милошевића и проф. др Војислава Шешелја су разоткрили суштину Хашког трибунала. Слободан Милошевић је убијен јер је износио истину о догађајима на простору бивше СФРЈ. Бранио се сам. Проф. др Војислав Шешел је морао да ступи на саму ивицу смрти, штрајкујући глађу, јер му је било ускраћено право да се брани сам. Ипак, након овог новог кршења људских права од стране Хашког трибунала, у интелектуалној, правној али и у политичкој јавности савременог света, од кредибилитета тог суда није остало ништа. Највећи светски интелектуалац Ноам Чомски и један од најмоћнијих светских државника Владимир Путин, дали су подршку проф. др Војиславу Шешелју. Дакле, данас је Хашки суд синоним за гажење свих правних норми.

Мирковић је сасви ефектно указао и на историјско поређење Хашког трибунала са судом у Лајпцигу из времена нацистичке Немачке.

–Адолф Хитлер је положио заклетву као немачки канцелар 30. јануара 1933. године. Непуних месец дана касније, 27. фебруара 1933. године запаљен је немачки Рајхстаг. Тај подметнути пожар је требало да омогући обрачун нациста са политичким противницима. Да би фарса била потпуна, после пожара, на лицу места је ухапшен извесни Холанђанин Маринус ван дер Луббе. Главни „доказ“ да се радило о политички мотивисаном злочину је била његова припадност холандској КП, иако он најмање 5 година пре тога није био активан у тој партији. Нешто касније, 9. марта 1933. ухапшен је и познати бугарски политичар Георги Димитров. „Доказе“ за његову умешаност у паљење Рајхстага је понудио један члан нацистичке партије. Он је наводно видео Холанђанина и Димитрова заједно у ресторани. Немачки министар пропаганде Јозеф Гебелс је намеравао да од суђења направи пропагандну представу. Позвао је представ-

нике светских медија у Лајпциг. Ипак, Димитров је својом бриљантном одбраном покварио планове нациста. Георги Димитров се од почетка суђења бранио сам. Ако занемаримо проток времена, превазиђену комунистичку идеологију и развој технике од тога времена па до данас, доћи ћемо до закључка да суђење у Лајпцигу неодољиво подсећа на срамни рад Хашког трибунала. Наравно, постоје и неке разлике, али су и оне, у већини, на штету Хашког трибунала.

Угледне госте Научног скупа у Сава центру, мр Дејан Мирковић је подсетио на све главне – суштинске детаље овог процеса и паралеле са данашњицом.

–Нацистички суд у Лајпцигу је ометао одбрану Георги Димитрова, ускраћујући му контакт и сарадњу са правницима које је он одабрао. Покушано је и наметање адвоката у које Димитров није имао поверења. Познато је да је слично радио и такозвани Хашки трибунал у случају проф. др Војислава Шешелја. Није му било дозвољено да сам одабере своје правне саветнике, наметан му је такозвани бранилац Дејвид Хупер. Такође, нацистички суд у Лајпцигу је био политички суд. Сврха његовог рада је била да се политички противници и неистомишљеници сатанизују и окриве за злочин који нису починили. И шири контекст суђења се налазио у тадашњим историјским околностима. Нацистичка Немачка се спремала за светски рат и покорвање других народа и држава. Данас, САД желе да остваре светску доминацију покораванјем других народа и држава. Балкан је био само прва етапа, разарање Ирака и Авганистана друга. И судије у Хашком трибуналу се понашају на исти начин као и оне Лајпцигу. Прекида се одбрана, острашћено се навија за тужилачку страну, панично се говори о некаквим политичким говорима и пропаганди чим се изнесе истина, користе се јефтине трикови (на пример питање „какве то везе има са темом?“), а свако објашњавање ширег контекста се прекида. Догађаји се тумаче и приказују парцијално и селективно – ефектно закључује Мирковић, али даје још неке сличности између Хашког трибунала и суда у Лајпцигу за време нацистичке Немачке.

–Суђење у Лајпцигу је било отворено за јавност као и она у Хагу, јер су ментори ова два суда били убеђени у лаку победу над оптуженима. Они су и 1933. и почетком 21. века расистички потценили своје противнике са Балкана, нацисти Георги Димитрова, а глобалисти Слободана Милошевића и

проф др Војислава Шешелја. Али, ове три историјске личности нису имале комплекс мање вредности пред наводно цивилизованим западном културом и правосуђем. Уместо да савију главу и покорно чекају своју пресуду, они су прешли у страховите контранападе. Ти контранапади су уздрмали темеље лажних судова. Снага контранапада је проистицала из патриотског и правилног уверења да богатство западног света не даје основ за расистичко потцењивање православних народа са Балкана.

Мирковић је такође подсетио да се сличности ова два суда могу видети и по одабиру сведока.

–На пример, сведочења Гебелса и Геринга подсећају на сведочења Весли Кларка или Педи Ешдауна, а различити лажни сведоци са криминалним досијеом на суђењу Милошевићу на криминалце из немачких затвора које су користили против Димитрова. Ипак, постоје и разлике између Хашког трибунала и суда у Лајпцигу. Нацистички суд и његови ментори делују примитивно и сирово у односу на Хашки суд и његове менторе. Међутим, борба проф. др Војислава Шешелја у Хашком трибуналу је још тежа него она Георги Димитрова у Лајпцигу. Противник је опаснији јер је перфиднији и лукавији. Уосталом, то нам говори и кључно поређење које иде на штету Хашког трибунала. Иако сви савремени међународноправни акти гарантују право оптуженог да се брани сам (то право гарантују и прописи самог Хашког трибунала), у Хагу су покушали да то право одузму проф. др Војиславу Шешелју и пре него што је почело суђење. Проф. др Војислав Шешел бриљантно води своју одбрану. Каква је то опасност за Хашки трибунал, показало је чак и сведочење проф. др Војислава Шешелја у другом процесу, као сведока одбране у случају Слободана Милошевића. Проф. др Војислав Шешел је већ тада растурио читав концепт Тужилаштва који се користи као матрица против Срба у Хашком трибуналу. Јасно је да иста судбина чека Тужилаштво и када почне суђење проф. др Војиславу Шешелју за вербални деликт или политичке ставове (што је и права сушттина лажне оптужнице против проф. др Војислава Шешелја у Хашком трибуналу – истакао је мр Дејан Мирковић и подсетио да је др Војислав Шешел посебно након принципијелног штрајка глађу стекао светску славу и поштовање, посебно у Русији.

Уосталом, на седници Савета безбедности УН у децембру 2006. представник Руске Федерације је изразио забринутост руске државе за ситуацију поводом случаја проф. др Војислава Шешеља, а затим је упозорио: „Одговорност за стање Шешељевог здравља у потпуности је на Трибуналу. Понављање сличних ситуација дефинитивно дискредитује тај орган, чија је репутација већ знатно нарушена смрћу оптужених Милана Бабића и Слободана Милошевића само током ове године”. Дакле, проф. др Војислав Шешел мора бити ослобођен од лажних оптужби, тог лажног суда – наглашава Дејан Мировић

На конференцији за новинаре коју је Тим за одбрану др Војислава Шешеља организовао поводом шесте годишњице од добровољног одласка у Хаг, један од његових правних саветника, Зоран Красић је подсетио и јавност у Србији како су се у овом процесу сменявале судије у претресним већима.

„Први претпретресни судија је био Шомбург, до октобра 2003. године, затим, Кармел Агиус, од октобра 2003. године до јануара 2006. године. То је период најгрубљег кршења свих права Војислава Шешеља у Хашком трибуналу. Затим Алфонсо Ори, од јануара 2006. године, па све негде до јануара 2007. године. Од јануара 2007. до новембра 2007. године, претпретресни судија је био судија Антонети”, каже Красић и подсећа да је крајње нелогична, правно несхватљива ситуација била и када је реч о неуспелим суђењима.

„Прво неуспело суђење, Претресно веће и са председавајућем Алфонсом Оријем, почело је 27. новембра 2006. године. Оно је потонуло већ 8. децембра одлуком Жалбеног већа. Друго суђење је кренуло пред Претресним већем III 7. новембра 2007. године. Укупно 16 месеци траје ова фаза где се изводе докази Тужилаштва. Пре него што је кренула та претресна фаза, у претпретресном поступку одржано је 34 статусне конференције. Откад је кренуло ово ново суђење, од 7. новембра до данас је одржано 132 судска дана, саслушан је 71 сведок, а Тужилаштву је остало практично још 6 сати и 15 минута до краја”, истиче Красић.

Шеф правног тима одбране др Војислава Шешеља посебно се осврнуо на још једну, огромну жртву коју је лидер српских радикала морао да поднесе како би остварио основно људско право на одбрану, али не себе, већ српских интереса и покушаја да булумената светских моћника изгради нови светски поредак безчасно блатећи српски слободарски народ.

Штрајк глађу др Шешеља започео је 10. новембра 2006. године до 8. децембра 2006. године и то тек пошто је здравствено стање др Шешеља био изузетно нарушено и претила му је смрт.

Зоран Красић се осврнуо на још једну тираду хашког казамата – тако звано непоштовање суда.

Тужилаштво је покренуло тај поступак против Војислава Шешеља први пут у октобру 2005. године.

„До данас нисмо добили поднесак да видимо због чега су тражили. Међутим, тај захтев Тужилаштва је пао у воду. Други пут је поступак покренут 11. фебруара 2009. године. Да видимо шта се дешавало, да ли је било покушаја спајања суђења. Било је покушаја у новембру 2005. године. Тужилаштво тражило, Претресно веће одбило. Да ли је Војислав Шешел тражио примену правила 11 бис? Поднео је неколико захтева да провери да ли важи Правилник када је он у питању. И они су потврдили да се на његов предмет не може применити правило 11 бис зато што је у првој групи. Значи, остаје у надлежности Хашког трибунала”, запажа јако добро Зоран Красић који се осврнуо и на „легалитет и легимитет” оснивања и рада Хашког трибунала.

„Две године је Војислав Шешел водио поступак пред Претресним и Жалбеним већем да се издејствује одлука на основу које би Савет безбедности тражио саветодавно мишљење од Међународног суда правде да ли такав један суд може да постоји основан Резолуцијом Савета безбедности. Захтев је одбијен, али је траг о томе остао”.

Управо овим, јако битним сегментом и ми ћемо се позабавити преносећи оцене светских познатих личности

и правних стручњака.

На Научном скупу „Хашко измишљање кривичног дела говора мржње и процес против др Војислава Шешеља” који је одржан у Београду 24. фебруара 2007, поводом четврте годишњице добровољног одласка др Шешеља у Хаг говорио је и један од најчувенијих светских правника, адвокат из Француске Жак Вержес који је већ на почетку свог обраћања закључио како је српски народ онај део човечанства који се боре за истину.

„Међународни трибунал у Хагу је нелегалан, незаконит. Он је основан одлуком Савета безбедности, а Савет безбедности је делегирао власт коју нема у том трибуналу. Рекао сам да је незаконит у својој пракси, он је против свих принципа права у цивилизованим земљама. Он користи ретроактивност зато што унапред суди за оно што ће бити учињено, не поштује одвајање власти. Саме судије праве законе које примењују. И у случају председника Слободана Милошевића они су 22 пута мењали текст закона да би могли да му суде. Они не кажу да је неко невин док није доказано да је крив. Тај трибунал прихвата да гласине представљају доказ. А шта су гласине? Гласине су оно што западне силе дошапну медијима. И коначно, тај трибунал не само да добија новац из фондова НАТО, него, рецимо, господин Сорош, који је осуђен у Паризу због финансијских прекршаја, даје новац Трибуналу. Шта мислите о Трибуналу који приватници финансирају? Када се ради о жени, то се зове проституција. Тај трибунал је потчињен, то је трибунал који се проституише”, нагласио је овај чувени француски правник и објаснио да

правдољубив свет ни мало не треба да чути што такав суд свесно практикује – криминалну политику у којој је свим нормално да се, на најмонструознији начин, крше основна људска права оптуженицима. Поткрепљујући ту тврдњу, Вержес се посебно осврнуо на чињеницу да Јадранка Шешел није могла да посећује супруга, само зато да би се код њега повећао страх.

– Када је штрајковао глађу, Шешелја су прегледала три лекара: један Француз, један Рус, један Србин и та три лекара су констатовала да је његово физичко стање било изванредно тешко, да му треба шест недеља одмора, да је његов живот у опасности. Шта је учинио Трибунал? Трибунал је појачао брзину, брзину и учесталост суђења. И рекли су да пошто не може да се брани, онда да му се наметну адвокати, да му их наметне Трибунал. То су желели да ураде и са проф. Шешелем. И након свега тога Милошевић је умро од инфаркта. Како то назвати, ако не убиством? Према томе, Трибунал је трибунал убица.

Говорећи о „хашкој правди“, а заправо о потпуној неправди овај угледни стручњак је указао и на очигледно бестијалну међународну правду која је створена у свету и оличена у Међународном суду правде у Риму.

–Због злочина против човечности почињених у Ираку, тражио сам од званичника овог суда да се гони Џорџ Буш. Али Сједињене Америчке Државе су изван права и не прихватају Међународни кривични суд. Онда сам затражио да гоне Тонија Блера, који је саучесник Буша, јер је Велика Брита-

нија прихватила Међународни кривични суд. Знате шта ми је одговорио тужилац тога суда – У овом тренутку немамо времена; сада гонимо једну религиозну секту у Уганди. Очигледно, оно што се догађа у Уганди је далеко важније. Данас се говори о Дарфуру, где се догађају грозне ствари, али се не говори шта се догодило у Ираку: за време ембарга је 500.000 деце. То нису дали екстремисти, то је дала Светска здравствена организација. Заборављена су та деца, а тада су Американци бомбардовали уређаје за пречишћавање воде, када је Олбрајтова рекла – То је цена демократије. Мислим да је у праву, али то је цена америчке демократије, то треба додати – нагласио је овај светски признати правник.

Још један светски познат стручњак, члан парламента Кашмира, професор Међународног права из Индије Канвар Бим Синг је говорио о више него очигледном кршењу права и правде у Хашком трибуналу. Реч је о стручњаку који је заједно са Ремзијем Кларком учествовао у одбрани Слободана Милошевића, а написао је и књигу „Осуда“ поводом НАТО агресије на Југославију.

„Дубоко смо свесни како господари новог света, после напада на Ирак, желе да успоставе нови светски поредак. А шта је нови светски поредак? То је фашизам. Желе да успоставе војне базе и фашистички поредак. То су господари нарко–мафије. Али они нису довољно храбри да прихвате истину и да схвате истину. Ми правници у Индији не сматрамо да је суд Уједињених нација, привремени Трибунал за Руанду

и за бившу Југославију добро утемељен, нема никакве основе и нема никаквог оправдања његово постојање по међународном праву. Постојање овога суда је потпуно незаконито и представља кршење самог духа Повеље Уједињених нација. Нема никаквог кодекса, нема никаквих правила, то је фашистички начин да се униште непријатељи, они који се супротстављају новом светском поретку су једнострано његови непријатељи. Доктор Шешел је оптужен за говор мржње. То је све шала. Ако прикупите све говоре Буша старијег и Буша млађег, гарантујем вам да би по томе требало њих вешати и да би их обесили њихови сопствени судови. То је говор мржње. Не само то, 1997. године Конгрес САД, под руководством председника Буша, донео је закон којим се одобрава 19 милиона долара за ликвидацију Садама Хусеина. Др Војислав Шешел је апсолутно невин – закључио је овај велики пријатељ српског народа.

Посебну пажњу на овом Научном скупу је изазвао и реферат Бушри Халила, једном од најпознатијих арапских адвоката, иначе и члана одбране Садама Хусеина, чија поента се може без икаквог проблема применити и још боље схватити управо ових дана.

„Ирачки народ је слободарски и слободан народ, као и српски народ, као и председник Садам Хусеин. Он је слободарски човек, као председник Милошевић, као др Шешел. Садам Хусеин се борио против америчког плана до самог краја живота и остао је доследан својим националним циљевима до краја. А био је херој и чак на самој смрти је показао да је херој. Природно је да постоји пријатељство између Ирака и Србије. Природно је, исто тако, да поред Садама Хусеина такви буду и Слободан Милошевић и др Војислав Шешел. Ја сам лично срећна што сам упознала Шешелја у Ираку. Присуство др Шешелја је увек сугестивно на свим одржаним састанцима. И без обзира на то што се нисмо језички споразумевали, били смо пријатељи, пошто он не говори арапски, а ја не говорим српски. Али сам према њему гајила огромно поштовање, а такође и он према мени. Јер др Шешел и Србија су стали на страну Ирака у најтежим тренуцима. Садам Хусеин је лично био поносан на своје пријатељство са др Шешелем. Када је председник Милошевић убијен у затвору, ја сам обавестила председника Садама о томе. Није био изненађен, јер је свашта очекивао од Америчанаца, али је био тужан. Рекао ми је да је свет изгу-

био једног великог вођу. Ми нисмо да бранимо Шешелја. У ствари, Шешел брани нас и све слободарске људе. А ми смо само дошли да му дамо подршку. Хоћу данас да кажем да ћу бити у тиму који ће бити подршка Шешелју. Трибунал у Хагу је исти као онај такозвани ирачки суд, исти као онај који сад хоће да успоставе у Либану. То су судови који хоће да осуде хероје који одбијају да подрже амерички хегемонизам. Као што је председник Садам Хусеин разбио слику ирачког суда, данас др Шешел разбија слику Хашког трибунала. Он је потврдио незаконитост тог суда. У Либану се боримо да таквих судова не буде у нашој земљи. Победа је на крају увек на страни оних који се боре за свој народ и своју земљу – нагласио је овај чувени арапски адвокат.

Са овог Научног скупа који је Српска радикална странка организовала још пре две године и даље се ваља подсетити на речи још једног великог пријатеља српског народа који долази из братске Русије, легендарног генерала, Леонида Григоријевича Ивашова.

„Србија и Војислав Шешел су само један елемент велике глобалне политичке игре и покушаја да се измени савремени свет и да се у њега унесу процеси глобалног притиска народа, апсорбовање малих народа и рушење цивилизацијских основа. Данас имамо право да подвучемо следеће тенденције у развоју светских процеса. Пре свега, то је рушење духовних цивилизацијских основа и замена тих основа читавим низом лажних вредности, које руше вредности нације и које воде човечанство у катастрофу. Данас видимо да владе многих држава нису националне, већ су само сурогат недостојних људи, неспособних да заштите и одбране националне интересе. Данас видимо девалвацију норми међународног права и владање права јачега, права оружја, права рата. И видимо да данас многи народи више нису способни да очувају своју националну самосвест. А они, као што су Срби, покушавају то да учине. Њих притискају уз помоћ савременог оружја. И када говоримо о изворима оваквог развоја глобалних процеса ми, пре свега, видимо Сједињене Америчке Државе и западну цивилизацију”, истиче генерал Леонид Григоријевич Ивашов подсећајући да се на политичкој сцени данашњице успостављају фашистички методи уређења света. Таква политика се осликава у душним стандардима који су према мишљењу генерала Ивашова постали основно оружје „основно оружје зема-

ља НАТО и данас носе озбиљну претњу зато што се ослањају на огромни војни потенцијал”.

„Данас се у многим државама у свету, државама које желе да иду својим путем, појављује питање: Може ли се са Западом разговарати и могу ли се градити равноправни односи без атомских ракета? Стога, можемо да закључимо да управо војна политика Сједињених Америчких Држава и земаља НАТО развија у данашње време нову трку у наоружању, развија нови хладни рат, укључујући и трку ракетног и атомског наоружања. Гледајући више од деценију и по трагедију Југославије, трагедију српског народа, ми закључујемо да је постао жртва, пре свега, ин-

формационо–психолошког експеримента у промени начина културног идентитета и подвргнут је војном притиску због покушаја да очува свој суверенитет, своје националне особености и право да одређује своју судбину. Данас, са циљем да лише народ свог идентитета, нанет је ударац српској националној елити.

Пре мање од годину дана смо одржали комеморацију трагично преминулом председнику Слободану Милошевићу. Данас, са једне стране, видимо појаву другог националног лидера, Војислава Шешелја и видимо исти процес – изоловати лидера од свог народа, покушати уништити његову вољу и не искључујем, такође, предвидети покушај да физички обезглаве српски национализам, српски народ”, нагласио је овај легендарни руски генерал и посебно се осврнуо на рад Хашког трибунала зато што је и сам био сведок Слободану Милошевићу и генералу Драгољубу Ојданићу.

„Оне методе које користи тај трибунал дају ми право да га називам савременим Гестапоом. Трибунал се не руководи нормама међународног права, моралним вредностима које је створило човечанство кроз читаву своју историју, не руководи се чак ни људским правима. И данас учовамо да се у Хагу суди читавом народу, суди се Србима. Необјективност Трибунала је очигледна”, истакао је овај генерал и навео неколико конкретних примера.

„Припремајући се за судски процес, добро смо размотрили оно што су сведочили они који су опскрбљивали Слободана Милошевића. И видели смо да се сва она сведочења генерала Кларка, Наума и других представника НАТО против Слободана Милошевића, против других српских лидера, прихватају бескомпромисно. Али када смо ми, базирајући се на аргументима, на фактичким подацима, када смо почели да наводимо, да сведочимо, своје доказе да наводимо, Хашки трибунал није то прихватио. И када сам ја навео чињенице, датум, време и садржај разговора госпође Олбрајт са лидером албанских незаконитих јединица, Хашимом Тачијем, онда у том тренутку, када је госпођа Олбрајт инсистирала да албански сепаратисти позову НАТО у покрајину, а у другом случају 25. марта 1999. године, она је захтевала од Хашима Тачија оружани устанак. И ето, када сам ја чињенице навео, од мене су захтевали – донесите нам овде шифре и кодове на основу којих сте добили управо ту информацију. Како сте могли да ухватите те разговоре од стране албанских сепаратиста. Исто су тражили и захтевали од Јевгенија Примакова када је говорио о томе шта је он у својој служби, Контраобавештајној служби, могао да добије”, показао је генерал на делу какава је то правда у Хашком трибуналу.

Сва ова сведочења угледних светских правника и пријатеља Србије на најупечатљиви начин не говоре само да је Хашки суд продужна рука модерне инквизиције 21. века већ и са којим се све додатних проблемима морао суочити др Војислав Шешел у измишљеном процесу против њега. Бројни су примери на који начин се Шешелју крше основна људска права, а ми се за тренутак вратимо оним нелогичностима у току самог суђења, а тичу се више него необично честих измена Правилника о поступку и доказима...

(Наставак у следећем броју)

Војислав Шешел нам враћа наду

- Величанствена борба нашег председника Војислава Шешела и његова побједа над удруженим свјетским силама мрака и зла, мора нам враћити изгубљену наду и дати снаге да издржимо
- Имајући у виду борбу Војислава Шешела и његову жртву за сјас српског народа, српски радикали немају морално право да носу
- Српску националну листу су гласали они који су тог тренутка схватили суштинску њеног изборног програма, препознали патриотице у њеним чланицама и њихово искрено залагање за сјас од асимилације српског народа у Црној Гори. Српску националну листу су гласале српске патриотице. Свакако да би, у ситуацији, у каквој је Црна Гора посљедњих 20-ак година, било нормално да има више патриотиа него бирача. Али, нажалост, нема

Разговарао: Мирко Р. Ђукић

Са новим в.д. председником Странке српских радикала, Видосавом Видом Остојић, разговарали смо у њеном кабинету на Филозофском факултету. Одмах на почетку нам је рекла да се радује кад под кров Филозофског факултета уђе један Србин више, јер полако овај факултет постаје легло антисрпства и то јој, како каже, веома тешко пада. – Но, не смијемо се никад предати, а поготово сад кад је најтеже, док нам је председник у Хагу и док нас непријатељи нападају са свих страна, поручује професорица Остојић, са видним оптимизмом на лицу, који човјеку даје вјеру у оно што она говори. Каже да није радо прихватила дужност в. д. председника Странке српских радикала, не због тога што бјежи од одговорности, већ због тога што се плаши да неће моћи стићи да уради све оно што је неопходно урадити да би Странка српских радикала што боље заживјела међу бирачким тијелом.

– Када сам предложена за в. д. председника размишљала сам шта да радим... Велике су то обавезе и велика одговорност. Да би подигли Странку „на своје ноге” морамо бити стално на точковима – од града до града...

На крају сам се ипак прихватила посла. А и како не би, кад наш председник у Хагу брани васколико Српство, а ја да не могу прихватити макар најмањи дио терета који он носи за све нас...

О нападима политичких противника професорица Остојић каже: „Напада има са свих страна. Сви су против радикала, али се не плашимо. Ми смо од њих јачи и кад нас мало има. Хоће да нас униште, да протјерају радикалско име из Црне Горе, али не дамо се... Сметамо и власти и опозицији зато што смо прави Срби, говори нам Вида са осмијехом на лицу. Све док из Црне Горе не буде прогната Српска православна црква и Српска радикална странка, за српски народ у Црној Гори има наде. Надам се да се то никада неће десити...”

• **Дуго сте активни у Српској радикалној странци. Молим Вас да ми одговорите шта Вас је довело међу Српске радикале?**

Међу српске радикале довела ме је свјетска неправда. Наиме, српски народ је и кроз историју, а последње двије деценије појачано, био изложен прогону и уништавању од стране свјетских ала и врана. У такојој ситуацији није се тешко одређити. Ако немаш полтронско-профитерски карактер, нормално је да будеш патриота. Како су Српски радикали увијек на страни свог прогањаног и злостављаног народа, увијек највеће партиоте, има ли шта логичније него да будем са њима? То је само један разлог, а има их више. Не могу их све набројати, али ћу поменути само још један, врло важан. Наиме, Српска радикална странка је једина странка која, упркос невиђеном прогону, постоји и опстаје у свим српским земљама, са једним програмом и једним предсједником. Дакле, ни по свом устројству није сепаратна, „уоквирена” државним границама (које су увијек цртале свјетске имеријалистичке силе, а не воља српског народа). Ниједна друга српска странка нема тај карактер. Као таква, Српска радикална странка представља имеритивни фактор и ради на уједињењу свих Срба и свих српских земаља. Има ли од тога ишта часније?!

• **Како видите досадашње функционисање Странке српских радикала?**

Док је год српски народ у интерсној сфери опасних свјетских моћника, српске партиоте, а то значи Српски радикали, биће на њиховом „нишану”. Јер западњачки освајачи добро знају да су патриоте у свакој земљи највећа препрека остварењу њихових поробљивачких прохтјева и да земља, која има много патриота, не може бити покорена... Стога се свјетски империјалисти српским радикалима непрекидно „бавају”, и директно и преко дамаћих заштитника страних интереса у српским

земљама. Српски радикали су као патриоте и предмет „пажње” неких странака, тзв. просрпског карактера (формираних под патронатом западних агентура), затим, разних у Црној Гори добро његованих антисрпских НВО, разних „независних” интелектуалаца србомрзачке нарави, итд. Ово је један објективни фактор због кога српским радикалима никад није било лако, ни у Црној Гори, ни у другим српским земљама.

Са друге стране, постојале су и субјективне слабости, прије свега организационог карактера, често „подупрте” лошим материјалним стањем Странке. Но, како је Странка српских радикала, последње двије године и мало више, имала парламентарни статус, а то значи и нека, колика-толика материјална средства, могло се мало више урадити на организацији Странке по општинама, на јачању општинских одбора и отварању просторија, које представљају врло битан фактор за рад и опстанак странке.

У срећним земљама (ако таквих има, пошто се глобалисти свим силама труде да их буде што мање), гдје је стање, у сваком погледу редовно, патриоте могу мало и да се опусте. Могу благо да забораве да су патриоте и да безбрижно обављају своје свакодневне послове. Код нас, у Црној Гори, стање је поодавно, дубоко нередовно, те стога нијесмо имали разлога за опуштање. Зато, чини ми се, да нијесмо урадили онолико колико нам је ситуација налагала и могућности дозвољавале.

• **Недавно су били парламентарни избори у Црној Гори. Странка српских радикала учествовала је у коалицији Српска национална листа. Коалиција није остварила цenzуc. Молим Ваше мишљење.**

Странка српских радикала је на последњим изборима била у коалицији са Српским националним вијећем, Странком српских народњака и Групом грађана. До пред саме изборе Странка српских радикала је била у

коалицији Српска листа. Међутим, ова коалиција је због свог сталног раста била „примијећена” од западних агентура и због тога је морала бити разбијена. Разбили су је њени челници под изговором да је ојачају, иако ниједном здраворазумском људском бићу није било логично да ће нешто ојачати тако што ће те га претходно разбити, избацијући из њега најздравије дјелове. Суштина разбијања је уствари била, што су њени, односно, лидери Српске народне странке и сами признали да желе да „униште радикале у Црној Гори”.

Све је ово имало за последицу дезорјентацију и разочарење српског бирачког тијела, што је директно утицало на исход избора. Ако се томе дода недостатак материјалних средстава, врло кратко вријеме за организацију коалиције, са једне стране, и чињенице да су сви српски непријатељи у Црној Гори препознали патриотски карактер Српске националне листе, у којој су радикали имали значајно мјесто, и да су сва расположива средства употребљивали да онемогуће њен парламентарни статус, такав исход је неминуван.

Српску националну листу су гласали они који су тог тренутка схватили суштину њеног изборног програма, препознали патриоте у њеним челницима и њихово искрено залагање за спас од асимилације српског народа у Црној Гори. Српску националну листу су гласале српске патриоте. Свакако да би, у ситуацији, у каквој је Црна Гора посљедњих 20-ак година, било нормално да има више патриота него бирача. Али, нажалост, нема.

Наш народ је лидерског менталитета. Он гледа у свог одњегованог лидера, не пратећи ни шта прича, ни шта ради. А лидер све што више „лидерује” све више се богати, а тиме постаје све љепши и углађенији. То што се лидер, временом, све више одваја се од свог народа, што све више гледа своје интересе, а све мање народне – народу не

Странка српских радикала је на последњим изборима била у коалицији са Српским националним вијећем, Странком српских народњака и Групом грађана. До пред саме изборе Странка српских радикала је била у коалицији Српска листа. Међутим, ова коалиција је, због свог сталног раста била „примијећена” од западних агентура и због тога је морала бити разбијена. Разбили су је њени челници под изговором да је ојачају, иако ниједном здраворазумском људском бићу није било логично да ће нешто ојачати тако што ће те га претходно разбити, избацијући из њега најздравије дјелове. Суштина разбијања је уствари била, што су њени, односно, лидери Српске народне странке и сами признали да желе да „униште радикале у Црној Гори”.

Странка српских радикала у Црној Гори је одувijek била под разним притисцима и предметом „пажње” свих врста српских непријатеља. Стога Српским радикалима никад није било лако. Немати парламентарни стаус, значи још једну отежавајућу околност. Али, то никако не значи да сад сви радикали треба да поскачу са литица високог Дурмитора и тако скончају, или да се предају и дигну руке од своје праведне борбе за спас Српства у Црној Гори. Напротив! Недаће и притисци треба да нас опомену, да будемо још чвршћи, истрајнији и упорнији. Стога, молим све српске радикале у Црној Гори да издрже и не предају се.

школске програме и преко моћних ТВ-испирача мозга, много младих схватило „у чему је јадаг”. Стога су политику српских радикала препознали као здраву, поштenu, праведну и патриотску борбу за спас српског народа. Политику, у чијој је основи борба за права Срба у Црној Гори, а не за луксуз њених лидера. Ово се потврдило кроз присуство младих на нашим предизборним трибинама и њиховим, све већим, интересовањем за учлањење у Странку српских радикала.

• **Молим Вас да прокоментаришете суђење председнику др Војиславу Шешелу.**

Моје мишљење за суђење у Хагу нашем председнику др Војиславу Шешелу изнијела сам у књизи „Луча војводе Шешела” у издању Српске радикалне странке, под насловом „Сорош у јагњећој кожи”. Шта мислим о том суду и том суђењу, рекла сам на више страница те књиге и тешко ми је то мишљење сажети у неколико реченица, али ћу покушати.

У хашкој судници се одвија мини-пројекција филма који се „игра” на позорници Земљи. Радња филма је борба Луцифера против Бога. У Луциферовој војсци команданти су тајна свјетска Влада, састављена од масона и других посједника крупног капитала. Сједиште свјетских команданата је у ММФ-у, Свјетској банци и другим свјетским леглима новца – фабрикама за производњу вјешала цијелом човјечанству! Војници Луциферове војске су западне земље на челу са свјетским целатом – Америком и, не мањем почину, у ешалону вјечитих српских непријатеља – Енглеском. Политички идеолог им је Ватикан, а оруђе којим се боре против човјечанства, НАТО пакт! Они у Хашкој судници, којима су навукли инквизиторске одежде су пјешадија која, у првим борбеним редовима, за циљеве Луцифера, треба славно да изгине.

Са друге стране, у тој борби је Божији изасланик Војислав Шешел... Послат је од Бога да се бори за спас истине и правде, за спас Србије и свих Срба, за спас цијелог недужног човјечанства. Сам против свих! И, побиједиће!

• **Како оцењујете тренутну политичку ситуацију у Црној Гори?**

И тренутна, и бивша, и будућа, бар она ближа политичка ситуација у Црној Гори има један заједнички иманител са двије константе. Наиме, како добар дио нашег народа више воли гламур својих лидера, него свој живот човјека достојан, те ваљда због тога врло кратко памти предизборна обе-

смета. Важно је „да ми је лидер жив и здрав, па нека ми је пензија 70 евра”. Потврда овоме је и овај наш окошталли, дуговладајући режим.

• **После избора у Странци су уследиле промене. Ваше мишљење. Како даље, пошто Странка српских радикала није више у праламенту. Како се борити за радикалске ставове?**

Нормално је да послите таквог неуспјеха, ма шта да су били његови узроци, дође до промјена.

А како даље? „Човјек сам, и без обзира на цијену, позван сам да браним право на постојање људи и народа чијим језиком говорим и чији хлеб једем”. Ова мисао нашег познатог писца требало би да буде водила у животу сваког нормалног људског бића.

• **Од када сте в.д. председника, да ли је било прилива чланства и да ли је Странка српских радикала јача?**

Народ је био у шоку од изборног пораза и тоталитарног, режимског, антисрпског састава парламента. Но, почело је „буђење” и нових и старих „успаваних” чланова наше Странке.

• **Познато је да је рад Странке био ослабљен мјесецима пред изборе. Молим вас да ми одговорите да ли ће бити неких промена у раду Странке и каквих?**

Ја сам вршилац дужности до избора новог председника. Вријеме, је дакле, кратко, а како нијесмо парламентарна странка, материјална су средства ограничена. Но, и поред тога, трудимо се да организујемо све општинске одборе, изаберемо нова руководства, тамо гдје је то потребно, ажурирамо спискове наших чланова и учинимо све што је у нашој моћи да све српске патриоте, којих у Црној Гори има много више од оног броја који нас је гласао на последњим парламентарним изборима, препознају српске радикале као часне и поштене борце за права Срба у Црној Гори и да нађу своје мјесто у Странци српских радикала.

• **Какав је Ваш став по питању младих у структурама Странке?**

Оно што посебно радује јесте чињеница да је, и поред страшне индоктринације наше омладине кроз неке

ваља и да наше факултетске дипломе немају „пробу“ у Европи. Да би нам школство „ваљало“, треба га, кажу западњаци, искључиво реформисати по, искључиво, њиховим правилима и прописима. И наши послушници, све то прихватише неселективно, баш као да Исток ништа не зна и као да Русија није прва у свијету, у преко 20 одсто научних дисциплина.

Реформисати школство по инструкцијама које долазе из империјалистичких земаља Запада, значи спустити га на ниво колонијалног. Чак и да се прописи ових школских реформи и декларација били најбољи и најдобронамјернији, накалемљени на нашу сиромашну школску инфраструктуру и материјалну основу просвјте, не би могли дати добре резултате.

Посебна, болна прича из нашег школства, јесу његови планови и програми. Ако се има у виду черечење српског језика и његово прогањање из

школа и школских програма, из Устава Црне Горе, ако се има у виду дивљачки терор над Одсеком за Српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Нишкшићу и његово прогањање у циљу укидања истог, ако се има у виду да су програме и удбенике из историје, језика и књижевности правили и писали освједочени антисрби и да је у њима кривотворена српска историја народа Црне Горе кроз вјекове, ако се има у виду да су Срби у тим удбеницима представљени као окупатори Црне Горе и непријатељи цијелог свијета, онда сваком, иоле нормалном људском бићу, мора бити јасно која је сврха свих наших школских реформи. А сврха им је да исперу мозак нашој омладини и да потпуно расрбе Црну Гору. Свакако да ће се кривотворена историја и традиција Црне Горе лакше накалемити у свијести ђака, српских потомака, (а и осталих), ако се кроз прописе и правила новог система

потруде да нашу, природно паметну школску омалдину, што више заглупе.

У свру тог циља је и помјерање поласка ђака у школу од шест, често и пет година, умјесто од седам. Тиме им отимају још једну годину безбрижног живота и игре, врло битну за интелектуални развој дјетета. Нема буквара, ни читанки, али има из сваког предмета по четири-пет књига, те тако и ђачке торбе основно-школских малишана, тешке од 7 до 12 килограма, имају сврху нарушавања психичког и физичког здравља дјете, а не интелектуалног развоја. У прилог тврдњи да нијесу све школске реформе код нас, биле добронамјерне, иде и чињеница да је једну од њих финансирао сам Сорош. За вријеме НАТО агресије на српски народ, Сорош јер изјавио да „Србе треба побити“. Пошто му то није пошло за руком касетним бомбама, наумио је да их дотуче школским реформама.

Дакле, народ би морао да схвати да је Сорошевим и ватиканско-дукљанским реформама комплетан наш образовни систем добио колонијални карактер и да је стављен у службу испирања мозга и заглупљивања наше православне омладине. И не само православне. И да „Срби у Црној Гори морају, по сваку цијену, раскрстити са Српством“.

Све је ово дубока нездравост. А друштво, које свој образовни систем заснива на нездравим основама, осуђено је на пропаст.

• **Члан сте Српског национално савјета. Ваше мишљење о Савјету, његовом раду и плановима за будућност.**

Формирање Српског националног савјета значило је последњу сламку спаса за дискриминисани српски народ у Црној Гори. Јер, српски народ је у Уставу Црне Горе сведен на „никога и ништа“, а у животу на духовно и материјално обесправљену скупину коју силом власти, застрашивањем и уцјенама треба, што прије, асимилovati.

Користећи члан „захвалности“ Устава, намијењен побољшању материјалног положаја и давања права оним националним заједницама у Црној Гори, које су последњих двадесетак година помагале режиму у опстајању на власти и разбијању заједничке државе, скоро у последњем моменту прошле године формиран је Српски национални савјет. Поред Српског народног вијећа и Странка српских радикала је узела учешће у Српском националном савјету и несобично га подржала.

Српски национални савјет је својим програмом и својим активностима већ

учинио доста, а чини и даље, да помогне српском народу у његовој борби за опстанак на овим просторима. Помењућу само неке. Српски национални савјет је додијелио стипендије студентима Српског језика и књижевности који су под невиђеним притисцима од стране режима и његових обожаваца, прошле године уписали Српски језик и тако учинили много за спас свог прогоњеног Одсјека. Српски национални савјет се zaloжио код министра просвјете да врати српски језик у школе за све оне који говоре српским језиком. Савјет инсистира на враћању у школе програма из српског језика, књижевности и историје, прије свих, и од ових захтјева неће одустати до њиховог испуњења. Има ту још много тога, но с обзиром на то да је програм и рад Савјета јаван, свако се о томе може благовремено информисати.

• **Последњих неколико мјесеци Српски национални савјет је био мета удбашких структура. Ваш став.**

У земљи чуда, каква је данас Црна Гора, у земљи у којој је систем вриједности изврнут наглавачке и у којој је много тога ненормално, шта је нормалније него да Српски национални савјет буде предмет пажње УДБЕ и свих осталих заштитника туђих интереса.

Поред тога што у свом програму и својим активностима има елементе „опасне“ по империјалистичке интересе српских освједочених непријатеља, Савјет и у свом називу има „врло опасне“ ријечи: српски и национални. А западне освајачи и њихови штићеници са Балкана знају да су националисти они који много воле своју нацију (при томе не мрзе другу), и који су спремни да и животима својим бране свој народ и своју државу.

Стога су западне агентуре, преко својих неразвишљаућих послушника, усредсредиле сву „лажњу“ на српске националисте – српске радикале и Српски национални савјет. Предмет њиховог интересовања у Црној Гори не представљају ни грађански Срби, ни проевропски Срби, ни прорезимски Срби, ни демократски Срби, ни нови Срби. Њима само мало сметају стари Срби, тј. српски националисти, а то значи и Српски национални савјет, засметали су и тзв. просрбима од којих смо неке поменули кроз ове разне врсте Срба.

Наиме, сви они просрби, којима је више стало до пара, него до права српског народа, одмах су се „огласили“ и тако открили своје тешке србобрижничке боли. Не ишчекаше ни да Срп-

Користећи члан „захвалности“ Устава, намијењен побољшању материјалног положаја и давања права оним националним заједницама у Црној Гори, које су последњих двадесетак година помагале режиму у опстајању на власти и разбијању заједничке државе, скоро у последњем моменту прошле године формиран је Српски национални савјет. Поред Српског народног вијећа и Странка српских радикала је узела учешће у Српском националном савјету и несебично га подржала.

ски национални савјет људски продише, а већ га нападоше, и тако показаше колико их „душа боли“ за обесправљеним и материјално и духовно пониженим српким народом у Црној Гори. Односно за парама које добише, у виду стипендија, студенти српског језика и књижевности.

И док Српски национални савјет, или било ко други у овој земљи, буде сметао удбашким структурама и анационалним Србима свих врста, догле српски народ треба да му вјерује.

• **Порука члановима и симпатизерима Странке српских радикала?**

Странка српских радикала у Црној Гопри је одувјек била под разним притисцима и предметом „лажње“ свих врста српских непријатеља. Стога Српским радикалима никад није било лако. Немати парламентарни стаус, значи још једну отежавајућу околност. Али, то никако не значи да сад сви ра-

дикали треба да поскачу са литица високог Дурмитора и тако скончају, или да се предају и дигну руке од своје праведне борбе за спас Српства у Црној Гори.

Напротив! Недаће и притисци треба да нас опомену, да будемо још чвршћи, истрајнији и упорнији. Стога, молим све српске радикале у Црној Гори да издрже и не предају се. „На муци се познају јунаци“. Неће ни српска мука у Црној Гори трајати вјечно. Неће душмански мрак над Србима „горети до зоре“.

Величанствена борба нашег предсједника Војислава Шешеља и његова победа над удруженим свјетским силама мрака и зла, мора нам вратити изгубљену наду и дати снаге да издржимо.

Имајући у виду борбу Војислава Шешеља и његову жртву за спас српског народа, српски радикали немају морално право да посустану.

Идеолошки концепт и теоријска парадигма глобализма као новог светског поретка

- *Експанзијом мултинационалног капитала Американци су најинтензивније Европу колонијализовали, док су остварили све што су желили у невероватно дужничко ројство. Кредитирање у форми појмама пре неколико деценија досишло је до велике мере, да је опасност од изненадног ембарга на враћање дугова већине презадужених земаља сломила цели светски банкарски систем у коме Американци, без озбиљнијег ривала, воде главну реч. Огромна количина свеже одиштаманих америчких долара одавно нема адекватно никакво реално покриће, осим следеће вере власника да у рукама заиста држе одличну вредност. Каква се тек испуштена бомба крије у појмама америчких државних обвезница чије испуњавање и емисијање неодољиво постоје на образцу постојећих такозваних пирамидалних банака*

Пише: Проф. др Војислав Шепељ

Политичка суштина новог светског поретка као материјализације америчког погледа на свет и визије сопствене доминације у њему

Нови светски поредак прокламован је актом злочина, уводом у злочин и његовим оправдањем, поводом америчке агресије на Ирак 1991. године, од стране тадашњег америчког председника Џорџа Буша Сениора. Означена је тако универзална политичка, економска и војна хегемонија Сједињених Америчких Држава, након слома биполарног светског система и престанка хладног рата поразом и сломом Совјетског Савеза.

После државе Александра Македонског, Римског царства, Наполеоновог и Хитлеровог европског поретка, човечанство је по први пут искусило поредак који је заиста општесветски. У недостатку равнотеже снага великих сила руше се основни принципи међународног јавног права, а цела организација Уједињених нација претвара у инструмент једне државе која у потпуности жртвује морал и хумани-

зам, да би тријумфовала над историјом, уништила правду и човекољубље. Опстанак људске врсте доведен је у питање себичним интересима главног креатора индустријског и технолошког прогреса чији су резултати претворени у суштинско средство доминације и обесправљивања, уништења колективне свести нација и аутохтоних култура. Кад су људи очекивали да су створене могућности свеопштег напретка, солидарности, мирољубиве коезистенције и одрицања од употребе силе у међународним односима, свет се одједном нашао у невиђеном хаосу, организованом и добро смишљеном хаосу, поретку хаоса.

а) Свет је узбуркан јер Американци најбоље лове у мутној води

Све устаљене и вековима неговане вредности доведене су у питање, али не противречности њиховог сопственог развоја, него споља, вештачки и брутално. Врховни идеал је постала успешна и плодотворна лаж. Методологија манипулација доведена је готово до савршенства. Технологија је постала главно средство поробљавања људи, уместо да их потпуно ослободи и усправи. Тако нови светски поредак није од света створио целину чији се делови међусобно односе по унапред прописаним правилима.

Сада не постоје никаква стална правила. Једино правило које важи је поштовање неприкосновености воље најмоћнијег и апсолутна послушност према тој вољи. Ни његова сила ни његова моћ нису ни под каквом контролом. Испољавају се у најогољенијој варијанти, пуни себичности, нетрпљивости и садизма према свима који су непослушни, држе до свог субјективитета, индивидуалитета, морала, поноса, части и храбрости. Као једина правилност овде се исказује немилосрдна казна за сваку непослушност. Облици провођења одмазде некад су уређени, а некад неуређени, зависно од прилика и околности, док се систематичност исказује само у продукцији мржње према свима који се супротстављају медијским кампањама сатанизације и демонизације.

Стварни циљеви и суштинске вредности новог светског поретка више или мање успешно се прикривају сталним заклињањем у слободу и демократију. Слободним се сматра само оно што је послушно, а демократским безвољно и некреативно. Такав поредак се не сматра универзалним зато што обухвата цели свет, него и због тога што претендује на потпуно обједиња-

вање политичке, економске, културне и правне компоненте.

Он је свеобухватан, добро контролисан из једног центра, заправо тоалитаран. Ни безазлена деција игра не може да измакне његовој контроли и манипулацији, тежњи за испирањем мозга и њиховом програмираном развоју. Међутим, тај централни мозак моћ је толико опила да га је учинила склеротичним. Он није у стању да брзо размишља и осмишљава, интелигенција му је парцијална и сувише практична, једнозначна, утилитарна.

До сада су се цивилизације развијале захваљујући култури, њеном напретку, процвату, интеракцијама и интеграцијама међу различитим културама. Данашња цивилизација настоји да уништи сву наслеђену културу и створи нову, вештачку. Историја је показала да су све вештачке културе временски биле краткотрајне, неодрживе, да ни своје творце нису нацивљавале. Најупечатљивији облик такве вештачке културе била је нацистичка, Хитлерова, а за њом холивудска нимало не заостаје по суштинским карактеристикама.

Рушећи културне тековине, цивилизација новог светског поретка припрема и сопствени слом. Уништила је већ интелектуалност, естетику и мо-

ралност. Интелектуалци су претворени у њене роботе и делују по задатку. Вредност науке не цени се кватумом или квалитетом стеченог знања, него његовом брзом апликативношћу.

Уметност је замењена кичом и шундом у огромним количинама, као продукцијама такозване масовне културе, вида негације сваке естетике. Етика је систематски срозавана на своју потпуну негацију.

Морално је само оно што је корисно, по узору на оно примитивно афричко племе у коме су антрополози установили да добром дефинише кад оно победи суседно племе и отме му жене и храну, а лоше је кад суседно племе победи њихово, отме им жене и храну. Потрошачка цивилизација је управо то.

Она је свесна да не може баш цели свет тако бесомучно и с толиким интензитетом трошити. Зато је оправдано да троше само одабрани, да се међусобно надмећу у трошењу, а да остатак света, његових пет шестина популације, испашта. Тако је научни и технолошки прогрес, уместо да ослободи човека и све људе, кренуо да уништава човечанство. Док већина умире од глади или једва преживљава, мањина је разуздана, похлепна, незасита, корумпирана, на све начине искварена у матери-

јалној раскоши, лишена осећања солидарности или неизвесне будућности.

Противречности у свету су толике да западна цивилизација и не може другачије да опстаје него као претећа и грозна империја. Она обнавља робовски систем Римског царства. Само је ланце и окове осавременила, учинила их привидно поношљивијим.

Један политички систем функционише у западном свету, привидно демократски и с владавином права, а савим другачији политички систем намењен је остатку света, послушнички, марионетски, систем пљачкашких трансмисија чија се погубна природа прикрива хорским заклињањем у западњачке вредносне идеале. Чак се и нова, свеобухватна синкретичка религија пројектује од стране конспиративних светских владара.

Империја се формира глумећи да то није прикривајући своју природу. Она жели да буде вољена и општеприхваћена, али као погонску снагу љубави она користи само страх и обману. Страх је намењен свесним, разумним, интелигентним, а обмана глупим и лавоверним.

Попут свих претходних, и америчка империја жели да буде свемоћна, неприкосновена, без икакве конкуренције. Она би да се овековечи, да обеле-

жи крај историје, да буде коначна државна творевина.

Уводи се и нова политичка терминологија. Сви потчињени се „охрабрују“ да буду беспоговорно послушни. Једна моћ је прво сузбила све остале, али онда и њихове остатке претворила у сопствене инструменте за обављање прљавих послова, како би сама остала медијски неукаљана, у јавном мњењу непоколебана.

Вера у разум и научно осмишљен напредак човечанства претворила се у своју супротност научно усавршеним и софистификованим облицима поробљавања. Наука и техника не само да нису победиле зло, него су се претвориле у његова најстрашнија оруђа.

Морални развој није пратио научно-технолошки, а убрзо су наука и технологија у моралу почеле да гледају само ирационалну баријеру. Свест о слободи се дегенерисала и извитоперила.

Јаком и моћном не треба морал, а културне и цивилизацијске тековине му само нелагоду стварају. Он настоји да моралне судове прекомпонује, културне и цивилизацијске тековине преиспита и новим тумачењем својим циљевима прилагоди, а слободу своди на претварање, глумљење добровољног прихватања наметнутог обрасца понашања као објективне нужности.

Свака империја на врхунцу моћи као да предосећа свој скорби слом и то је чини крајње нервозном и бескрупозном. А цели Запад је већ дуго у кризи, свеопштој и несавладивој. Криза се испољава у политичкој, моралној, економској, религијској, уметничкој и породичној сфери.

Све је у процесу распадања, а свежих идеја већ деценијама нема. Уметност, религију и идеологију одавно обједињава сатанизам, масонска конспирација и шаблонско тумачење догађаја и појава, узрока и последица.

Повлађује се најпримитивнијој свести да би се што лакше савладало оно што интелектуално штрчи, што прети да би умно и рационално могло да објасни, разголити и превлада постојеће. Данашњи амерички филм, музика, јавни медији и књижевност управо изражавају тај примитивни дух масовне забаве као замене за истински духовни развој.

Обнављају се мистицизам, сујеверје, астрологија и слични облици манипулације масама који редовно и непогрешиво рачунају на људску глупост, необразованост, лаковност и брзоплетост. Систематски неред у друштву једноставно подразумева хаос у људским главама, избегавање интелектуалних напора и подлагање упрошћеној слици света и идеализацији постојећег поретка.

Међународни привредни систем који карактерише непревладива диспропорција мањине богатих наспрам огромне већине безнадежно сиромашних и све израженија експлоатација других од стране првих, у планетарним размерама, развио се много пре прокламовања новог светског поретка, али представља његову суштинску подлогу.

Првобитну капиталистичку експлоатацију унутар једне земље и на томе засновану класну диференцијацију унутар друштвене структуре заменила је класна стратификација између држава суперразвијеног и неразвијеног света.

Основне социјалне противречности западних земаља успешно се преошћују високим просечним животним стандардом који оне постижу све интетнзивијом пљачком економски сиромашних народа и држава, отимањем њихових сировинских ресурса или најмом крајње јефтине радне снаге. То се не постиже реализацијом концепта слободног тржишта, које се редовно прокламује, него бескрупулозним монополизмом, финансијским шпекулацијама и зеленашким креди-

тирањем, али највише подмићивањем локалних екипа политичке власти.

б) Апсолутна држава као израз тоталитарне политичке воље

Процес друштвене и политичке интеграције човечанства, због огромне диспропорције економских утицаја и војне моћи појединих држава, није се кретао у правцу универзалне светске заједнице независних и суверених држава и народа. Он је постепено изграђивао стриктно хијерархијски уређен међународни политички систем који пред нашим очима достиже ниво планетарне империје у којој је најмоћнија држава апсолутни господар, творац права и морала, тумач постулата доминирајуће политичке идеологије, њеног система и мерила вредности.

Вишевековно одређење суверености као основног државног атрибута, доводи се у питање неприкосновеном хегемонијом суперсиле којој смета све што жели да остане самостално, аутохтоно и национално. Таква ситуација ће трајати све док се не обнови бар биларизам, мада би најпожељнији био мултиполаризам, јер би то елиминисало међународни правни и политички систем скројен по мери интереса једне државе. То не може савим укинати економску експлоатацију и политичко поробљавање, али пружа бар минималну шансу за алтернативу, која у концепту новог светског поретка једноставно не постоји.

Тамо где су хегемонија и доминација доведене до апсолута поредак не може бити дугорочно стабилан. Уместо противречности која постоји услед међусобне конкуренције великих држава, појављују се као примарни антагонизми унутар хијерархијског система у коме једна сила тотално доминира.

Оно што се подразумева у појединачном политичком систему и правном поретку било које демократске државе – постојање опозиције и њене парламентарне институционализације, у тоталитарно осмишљеном новом светском поретку највеће је светогрђе.

Ту се сматра и отворено показује да су у обрачуна са опонентима сва средства дозвољена. Свет се доводи у стање постојања само једне, суверене политичке воље, која не само да нема конкуренције, него не трпи ни размисљање о евентуалној алтернативи.

Да међународни систем држава заиста прераста у светски поредак, сведочи чињеница да водећа сила кроз међународне организације креира опште правне норме и спроводи санкције за њихово кршење.

Облик креирања и санкционисања је доследно аутократски и ауторитаран, а по тежњама за једнообразном сеобухватношћу тоталитаран. Потчињавање свих досадашњих субјеката међународног јавног права не само да се подразумева, него се захтева и прави церемонијал, боље речено ритуал, исказивања добровољности у том прихватању.

Наравно, „добровољност“ је последица страха због претњи одмаздом у случају неслагања или супротстављања. Могућност кажњавања је заснована на монопољу организоване физичке силе којом главна држава располаже и које се већ успоставља, мада је још далеко од тога да буде потпун. Државе које још нису постале жртве тог поретка исказују спремност да сарађују у провођењу силе над непослушним или се повлаче у пасивну уздржаност. То Американцима помаже да насилничко провођење својих себичних интереса легитимишу постигнутим „консензусом“ унутар међународне заједнице.

Такав облик мимикрије им се веома свидео па је постало уобичајено да своју вољу већ редовно јавно промовишу као ставове међународне заједнице.

Наметањем таквих принципа појединачним државама се негира својство главних субјеката међународних одно-

са и оно преноси на међународне организације и институције колективне безбедности, како се у последње време јавности представља најагресивнији војни пакт, формиран после Другог светског рата.

Американцима је тако лакше да сопственој вољи навуку рухо колективног духа. На тај начин жељена универзална политичка организација човечанства у пракси делује по начелима разбојничке банде у којој главни бандит не угњетава само мирне грађане, него и своје саучеснике у разбојништву, бар по питању неједнаке расподеле приграбљеног плена.

Ни општеправне норме, маколико биле прецизно формулисане, немају никакав суштински значај ако нису у сваком тренутку сагласне са америчким империјалним интересима и политичком вољом вашингтонске администрације. Успостављена је светска тиранија каква никад раније није постојала у целокупној историји човечанства.

Држава тиранин прибавила је себи монопол легалне примене силе у међународним односима, а истовремено другим државама негира основно право употребе силе у унутрашњим односима као главно својство суверенитета.

То је Сједињене Америчке Државе претворило у главног међународног

терористу, монополску терористичку организацију која своју реалну снагу, силу и моћ убрзано претвара у међународно јавно право, а послушност свих других држава у правно санкционисану дужност.

Сасвим је природно да Америка тежи да прикрије праву суштину сопствене хегемоније и доминације над целом планетом, па се њени идеолози труде да нови светски поредак представе као, напokon, успостављање принципа владавине права у међународним односима, система у коме јачи штити слабије, као и стања у коме ће Повеља Уједињених нација после толико деценија занемаривања бити у целости примењена.

Амерички председник Џорџ Буш 1990. године, усхићен падом Берлинског зида и сломом Варшавског пакта, а спремајући агресију на Ирак, новом светском поретку приписао је начело мирног решавања спорова међу државама, нове начине сарадње међу нацијама, солидарно супротстављање агресији, смањење светског наоружања и надзирање његових стокова, као и правично поступање међународне заједнице према свим народима.

У пракси, обесмишљено је постојање Савета безбедности Уједињених нација страхом других великих сила да улажу вето на одлуке које протежира Америка, претварајући тај орган у

сопствени инструмент наметања својих парцијалних интереса и система вредности читавом свету.

Славодобитно је Буш саопштио да је Америци победа у хладном рату једноставно наметнула одговорност за судбину целокупног човечанства. Американци су потом просто затрпани флоскулама о њиховој узвишеној светскоисторијској мисији шампиона демократије.

Партикуларни амерички национални интереси (мада ту и не постоји никаква нација по традиционалном европском схватању тог појма, него је реч о конгломерату најразноврснијих нација у коме водећу улогу имају потомци западноевропских досељеника, посебно англосаксонских) заодевају се у рухо вредности западњачког либерализма и демократског плурализма.

Једна велика сила себе сада види у улози демијурга светске историје сматрајући садашњи глобални однос снага вечним и непромењивим.

Као главне препреке у томе она види суверене националне државе које су већ самим својим постојањем неуклопиве у амерички цивилизацијски модел, који се само вербално заснива на либералној политичкој демократији, тржишној економији и поштовању људских права, посебно права расних, етничких, верских и других мањина, у чему све већу улогу игра истицање

права хомосексуалаца и питања полности кроз заиста равноправан друштвени третман црнаца, Латиноамериканаца и Азијата у сопственој социјалној средини.

Добро би било да покажу на делу како у Америци функционишу концепти широке аутономије и специјалних статуса, односно, конфедерација и лабавих федерација. У Америци је све на продају, па и демократија. Свака политичка функција доступна је само ономе ко има довољно новца, односно подршку најмоћнијих економских и финансијских корпорација. Чак је и корупција институционализована кроз систем конгресног лобирања.

Масовни медији су до краја идеологизовани, необјективни, контролисани и инструментализовани као главно средство манипулације и продукције поданичке колективне свести обезличене масе грађана. Вест је роба и њена вредност није у степену истинитости или поузданости, него у могућности добре продаје на тржишту. Ту морал у потпуности одступа пред корисношћу и циљношћу.

Медији су стриктно идеолошки и пропагандно средство власти по свим битним питањима. Слобода медија је могућа само у оним секторима у којима је власт недовољно заинтересована за постизање униформисаног мишљења. Чак и у сфери вере се протежира идеологизована варијанта такозваног хуманистичког екуменизма или синкретички концепт цивилне религије, како би се људска душа што боље оквала, да би јој се свест лакше контролисала.

Међутим, пошто „лонац за топљење” разних етничких група, култура и цивилизација у основи није успео, Америку тек чека унутрашњи сукоб цивилизација.

Мисионарска предрасуда о историјском позиву западњака да цивилизацију све друге народе и државе у пракси је произвела културни империјализам и у крајњој инстанци владавину америчке псеудокултуре. То је био драгоцен додаток економској и финансијској снази, војној сили и врхунској технологији.

Ипак, после врхунца моћи који је постигнут победом у хладном рату, неминовно почиње пад доминације западњачке цивилизације.

Као главни изазов појављују се источни народи, посебно Кинези, који имају најдинамичнији развој и упорно чувају сопствену независност. Кинеска стопа привредног раста највиша је на свету, а кинески народ није склон нео-

граничено расипништву потрошачког друштва, не показује себичност и саможивост, а поседује висок степен радне дисциплине. Али, изазов америчкој саможивости све више ће представљати и Русија, Јапан, Индија и арапске земље. Уколико их Америка не уништи, предстоји јој да у догледно време пред њима капитулира, јер су неке од њих већ показале да су много способније у провођењу синтезе делотворне економије, технолошке експанзије и духовног осмишљавања људског живота и друштвених процеса.

в) Тиранија није никаква гаранција сигурности тиранину

Успостављањем планетарне тираније Американци су до крајњих конвенци довели концепт доминације западне цивилизације и њене улоге неприкосновенног хегемонистичког мисионара у сфери идеолошког погледа на свет и кодекса моралних вредности, политичког пројекта либералне демократије заснованог на индивидуализму као привилегији одабраних, економском концепту слободне конкуренције, нерационалне производње и бесомучне потрошње, дајући јој завршну социјалнопатолошку форму сигурног нагавештаја скорог краја.

Проклетство својевременог крволочног и систематског геноцида над северноамеричким Индијанцима, као и обнова ропства отмицама афричког становништва, усправља се као егзистенцијална претња савременом човечанству. Човечанство ту претњу мора да савлада или ће потпуно пропасти. Али, историја се у коначном виду пролично нашалила са актерима претње, јер која год варијанта превагне они су сигурно осуђени на слом. Биће темељито поражени и ако победе и ако изгубе у том планетарном судару.

Америци је успело да пружи заокружену слику наличја европске културе, коју је стари континент вековима покушавао да сакрије јер је представљала фундаменталну негацију саме идеје слободе као генеричког бића човековог.

Америка се непрекидно труди да благовремено уочи, препозна и неутралише непријатеље широм света, али јој никада није пошло за руком да у самој себи препозна свог највећег непријатеља и најопаснију претњу егзистенцији сопственог народа, грађана у чије се интересе ритуално заклиње.

Експанзијом мултинационалног капитала Американци су најинтензивније Европу колонијализовали, док су остатак света гурнули у невероватно

дужничко ропство. Кредитирање у форми помага пре неколико деценија достигло је толике размере, да је опасност од изненадног ембарга на враћање дугова већине презадужених земаља сломила цели светски банкарски систем у коме Американци, без озбиљнијег ривала, воде главну реч.

Огромна количина свеже одштампаних америчких долара одавно нема апсолутно никакво реално покриће, осим следе вере власника да у рукама заиста држе опипљиву вредност. Каква се тек темпирана бомба крије у тонама америчких државних обвезница чије штандовање и емитовање неодољиво подсећа на образац пословања такозваних пирамидалних банака.

Оне веома успешно послују привлачећи све веће финансијске улоге и поткрепљујући их примамљивим каматама што ствара илузију финансијског чуда, док у једном тренутку група већих поверилаца или штедиша не дође на шалтер да наплате своја потраживања подносећи гомилу лепо дизајнираних папира. На тако несигурним и крхким темељима заснован је масонски пројекат владавине светом, прокламован већ на првој новчаници од једног долара, украшеној традиционалним симболима ове конспиративне организације интернационалног карактера.

Ропство потире све људске, друштвене и културне разлике, па тако представља идеални статус за оне над којима се влада. Мравињак или кошнице су идеалан узор. Људи су мрави или пчеле радилице. Њихово је да изгарају на послу, да добију колико им је потребно за храну, индивидуалну или

колективну релаксацију облицима обездуховљене масовне забаве, али је суштина у матицама и матичњацима.

Њима је све подређено, и они су израз постигнутог јединства воље и акције, субјекти хегемоније и доминације, овлашћени спроводници замисли Великог архитекте универзума, чувари његових тајних знања и парапсихолошких моћи. У ту сврху се мисаоно униформишу људске личности, унификује се поглед на свет и став према животу, али и прави све већи раскорак између идеализоване слике стварности и друштвене будућности у односу на оно што се заиста дешава испод површине.

Идеологија индивидуалног поседовања труди се да човеку уништи интерес за стицањем знања само знања ради, као и свих облика критичког размишљања. Закупљеност наметнутом потребом сталног раста производње и потрошње доводи у питање људску персоналност на пољу доказивања, исказивања и усавршавања личног и колективног духовног идентитета.

Светски капитализам је одавно целовито изменио своју провобитну природу. Основни облик експлоатације није више присвајање вишка вредности који је настао у производњи, него манипулисање доларом као светском валутом, кредитирање, субвенционисање, манипулисање трговинским олакшицама, стимулацијама и преференцијалима, заправо дириговање робно-новчаним токовима.

Догодило се управо оно чега су се традиционални економисти ужасавали већ као саме могућности, која их је подсећала на вишак вредности оства-

рен крађом, пљачком, преваром итд. Капитал се данас најбоље оплођује надмудривањем и обмањивањем, притисцима и уценама, али и тако стечен профит увек има негде материјално упориште у реалној вредности. Махом се ради о отимању коре хлеба из уста човека који не зна ни ко му је то отео ни шта га је, заправо, снашло. Зато се са највећим ентузијазмом прогоне и онемогућавају они који прогледају, схвате велику обману и покушају да се ослободе из неподношљивих канџи њених актера.

Спољашњи амерички сјај, потенциран агресивним и синхронизованим наступом свих видова дириговане популарне културе, успео је да фасцинира наивне, лаковерне и глупе, али такви су у једном тренутку представљали већину човечанства. Зато је буђење и отрежњење данас тако болно и непријатно.

Да трагедија буде већа, фасцинацију није изазавала квалитетна чоколада, него привалачни шарени омот у коме је запакована и нападна телевизијска реклама која је промовисала бескрајним понављањем, док људи нису почели да реагују по неком психолошком механизму који неодољиво подсећа на словични Павловљев рефлекс.

Сан о материјалном богатству суспендовао је изворну људску духовност и човеково схватање среће као бескрајне доброте, своје и туђе. На сву срећу, критичка самосвест као основна одлика интелектуалности морала је кад тад да се обнови и доведе у питање наметнуте вештачке вредности да би допринела обнови оригиналне људскости. Мада су у том, још увек неравноправном, судару са декадентном цивилизацијом, преовлађујућа осећања

песимизма, нада у промену разгорева се, испочетка као усамљена искра, сад већ као нешто јачи пламичак упозорења и стимулација да се потенцијална енергија забринутости преточи у плодотворни активизам који неће подлећи пропагандним обманама и уиграним техникама манипулације.

Ако своје почетне дилеме брзо не замени свестраним критичким трагањем за могућим алтернативама, песимизам може бити и контрапродуктиван, водећи у апатију беснађа и резигнираности. Најгоре би било масовно осећање и став према коме је ионако све пропало па је свака борба узалудна, унапред осуђена на неуспех и ново разочарење.

Пошто је амерички културни колективни дух разорен релативизацијом морала и његових вредносних судова, дегенерацијом образованог система, заглупљивањем људи електронским медијима до срозавања на ниво идиота у политичком и етичком погледу, кретена у погледу личног дигнитета и самосвојности, дебила у погледу квантума знања којим располажу и жеље да се оно непрекидно повећава и усавршава, вероватно је потребна нека врста шок-терапије да би се изазвао преокрет у људским главама и човек, који је некад био мисаоно биће, опет натерао да размишља и поломи окове аникултуре, псеудокултуре или поткултуре, као облика варијација масовне културе у десоцијализованој пракси.

Да не би нихилизам заиста тријумфовао и означио дефинитивни крај човечанства, потребно је одмах уздрмати глобализам као његов најмодернији дериват и најуспешнији вид мимикрије

под плаштом пропагирања вредности либералне демократије као универзалних и незамењивих. Само, да ли је уопште могуће изазвати такав преокрет у главама људи чији су мозгови неколико деценија излагани погубном дејству рок-музике, на пример.

Та музика као да је створена да, делујући на подсвест, подстакне на испољавање намрачнијих и најнижих карактеристика људске личности, да пробуди неку анималну склоност ка паразитизму, с којим се већ камена секира обрачунавала. Функција рока је да разори људску емотивност и редукује мождани потенцијал, да подстакне склоност лењости, дангубљењу, било ком облику асоцијалног понашања.

Одсуство сваког осећаја за естетику, првенство даје чистом ритму, ритму који је сам себи сврха и уједно визија света наркотицима презасићеног мозга. Недостатак слуха и елементарног музичког укуса надокнађује се несносном буком чија је улога да изазове транс, својеврсну изолацију од реалног света, уз постизање неке врсте сурогата сексуалне жеље, њене оријентације у противприродном правцу, у сваком случају. Колективна мастурбација као да доводи до неког делиријума колективног оргазма, који човека појединаца лишавља природности и стварних људских потреба, претварајући га у роба ритма од кога на крају експлодира мозак, како је то, вероватно сасвим случајно, обрађено у једном филму из, иначе, имбецилног серијала „Ноћ вештица“.

Основни циљ који се оваквом квазимузиком постиже је претварање људи, појединаца са израженом индивидуалношћу, у аморфну масу психоделиричних овисника. Показало се да је то идеалан рецепт за непродуктивно пражњење природног младалачког бунта, од кога су увек стрепеле старије генерације у условима друштвених криза и у преломним историјским временима. Урнебесна музика се прописује као терапија за социјално незадовољство, личне и колективне фрустрације.

Примарни задатак је да се испирањем мозга човек лиши сопствене духовне и моралне индивидуалности, а секундарно се постиже нестајање чак и телесног и полног идентитета, људи се претварају у тесто погодно за мешање свих врста пецива.

Добровољно се томе подврћи представља, верованто, врхунац савременог мазохизма, раван некадашњем стављању главе у лављу чељуст. Најуспешнији је онај ко најбрже изгуби

присуство самосвести, присебност, ко се темљито изолује од стварности, трансцендирајући у фантазију и колективну хистерију.

Душевно здравље је неподносиво оптерећење, сувишан лускуз, док је добровољно распамећивање врлина која се највише цени. Живот је претворен у бесмислено клађење и ваљање. Мелодија крикова и урлика у човеку буди праисконску звер, чији лик се појављује кроз гримасу сладострасног бола и хистеричног смеха.

Усмерени зраци разнобојне светлости, који се емитију у ритму нормалном уху крајње непријатног звука, свему том изражавању анималних инстинката и нагона даје посебну драж, ако је мозак притом довољно алкохолисан или натопљен дрогом халуциногеног дејства. Није нимало случајно што су две најопасније и широко примењене дроге вештачког порекла, настале у лабораторијама бездушних господара света.

Пошто и рок-музика остварује наркотичко дејство у мозгу који се од ње природно брани одређеним хемијским реакцијама, човек је двоструко дрогиран, чак и зависник од музике која му је у нормалном облику, као уметност, духовна потреба. Такав облик квазикултуре и псеудоуметности постизања људског задовољства на уштрб човекове личности и њене духовности, савим природно прати такозвана брза храна коју и сами Американци зову смећем, зашећерена водица с мало стимулативног наркотика на бази коке, који ствара навику и просто тера да се чаша за чашом испија итд.

И начин одевања томе је прилагођен, изглед, фризура, кућни љубимци, по принципу што екстравагантније то новом модном тренду примереније. Сексуална усмереност ту више није ствар природе, здравља или памети, него питање слободног опредељења, попут учлањивања у политичке партије.

На све стране просто бујају верске секте чија се асоцијалност манифестује као апсолутна социјалност, тотална друштвеност која подразумева обезличење личности, идеологија такозваног новог доба лансирана је да би провела потпуну дехуманизацију међуљудских односа кроз максималну манипулацију и инструментализацију.

Тако је Америка прво социјално и психолошки разорила сопствену популацију, проблематизујући јој све вредности на начин који не води њиховом усавршавању него деструкцији.

Темељито угрозивши цели свет, Америка је показала да му представља главну претњу по његову будућност, али је систематски стварала услове и

за свој предстојећи дефинитивни слом.

Да парадокс буде већи, она је то постигла уништавајући друге. Поред Кореје, Вијетнама, многих других азијских, афричких и латиноамеричких земаља где се, као логистичка припрема пројекта новог светског поретка, манифестовала срж америчке политике насиља и деструкције, парадигматични примери практичне реализације

америчког концепта планетарне слободe и глобалне демократије представљени су кроз геноцидну завојевачку политику против српског, ирачког и палестинског народа.

Кад је цели свет после хладног рата са олакшањем очекивао смирење и дужи предах по питању сталних политичких и војних конфронтација, Американци су међународну сцену поново узбуркали, показујући да се у мутној води њихова политика хегемоније и доминације најбоље сналази.

Своју тоталитарну политичку вољу сада отворено промовишу кроз концепт апсолутне и универзалне државе, али при томе не могу да сакрију унутрашњу клицу самодеструкције коју носи амерички начин живота. Изгубили су из вида древни, антички науч политичке филозофије да тиранија ни врховном тиранину не представља никакву гаранцију сигурности.

Наравно, јасно нам мора бити да ниједна тиранија неће сама, својом вољом, пропасти. Зато је упорно морамо, свим средствима, доводити у питање, а, према томе, водећи интелектуални прегаоци човечанства имају пред собом широко поље стваралачког критичког ангажовања и шансу да докажу да на дугу стазу политика нема никаквих шанси у конфронтирању са разумом, савешћу и моралом.

Приредио: Б. Струњаш

Делегација Српског националног савјета
на разговорима са председником Вујановићем затражила

Србима српско

- Српском народу у Црној Гори биће обезбијеђена сва Уставом гарантована права, рекао је данас председник Црне Горе Филип Вујановић делегацији Српског националног савјета у Подгорици, са знаје „Велика Србија”

Пише: Владимир Вуковић

Делегацији Савјета, председник Црне Горе, Филип Вујановић је саопштио да ће се, као председник свих грађана и гарант поштовања Устава, залагати за поштовање свих Уставом прописаних права која се тичу захтјева Срба у Црној Гори.

„Вујановић је навео да ће посебно insistирати код министра просвете, господина Шкулетића да, што је прије могуће, у писменој форми обавијести

Српски национални савјет до ког нивоа је дошао њихов захтјев за враћање српског језика у основне и средње школе у Црној Гори”, рекао је за „Велику Србију” председник СНС, др Момчило Вуксановић након разговора са председником Вујановићем. „Председник нам је рекао да ће и код свих других министарстава, посебно у Министарству културе, спорта и медија тражити да се најозбиљније размотре сви захтјеви Српског националног савјета према овим институцијама.”

Вуксановић нам је рекао да је у разговору Вујановић посебно истакао да „држава Црна Гора и држава Србија треба да имају најбоље могуће односе као двије најблискије и најсродније државе не само на овом простору него и шире”.

„Саопштио нам је да ће са председником Републике Србије разговарати о свим овим захтјевима и да ће у оквиру посјете председника Србије Црној Гори уприличити састанак на којем би ова тема била посебно третирана уз

присуство представника Српског националног савјета”, додао је Вуксановић.

Делегација Српског националног савјета, председник др Момчило Вуксановић и потпредседници Видосава Остојић и Млађан Мићовић, затражила је од председника Црне Горе господина Филипа Вујановића, који је по службеној дужности гарант поштовања Устава у Црној Гори, да се за српски народ у Црној Гори као и за све друге националне заједнице обезбиједе гарантована права предвиђена у поглављу Устава, Заштита идентитета чл. 79 и Забрана асимилације чл. 80.

„Великој Србији” је из кабинета председника речено да је делегација Савјета код Вујановића посебно инсистирала на враћању српског језика и наставних програма на српском језику у основне и средње школе, аутентичној заступљености у Скупштини Црне Горе које треба дефинисати доношењем новог изборног законодавства, процентуалној заступљености српског народа у државним институцијама и локалној самоуправи, обезбјеђивање простора у државним медијима – јавном сервису Радио телевизије Црне Горе и Побједи, као и обезбјеђивању очувања традиционалних и културних вриједности српског народа у Црној Гори кроз коришћење државних и локалних институција културе у којима до сада нијесу имали приступ.

Посебно је, такође, инсистирано на очувању светиња Српске православне

цркве у Црној Гори и очувању значајних културно-историјских споменика, посебно ревитализације Немањиног града на обалама Рибнице и Мораче који представља најзначајнији културно-историјски споменик српског народа не само у Црној Гори.

Осим ових захтјева, делегација Српског националног савјета од председника Црне Горе захтијевала је поштовање Устава Црне Горе од стране државе и у свим сегментима обезбјеђивања и других права која су предвиђена Уставом.

Саопштење из кабинета председника Вујановића

Председник Црне Горе Филип Вујановић, на њихово тражење, примио је делегацију Српског националног савјета Црне Горе на челу са председником овог Савјета др Момчилом Вуксановићем. Делегација Савјета обавијестила је Председника да је Савјет формиран ради остварења и унапређења права мањинског српског народа у Црној Гори, у складу са Уставом, Законом и опште прихваћеним међународним правима и ратификованим међународним уговором. Саопштавајући приоритете свог дјеловања оцијенили су важним да са њима упознају Председника Црне Горе, прије његове посјете Републици Србији.

Председник је делегацији Савјета саопштио да Црна Гора, која је прије свега и изнад свега грађанска држава, има одлучност за пуну посвећеност заштити мањинских права по највишим стандардима међународне заједнице. Наглашавајући право свих грађана Црне Горе да слободно исказују своју националну припадност Председник је констатовао да је једнако право свих, па и Срба у Црној Гори, да кроз свој Национални савјет остварују права као мањински народ. Указујући на историјске и актуелне блискости Црне Горе и Србије и црногорског и српског народа Председник је поновио његов, јавности познати доживљај, да се Срби у Црној Гори не требају осјећати као туђинци нити Црну Гору доживљавати као туђинску државу.

Срби од Бориса Тадића траже да каже на који начин ће им помоћи

Срба има превише да би били мањина

- *Прва званична посета црногорског председника Филипа Вујановића Србији оштакме је ова суседна држава признала независност Косова и показала је да поједина важна питања, попут статуса Срба у Црној Гори, ни из далека нису решена*

Драгана Матовић – Новица Ђурић

Прва званична посета црногорског председника Филипа Вујановића Србији откоко је ова суседна држава признала независност Косова показала је да поједина важна питања, попут статуса Срба у Црној Гори, ни из далека нису решена.

Председник Србије Борис Тадић је током Вујановићеве посете рекао да за „Србију није прихватљиво да Срби у Црној Гори имају статус мањине, већ да треба да буду аутохтон народ као што је то случај са Црногорцима у Србији”, а Српски национални савјет из Црне Горе је пре посете затражио да се београдски сусрет искористи да се прецизно дефинише однос црногорских државних институција према српском народу.

Тадић је овом изјавом питање положаја Срба у Црној Гори вратио у жижу, али у Београду још нема информација о томе да ли су двојица председника постигли неки макар начелни договор ни о конкретним корацима које Србија планира. Тако је остало неразјашњено шта се подразумева под термином „аутохтон народ”, који се не појављује ни у српском ни у црногорском уставу. Историчар Предрог Марковић истиче да „људи често мешају термине аутохтони и конститутивни” те да се израз аутохтон све ређе користи у етничким студијама јер имплицира поделу на староседеоце и дошљаке. „Могу само да претпоставим да је он вероватно хтео да каже да ће Црногорци у Србији имати другачији статус од других мањина због дубљих веза између две државе”, каже Марковић.

Проблем са аутохтоношћу, како објашњава Миша Ђурковић, сарадник Института за европске студије у Београду, је у чињеници да они који се изјашњавају као Црногорци у Србији

Срби присиљени да буду мањина

Српски национални савјет оцењује да је сваки народ аутохтон који је стварао кроз векове једну државу као што су Срби створили и градили Црну Гору, „али је силом власти, политичке, медијске и полицијске тортуре над Србима извршен уставни геноцид и присиљени су да буду мањина”. По речима председника СНС-а Момчила Вуксановића „терминолошка комбинаторика да ли су Срби мањински народ или не само иде на руку асимилаторској концепцији овдашњег владајућег режима”.

имају право на мањински статус, али они, тврди Ђурковић, нису аутохтон народ, док Срби у Црној Гори јесу. Он додаје да је Уставом Србије дефинисана „класична концепција етничке државе са већинским српским народом”, из чега логично следи да су остали народи мањински.

„С друге стране устав Црне Горе ту државу дефинише као грађанску, дакле да нема већинског и мањинског народа. Међутим, у суштини Црна Гора то није јер се подразумева да је црногорски народ већински, с обзиром на неке одреднице тог устава у којима се говори о језику, симболима, па и у члану 79. тог устава, у коме се дефинишу мањинска права, што значи да постоје и мањински народи, што грађанска држава не би требало да има”, објашњава Ђурковић. Уз све то, додаје наш саговорник, Црногорци се не мо-

гу сматрати већинским народом јер их, како наводи, према попису има 43 одсто у Црној Гори, док Срба има 32 одсто. „Црногораца у Србији, према последњем попису има око 70.000, ако се не варам”, додаје Ђурковић.

Да Срби у Црној Гори тешко могу бити мањина са 32 одсто, слаже се и Предраг Марковић. „Није реципрочан случај. Што се тиче српско-црногорског идентитета видећемо шта ће са тим бити после следећег пописа. Црногорци су народ који је највише мењао идентитет, јер су они и Сандаклије, и Црногорци са хрватских острва. Црногорци су склони игри идентитета, штавише нема народа који је више користио свој двојни идентитет од Црногораца у бившој Југославији, а сада им

је тај избор сужен”, додаје Марковић.

Тадић би, сматрају представници Срба у Црној Гори али и аналитичари политичких збивања у Србији, морао да одговори и на питање шта ће, као председник Србије, учинити да се статус Срба у Црној Гори поправи. „Ако Тадић мисли да Срби у Црној Гори не треба да буду мањина, са чим се слажем, шта ће он да уради да Срби доле добију статус конститутивног народа”, пита Ђурковић. „Срби данас доле нису ништа, нису ни мањина, а нису добили ни признање да су аутохтон народ нити већина. Срби у Црној Гори су изложени сталном притиску који има за циљ да их после наредног пописа становништва сведе на мање од 20 одсто становништва”, тврди он.

Вуковић: Треба престати са гуслањем митоманских тирада

„Трагикомично је слушати међусобно сатирање јесу ли Срби у Црној Гори мањина или аутохтони народ, уз лијепљење, међусобно, нимало пријатних етикета. Ова прича мора бити и упозорење патриотама из Београда различите провенијенције, јер у Београду, као што је већ речено, има оних који су подржавали мањинске Србе и оних других који су читаву Црну Гору наставили да зову српском државом. Решење је једноставно. Треба престати водити политику гуслајући митоманске тираде из прошлих векова, решавајући интересе грађана епским десетерцима. Треба говорити европским језиком, у чијем вокабулару нема матичне државе, нема простора за „Закон о дијаспори и Србима у региону и сличних набудених патриотских бла-сфемиија”, каже функционер Демократске партије социјалиста Црне Горе (ДПС), Миодраг Вуковић.

Лицемерје бившег секретара Српског националног савјета

УДБА–шко њушкало Гојко Раичевић

- *Гојко Раичевић је најусишио Српску народну странку (Нову српску демократију) само фиктивно да би одрађивао најљавије ствари за свој марксистичког учитеља Горана Даниловића и ко зна још за коју обавјештајну службу. У свакој несрећи има и нешто среће, па се право лицемерје и бахитоси ађушанића или, боље рећи, шона Гојка на вријеме открило, а самим тим је сирјечен у науку да даље ровари по Српском националном савјету, који је формиран са великом муком, јер је власи, као и њене слуге из опозиције, наравно, били прошив*

Пише: Марко Попадић

Одавно је познато да Срби на свим мјестима гдје их има не могу да опстану из једног јединог разлога, а то је што у високим представничким круговима, тј. врховима странака има људи који су ту по задатку Удбе и оних који не желе добро Србима. Такви људи одлучују о судбини овога народа, а зарад својих интереса. Мишљења сам да је такав један поступак најбоље изражен овдје у Црној Гори. Познато је од старих времена да је најпрофитабилинији посао овдје био и остао шпијунажа. Временом се овај посао усавршавао и постао много јак. Употребљавају се савремене технологије и начини да се дође до сваког дјелића информације, а прави представници српског народа једноставно су немоћни пред најездом такве једне машинерије зване УДБА. Мада сам мишљења да у последње вријеме све теже успијевају да опстану на једном мјесту, јер су постали препознатљиви. Него, да се не задржавам пуно на овој теми већ да конкретно представим случај који се десио у Српском националном савјету у Подгорици, односно, како се забада нож у леђа правом човјеку.

Наиме, када су коначно неки Срби схватили да је најбоље да права Срба колико-толико заштите кроз корпус мањинских права то је неким људима засметало. У првом реду то није циљ свјетских моћника, а на то су негативно одреаговале и неке политичке организације Срба, у првом реду оне минијатурне, попут: Народне странке и Српске демократске странке, а затим су се огласиле и марксистичка Српска

народна странка, данас већ Нова српска демократија. Посебну „паљбу” по Српском националном савјету осули су марксистички ђаци Горан Даниловић и Гојко Раичевић. О првом човјеку не желим говорити, већ ћу ову колумну посветити господину Раичевићу који је продужена рука марксистичког учитеља Даниловића. Осјетила је ова група да, уколико се побољша статус Срба у Црној Гори, више нема што да траже, па рекоше - дај да покушамо обрачун са Савјетом и Странком српских радикала. Ту је главну улогу од марксистичког учитеља добио нико други до већ опробани удбаш - пион Гојко Раичевић, који се, ето случајно, наметнуо као жртва тада још увијек Српске народне странке. Овај господин био је у то вријеме потпредседник Извршног одбора поменуте странке, али и ађутант наводног војводе Адрије Мандића и наводно је дошао до мимоилажења са учитељем марксизма (Гораном Даниловићем), тако да је послје дужег времена Гојко Раичевић остао без посла. Представио се као угрожена врста да би одмах након тога „прионуо” на посао у Српски национални савјет.

Касније се испоставља да је поминуто лице у овом Савјету убачено као један од главних разбијача Савјета, како би се са свим активностима стало, а за представнике Срба прогласили они који већ годинама нијесу ништа успјели да направе сем да још више угрозе, ионако угрожена права, а себи да обезбиједи пуне буџеларе. Него, идемо даље у представљању лица и наличја ађутанта Гојка.

Наравно, као угрожена врста Гојко добија и плату у износу од 600 до 900 евра као и подршку за рад портала „ИН4С” у износу од 1.700 евра. Што је много, много је... Питање које произилази из свега јесте: због чега толики новац треба једном њушкалу? Очито да би боље пљувао, јер он није ни знао друго да ради, а временом је од својих правих шефова добио много више па му је зарада у Савјету била мала. Ех, да се само задржао на овом новцу, него мало му је било, па је ријешо да уради нешто још приземније. Овај господин у свом раду служио се чак и методама фалсификовања потписа и печата само да би направио штету Савјету, а корист себи и онима који га изгледа плаћају да би водио борбу против интереса Савјета. Шта рећи осим да се ради о људској приземности на коју не може свако да доспије осим опробаних шпијуна.

Познато је да је наводна жртва Гојко током кампање за парламентарне изборе у Црној Гори, у марту мјесецу исказао бијес против Савјета, господина Вуксановића и Српске националне листе. Одмах затим подржао је Нову српску демократију, а на своме приватном порталу до последњег сегмента пласирао вијести о активностима НО-ВЕ. Поставља се питање: како је могуће да неко ко је наводно због неслагања напустио бивше сараднике, а у кампањи их здушно подржава? Одговор је једноставан. Гојко Раичевић је напустио Српску народну странку (Нову српску демократију) само фиктивно,

да би одрађивао најпрљавије ствари за свог марксистичког учитеља Горана Даниловића и ко зна још за коју обајештајну службу.

У свакој несрећи има и нешто среће, па се право лицемерје и бахатост ађутанта, или боље рећи пиона Гојка, одмах открило и самим тим спријечило у науму да даље ровари по Српском националном савјету, који је формиран са великом муком јер је власт, као и њене слуге из опозиције, наравно, били против. На крају се надам да ће Српски национални савјет преживјети све тешкоће на које наилазио од пиона Гојка и њему сличних полтрона.

Наравно, као угрожена врста Гојко добија и плату у износу од 600 до 900 евра као и подршку за рад портала „ИН4С” у износу од 1.700 евра. Што је много, много је... Питање које произилази из свега јесте: због чега толики новац треба једном њушкалу? Очито да би боље пљувао, јер он није ни знао друго да ради, а временом је од својих правих шефова добио много више па му је зарада у Савјету била мала. Ех, да се само задржао на овом новцу, него мало му је било, па је ријешо да уради нешто још приземније. Овај господин у свом раду служио се чак и методама фалсификовања потписа и печата само да би направио штету Савјету, а корист себи и онима који га изгледа плаћају да би водио борбу против интереса Савјета. Шта рећи осим да се ради о људској приземности на коју не може свако да доспије осим опробаних шпијуна.

Др Момчило Вуксановић, председник Српског националног савета
у Црној Гори говори за „Велику Србију”

Урадили смо више него опозиција за двадесет година

- „Формирањем Српског националног савјетa оштрица је оштрица црногорског идеолошког пројекта, јер је тим чином државна власт била приморана да уставно-правно призна да у Црној Гори постоји српски народ. То је кaлпичка чињеница, јер је држава то одбијала да учини још од Другог свјетског рата. Док смо ми подразумевали да је Србин и Црногорац једно ие исто, власт је вршила асимилацију Срба у националне Црногорце и истовремено оштриживала Србе и „великосрпски Београд” за угрожавањe црногорског националног идентитета. Вршећи замјену теза обезбјеђивали су себи алиби да нам не раде оно што су нам сво вријеме радили”, наглашава др Вуксановић

Разговарао: Мирко Р. Ђукић

- Господине Вуксановићу, били сте први на Српској националној листи. Познато је да није успела да оствари цензус на недавно одржаним парламентарним изборима. Ваш коментар.

Протекли парламентарни избори су одржани на противправан начин, по изборном законодавству које није усклађено с Уставом. Српски национални савјет је у више наврата позивао опозиционе партије да на такво правно насиље владајућег режима одговоре бојкотом избора, али узалуд.

Било је јасно да у таквим недемократским условима нема промјена и смјене власти. Опозициони челници су све то, такође, добро знали, али су им тада, као уосталом и увијек од обнове вишестраначја у Црној Гори, биле важније посланичке апанаже, од интереса бирача које представљају. У томе је предњачила Нова српска демократија, чији челници су разбили једну успешну српску причу која се звала Српска листа.

Умјесто истинске борбе за права српског народа у Црној Гори, они су кренули у просипање демагошких фраза о смјени режима и обесправљеним Србима почели да обећавају златна брда и долине, од гасификације Црне Горе, до рјешавања проблема КАП-а уз помоћ Владимира Путина.

У таквим условима исценираног конфликта у Српској листи нама није ништа друго преостало до да формирамо изборну коалицију Српска наци-

онална листа, да у предизборној кампањи демаскирамо погубност такве политике и што је могуће већем броју људи приближимо политичко-националну идеју која је довела до формирања Српског националног савјета.

Да то нијесмо учинили, опозиција би нас прогласила кривцем за изборни дебакл. Ништа нас не би могло одбрани од њихових оптужби да смо позивом на бојкот избора збунили опозиционе бираче и 29. марта просули десетине хиљада сигурних опозиционих гласова.

Ипак, иако нијесмо ушли у парламент због потпуно нове концепције заштите Срба, за коју није било довољно времена да се појасни српском народу, важно је да су све маске пале.

Након најновијег опозиционог дебакла, сваким даном повећава се број људи који схватају да се досадашњом опозиционом политичком матрицом само срља у све дубљу пропаст. Потребне су нове идеје, а њих нико не нуди осим Српски национални савјет. Вријеме ради за нас.

• Након свега, како даље?

Формирањем Српског националног савјета отупљена је оштрица црногорског идеолошког пројекта, јер је тим чином државна власт била приморана

да уставно-правно призна да у Црној Гори постоји српски народ. То је капитална чињеница, јер је држава то одбијала да учини још од Другог свјетског рата. Док смо ми подразумевали да је Србин и Црногорац једно те исто, власт је вршила асимилацију Срба у националне Црногорце и истовремено оптуживала Србе и „великосрпски Београд“ за угрожавање црногорског националног идентитета.

Вршећи замјену теза обезбјеђивали су себи алиби да нам не раде оно што су нам сво вријеме радили. Тако смо дошли да је број Срба с 95 одсто становништва по попису с краја деветнаестог и прве половине двадесетог вијека 2003. године пао на 32 одсто.

С таквим прљавим „алибијем“ они су тихо али континуирано и упорно преко шездесет година затирали српску самосвијест у Црној Гори.

На крају смо доживјели државну дезинтеграцију и бруталан и организован покушај насилног рушења наших кључних идентитетских стубова – српског језика и Српске православне цркве. Формирањем Савјета њихову идеолошку причу окренули смо против њих самих, то је пресудан тренутак у заустављању шестодеценијског антицивизацијског процеса организованог затирања српске самосвијести у Црној Гори.

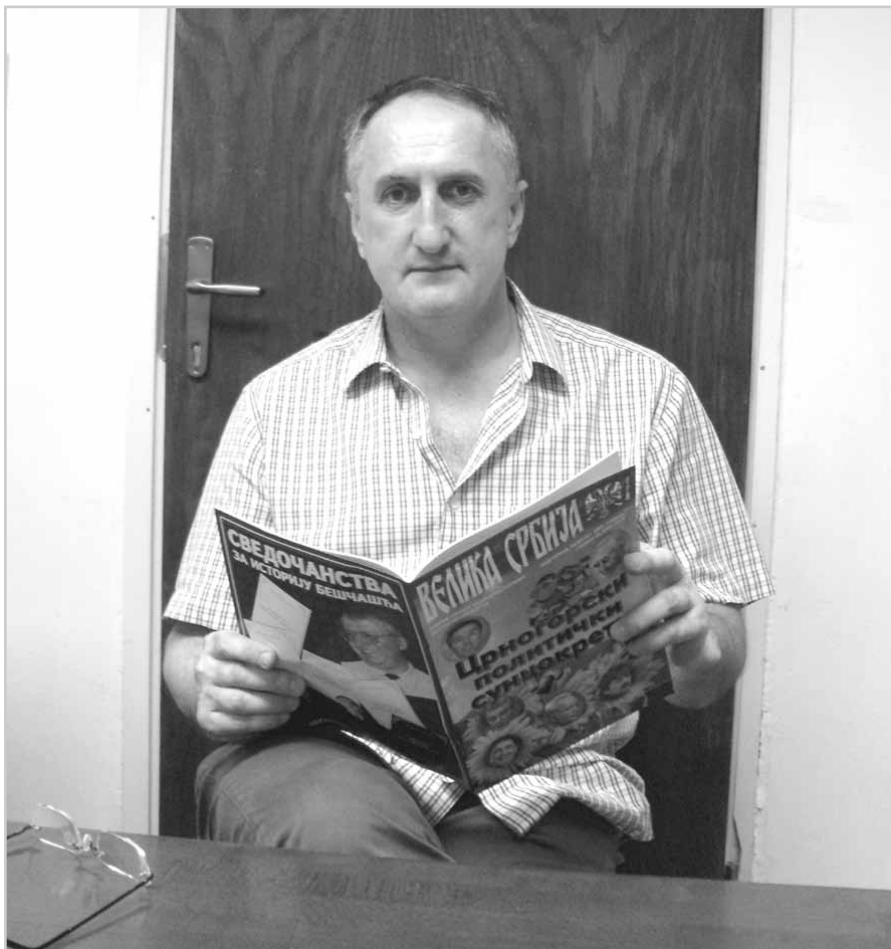
Сада нам предстоји борба да се једнакоправност Срба са другим националним заједницама имплементира у реалном, свакодневном животу. То је следећа фаза српске политичко-националне борбе. А када се постигне једнакоправност и створе се остали неопходни услови за даље побољшање нашег положаја, на ред долази борба за промјену устава и нашег уставно-правног статуса.

Кад ће се то дести, наравно, не зависи само од нас Срба, већ од читавог сплета унутрашњих и глобалних односа снага и околности. Једноставно, док се ти предуслови не „намјесте“ тако да почну да функционишу у нашу корист, ми Срби морамо да у оквиру постојећег уставно-правног поретка нађемо простор за себе и да се заштитимо од програмираног нестајања.

То подразумијева формирање националних институција и јачања свијести о неразоривости српског националног бића од Бара до Суботице. Наши будући планови и поступци увијек ће бити окренути у том правцу, легитимни и легални и у складу с демократским тековинама цивилизације којој припадамо.

• **Познато је да сте предсједник невладине организације „Вијеће на-**

Одмах након референдума, јуна 2006. године, Вијеће народних скупштина је промијенило своје име у Српско народно вијеће. То смо учинили с циљем да режиму пошаљемо јасну поруку да се, упркос поразу на референдуму, нећемо одрећи нашег националног идентитета. То је био почетак пута ка Српском националном савјету као једином могућем уставно-правном механизму очувања идеје српског интегрализма у Црној Гори у новонасталим друштвено-историјским околностима. Када је Странка српских радилала почетком 2007. године донијела Декларацију о положају Срба у постјугословенској Црној Гори, наши путеви су се природно спојили и то је довело до формирања Српског националног савјета.

родних суштина”. Шта је са том организацијом?

Одмах након референдума, јуна 2006. године, Вијеће народних скупштина је промијенило своје име у Српско народно вијеће. То смо учинили с циљем да режиму пошаљемо јасну поруку да се, упркос поразу на референдуму, нећемо одрећи нашег националног идентитета.

То је био почетак пута ка Српском националном савјету као једином могућем уставно-правном механизму очувања идеје српског интегрализма у Црној Гори у новонасталим друштвено-историјским околностима.

Када је Странка српских радилала почетком 2007. године донијела Декларацију о положају Срба у постјугословенској Црној Гори, наши путеви су се природно спојили и то је довело до формирања Српског националног савјета.

• Сведоци смо да сте ових последњих месеци били на удару удбашких структура. Ваш коментар.

Управо тако – удбашких. А да су удбашке, јасно се види по томе што долазе са свих страна, од власти, опозиције, споља и изнутра. Тајна политичка полиција, свеприсутна у свим пора-

ма овдашњег друштвеног амбијента, плански покушава да произведе слику како Савјет смета највише Србима у Црној Гори. А уствари, он је кост у грлу црногорским идеолозима и њиховој тајној политичкој полицији, која добро зна да је идеја Савјета најснажнији могући ударац у темеље црногорског идеолошког пројекта који почива на премиси: црногорска држава – црногорски народ – црногорска црква – црногорски језик.

Одвајање Црне Горе од Србије само је почетна фаза у његовој реализацији. Он би био заокружен тек онога тренутка кад би наметнута државна граница према Србији постала и етничка и вјерска и језичка. А то подразумева претходно потпуно затирање српске самосвијести у Црној Гори. Само тако, сматрају они, могућ је дугорочни опстанак постјугословенске Црне Горе као независне државе.

Знајући све то, нимало нас није изненадило кад су се неки од највећих заговорника формирања Савјета, чак они најпривилегованији у њему, одједном преобразили у његове најогорченије противнике и на најприземнији начин покушавали да га искомпромитују приписивањем сопствених особина људима окупљеним око ове идеје.

Колика је постојаност њихових политичких и моралних увјерења, најбоље се види по томе што су одмах након пораза у самом Савјету почели да се удружују са спољашњим противницима Савјета, истим оним људима које су сатанизовали у својим ранијим изјавама.

• Господине Вуксановићу, Српски национални савет основан је крајем прошле године. Молим вас, реците ми нешто о досадашњем раду савјета?

За врло кратко вријеме Савјет је урадио веома много. Српска заједница, гетоизирана политиком власти, али и саможивих опозиционих лидера, добрим дијелом заборављена од званичне Србије, и као таква препуштена самој себи, преко Савјета је нашла уставно-правни механизам да заштити своја елементарна права. Чак ни најзагриженији идеолози црногорског неонацизма више се не усуђују да нас називају „политичким Србима” и „посрбицама”.

Покренуто је издаваштво, оснивање националних институција, ушло се у процес формирања српских медија. Савјет је на себе преузео финансирање најзначајнијих српских часописа које је држава „придављивала” скидањем с државног буџета. У Никшићу је, захваљујући упорности професора и

студената, на Филозофском факултету опстао Одсијек за српски језик и књижевност.

Савјет је додијелио стипендије свим студентима тога студијског програма, као стимулацију младима да студирају српски језик. Али не само њима, него и другим талентованим српским студентима из Црне Горе. Ускоро ће, ако Бог да, у Црној Гори почети да дјелује и српско позориште. У току су преговори око формирања огранка Матице српске у Црној Гори, јер сматрамо да је долазак и присуство најзначајнијих српских културних институција један од најбољих начина заштите националног идентитета.

Расписан је и конкурс за пројекте у функцији заштите српског националног идентитета. Покренули смо српски интернет портал „Српске новине – ЦГ“, а ускоро ћемо покренути и српски штампани недељник, па онда и дневни лист. У плану је и отварање српског ТВ канала. У том циљу предвиђена је набавка опреме за српску телевизијску агенцију, која ће бити претходница нашој националној телевизији. Разговарали смо с црногорским омбудсманом, министром просвете и предсједником Црне Горе о нашим правима.

Исто то питање покренули смо у Скупштини Србије, преко њеног Од-

бора за односе са Србима ван Србије. У свим тим сусретима изнијели смо проблеме Срба у Црној Гори и поставили наше легитимне захтјеве у вези с тим. То је најзад довело до отварања српског питања у Црној Гори на српско-црногорском међудржавном нивоу. Ускоро ћемо, надам се, питање полагаја и права Срба покренути и пред Парламентарном скупштином Савјета Европе. Рекох, све то је, с обзиром на краткоћу времена од формирања Савјета, далеко изнад наших могућности, а олет све то је само кап у мору у односу на реалне српске потребе у Црној Гори.

• **Познато је да већ један дужи период под окриљем Српског националног савета делује Књижевна задруга СНВ. Какви су досадашњи успеси на афирмацији српске књижевности у Црној Гори и који су даљи планови када је у питању опстанак српске писане речи у овој земљи.**

То је заиста једна успјешна прича. Српски ствараоци у Црној Гори су били дошли у ситуацију да не могу објавити ни слова код овдашњих издавача. За кратко вријеме објавили смо преко двадесет књига и тиме дали снажан импулс нашим књижевним ствараоцима, којих, хвала Богу, међу Србима у Црној Гори никад није недостајало. У

Књиженој задрузи објављују своје рукописе најзначајнији српски књижевници из Црне Горе, али и они који тек долазе.

Двије наше књиге су већ овјенчане важним књижевним наградама. Књига поезије Ранка Јововића добила је „Печат вароши сремскокарловачке“, а „Изабране приче“ Миодрaга Ђупића добиле су „Велику Вукову награду“ и награду Удружења књижевника Србије. Учествовали смо на београдском и подгоричком сајму књига. Сад радимо на монографији поводом 70 година од рођења и 50 година књижевног стварања Матије Бећковића, а већ су у штампи и други рукописи који ће ускоро обрадовати српску културну јавност у Црној Гори.

• **У време постојања Српске листе један од коалиционих партнера покренуо је питање остваривања права на држављанство Републике Србије, након чега се приступило и потписивању петиције. У међувремену Република Србија је омогућила свим Србима да добију држављанство. Став Црне Горе је познат, тј. да ако се неко од грађана одлучи на поменуто право биће брисан из држављанства Црне Горе. Молим вас да ми одговорите: шта је са тим питањем и какав је став**

Српског националног савета по том питању? Да ли постоји намера да Савет покрене то питање како би сви који желе остварили право на држављанство Републике Србије?

Наравно да ћемо се бавити тим питањем, као и свим другим питањима битним за опстанак и нормалан живот припадника српског народа у Црној Гори. Помно пратимо развој догађаја у преговорима Србије и Црне Горе на ту тему. Наш став је да Србија не треба да закључује међудржавни уговор на штету свог народа.

Ако није могуће постизање компромиса који би уважио легитимни интерес читавог српског народа, па самим тим и интерес Срба из Црне Горе, Србија треба да се повуче из преговора и да примјењује постојећи закон. То смо и поручили званичној Србији када смо у њеној Скуштини разговарали о нашем положају у Црној Гори.

Српски закон омогућава држављанство Србије свима Србима по основу етничке припадности, ма гдје живјели на планети, и истовремено штити тајност података о томе. То је довољно да с Црном Гором не инсистира по сваку цијену постизање споразума о двојном држављанству.

• Ако се нађе решење да Срби из Црне Горе могу добити држављанство Србије, да ли ће Српски национални савет повести дијалог са државним органима Србије како би се цела такса за држављанство умањила?

Свакако да хоћемо.

• Каква је ваша сарадња са Странком српских радикала?

Веома сам задовољан досадашњим искуством по том питању. Желим да се тако настави и у будућности.

• Да ли и какву комуникацију имате са државним органима Србије?

Рекао сам већ, да смо били гости скупштинског Одбора за односе са Србима ван Србије и да смо у њему наишли на разумијевање наших проблема. Коректну сарадњу имамо и са амбасадом Србије у Подгорици. Тражили смо пријем и код председника Тадића. Одговор још нијесмо добили.

• Како званична Србија гледа на питање Срба у Црној Гори?

Морам рећи да нијесмо у потпуности задовољни њеним односом према нашим проблемима. О томе смо недавно, одмах након сусрета председника Тадића с председником Црне Горе Филипом Вујановићем свој став прецизно изнијели у отвореном писму највишим државним институцијама Србије. Званична Србија разумије наше проблеме, али као да не разумије да ми немамо ниједан други уставно-правни механизам за заштиту нашег идентитета осим Српског националног савета. А та заштита, то је бар јасно, може бити дјелотворна само у оквиру уставно-правног поретка, кроз институције система. Све друго води гетоизацији и нестајању.

Било би неправедно сву кривицу пребацивати на званичну Србију за такав њен став, јер смо криви доста и ми Срби из Црне Горе, односно опозиционе партије које гласају Срби а које се противе постојању Српског националног савета. Њихови челници врше притисак на званичну Србију да не поддржава „мањинизацију” Срба у Црној

Гори. А осјећали се ми мањином или већином, чињеница је да нас је 32 одсто у Црној Гори и да се, до евентуалне промјене нашег уставно-правног статуса, једино преко механизма националног савета можемо на уставан начин организовати као посебна национална заједница на послу заштите нашег идентитета. Није суштина проблема у статусу, него у гажењу наших идентитетских права.

Званична Србија види да међу нама, нажалост, по том питању нема консензуса, па мора узимати у обзир и ту чињеницу. Но, у сваком случају, Србија мора далеко чвршће да се поставља према званичној Подгорици. Заиста нема никакве потребе за снисхођењем подгоричком антисрпском ставу. Србија треба да штити српски национални интерес у Црној Гори, а не Црну Гору, нарочито не овакву антисрпску Црну Гору.

• Каква је сарадња са овдашњим властима када је у питању српски народ у Црној Гори?

Кад доследно испоштују сва наша права записана у Уставу Црне Горе и у свим међународним документима о људским правима и слободама, тада ћемо рећи да је добра.

• Разговарали сте са Филипом Вујановићем, председником Црне Горе? Молим ваш коментар.

Мислим да сам то већ прецизно објаснио одговором на претходно питање. Могу само још да додам да нас је председник Вујановић коректно примио и тврдо обећао да ће држава поштовати сва наша права.

• Даљи планови деловања Савета.

Неодступна борба за одбрану права српског народа у Црној Гори и јачање српске самосвијести на културном, економском, социјалном и сваком другом пољу. Чекају нас велики послови који траже посвећене, храбре и моралне људе.

• На крају овог нашег разговора, молим вас да ми одговорите: да ли има наде за опстанак српског народа у овој земљи?

Никада то не доводите у питање. Срби у Црној Гори имају свој коријен, како би рекао Митрополит Амфилохије, зрели земаљски народ, историјски народ са снажном државотворном традицијом, богатом културом и миленијумским трајањем на овом простору. Ако су издржали наши преци, издржаћемо и ми.

Етнопсихологија народа у Црној Гори у свјетлу међудржавних односа Црне Горе и Србије

Од ерббифила до ерббмрзца

- *Нестабилна и промјенљива природа значајног дијела популације у савременој Црној Гори у значајној мјери продубљује моралну и друштвену кризу на овим просторима. Свједоци смо феномена да многи људи сваких десет година мијењају своју националну припадност и сасвим се различито одређују по том основу. Некад су национални Срби, а некад ојетѝ национални Црногорци. Све по потреби и тренутном интересу*

Пише: Проф. Предраг Вукић

Нестабилна и промјенљива природа значајног дијела популације у савременој Црној Гори у значајној мјери продубљује моралну и друштвену кризу на овим просторима. Свједоци смо феномена да многи људи сваких десет година мијењају своју националну припадност и сасвим се различито одређују по том основу. Некад су национални Срби, а некад опет национални Црногорци. Све по потреби и тренутном интересу.

Поједини, а таквих је не тако мали број, у свом су маловременом животу на минулим пописима становништва матерњи језик именовали са три различита имена. У социјалистичкој Југославији као српскохрватски, у првој половини деведесетих као српски, а сада као црногорски језик.

Таквих двојних или тројних изјашњавања несумњиво ће у знатној мјери бити и у будућности. Барем оној блиској. Евидентно је да се добар дио популације у Црној Гори одликује неморалним и непостојаним духом, али и високим степеном емоционалне и уопште менталне нестабилности.

Њихово поимање система животних вриједности утемељено је на тзв. ситуационом моралу, чији основни кредо гласи: морално је само оно што ми одговара у датој тренутку. Чини се да оваквој неморалној и непредвидивој природи многих савремених Црногораца нема упоредног примјера у заједници европских народа.

И управо оваква колебљива етнопсихологија у Црној Гори и онако сложену кризу друштва чини још тежом и готово безизлазном за бројна сада-

шња и будућа покољења. Али, није нам намјера да се сада бавимо дубљим разлозима таквог несвакидашњег феномена.

Поставља се природно питање: да ли ће се таква, у основи двонационална етнопсихологија црногорских маса одразити и на међудржавне односе Црне Горе и Србије, на њихов квалитет? Хоће, разумије се. Српски интегралисти желе стварање јединствене српске националне државе на Балкану, у чијем би се саставу наша и Црна Гора.

Искуство са Савезном Републиком Југославијом показало је међутим да се савезна држава двију република распала превасходно зато јер српско национално осјећање у Црној Гори није било већинско осјећање становни-

штва у тој републици. Није се СРЈ распала зато што је била двочлана федерација, како су то погрешно истицали поједини правни теоретичари, већ зато што је била двонационална федерација.

Да су национални Срби у Црној Гори чинили макар 60 одсто становништва, СРЈ би опстала и у међувремену би вјероватно добила неко ново службено име са српским националним предзнаком. Минула искуства морају нам служити за опомену. А Србији посебно. Теоријски је могуће да се у случају темељне промјене односа снага у свијету поново отвори питање уједињења Црне Горе и Србије у јединствену државу.

Могуће је и да неко будуће руководство у Подгорици иницира разговоре са владом у Београду на ту тему.

Што је данас немогуће, сјутра може постати реалност. Али се као непремостива баријера уједињењу може појавити управо двонационална природа човјека на овим теренима. Јер не би било разумно стварати заједничку државу са народом несталне и колебљиве етнопсихологије подложне сталним промјенама расположења.

Посебно мислимо на оне индивидуе које се изјашњавају на следећи начин: „Црногорац српског поријекла”, „Црногорац српског језика”, „Црногорац-Србин”, „Србин-Црногорац” и сл. И слијепцу је јасно да је у питању двонационалитет, или у крајњем смислу – класичан неморал.

Заиста, званичној Србији би било крајње ризично стварати јединствену државу са Црном Гором уколико би у њој самој двонационалан дух остао њена значајна константа. Такво уједињење, као што је показао и случај СРЈ, не би било постављено на здравим и стабилним основама. Таква држава била би по природи ствари склона распаду. Сасвим је могуће да би завршила као СР Југославија.

И коначно, с правом постављамо питање: да ли је оправдано стварати јединствену државу са народом који није стамен и стабилан у свом идентитету? И који, грубо али суштински исправно речено, не зна ко је и што је? Не зна куда иде и коме припада. И често мијења језичку и народносну при-

падност. Многи правни теоретичари гријеше кад проблем односа Црне Горе и Србије разматрају искључиво са уставно-правног становишта. Ни најбољи устав не може унутрашње односе у друштву учинити стабилним и темељитим уколико значајна већина грађана државу у којој живи искрено и недвосмислено не осјећа својом. У том смислу минула искуства говоре да су једино једнонационалне државе стабилне и постојане заједнице. У највећем броју случајева вишенационалне државе осуђене су на константну нестабилност и неумитно нестајање.

Примјер СССР, Чехословачке и Југославије више су него поучни. У интересу сопствене стабилности и унутрашње консолидације Србија мора избјећи стварање јединствене државе са Црном Гором све док у њој српско национално осјећање не постане апсолутно већинско национално одређење значајне већине њене популације (не мање од 60 одсто) и док кобан и фаталан дух двонационалитета дефинитивно не ишчезне из колективне народне свијести на њеном терену.

Док се то не деси, и за Србију и за Црну Гору најбоље је да остану суверене државне целине, с тим што би путем низа билатералних споразума однесе између Београда и Подгорице било пожељно учинити што блиским. Разумије се, у обостраном интересу.

Ипак, и у том погледу није препоручљиво гајити неоснована очекивања. Садашња државна власт јасно се определијела за блиско повезивање са Приштином, Тираном и Загребом. Антисрпска реторика саставни је дио њеног вокабулара. До суштинског приближавања Подгорице и Београда може доћи тек након смијене садашње владајуће поставке у Црној Гори. А то се сигурно неће десити у блиској будућности.

И да резимирамо. Није дукљанска индоктринација, већ управо двонационално одређевање највећа брана стабилној и квалитетној међудржавној интеграцији Србије и Црне Горе. Промјенљива и непостојана етнопсихологија Црногорца од декларисаних србобфила, понекад такорећи преко ноћи обликује милитантне србомрце.

Примјери Секуле Дрљевића, Новака Килибарде, Мила Букановића и многих других знаних и мање знаних оснажавају наше становиште.

Без суштинског елиминисања двонационалног духа у Црној Гори, или макар његовог свођења на минимум, у колективној етнопсихологији народних маса, није могуће формирати и сачувати стабилну, недјелјиву и хомогену државу Србије и Црне Горе. Јер снагу и полет свакој држави улива снажан и јединствени народни дух, док сам уставно-правни поредак није довољна гаранција за њен опстанак и просперитет.

Положај Срба у антисрпској Црној Гори

И мањински, и државотворни и обесправљени

- *Узалудна је љутиња дијела обесправљених Срба: „мањина у држави коју су стварали моји преци”. Истио ипак је узалудна њихова љутиња због „нејединственог положаја”. Узалудне су и једна и друга - из више разлога*

Пише: Рајо Војновић

У Црној Гори, према резултатима пописа становништва из 2003. године, живи око 32 одсто грађана српске националности. Дакле, мање него трећина. Према свим законима науке која се зове математика, трећина није већина него је - мањина. А мањином нас није учинио, у њу нас „претворио”, или нас њоме „прогласио” Српски национални савјет, основан тек након пуне четири године од истог тог пописа, него је то урадила држава, која од Другог свјетског рата наовамо врши бруталну асимилацију наших сународника у националне Црногорце.

То јој је могло бити из два разлога: због механизма присиле који су јој сво то вријеме били на располагању, али и због тога што ми глорификујемо црногорску државност, што сами себе, без икаквог покрића у реалности, као становнике „српске Спарте” сматрамо некаквом врстом српске надрасе.

Отуда љутња: „нећу да будем мањина у држави коју су стварали моји преци”. А нико да се запита: зашто су онда исти ти преци 1918. самовољно и добровољно укинули исту ту државу и присајединили је Србији? Биће да су то урадили тек онако, из чистог хира и егзибиционизма; били, ваљда, људи изгубили памет од добара којим их је обасипала Николина Црна Гора!?

Одбијам да повјерујем да тај дио Срба о Подгоричкој скупштини мисли што и идеолози савременог црногорског неонацизма. Али се зато питам: да ли то они још увијек вјерују у васкрс

крње жабљачке федерације па онда и Брозове Југославије? Другим ријечима, питам се: да ли то они још не схватају да, након слома комунистичког

система, након 21. маја 2006. године и нарочито након доношења устава постјугословенске Црне Горе, у „српској Спарти”, што се тиче нашег поло-

У Црној Гори, према резултатима пописа становништва из 2003. године, живи око 32 одсто грађана српске националности. Дакле, мање него трећина. Према свим законима науке која се зове математика, трећина није већина него је - мањина. А мањином нас није учинио, у њу нас „претворио”, или нас њоме „прогласио” Српски национални савјет, основан тек након пуне четири године од истог тог пописа, него је то урадила држава, која од Другог свјетског рата наовамо врши бруталну асимилацију наших сународника у националне Црногорце.

У оваквој држави није могућа промјена власти на изборима. Једна трећина становништва не може своју вољу наметнути двотрећинској већини. „Просрпска” опозиција „као ђаво од крста” бјежи од ових чињеница. Они, једноставно, манипулишу српским проблемима, народ који им даје повјерење на изборима држе ван уставно-правног поретка, а истовремено оптужују Српски национални савјет да врши његову гетоизацију. Своју особину, дакле, приписују другоме, јер тако им је најлакше, пошто, за разлику од већине својих гласача, знају да је немогуће смијенити власт. Они, дакле, што Србе држе у гету, оптужују Савјет за гетоизацију! Какво раскошно политичко лицемерје!

жаја, никад више ништа неће бити како је некад било? А те новонастале околности аутоматски, уколико желимо да опстанемо као Срби, потребују наш потпуно другачији политичко-национални став од досадашњег. Једноставно, то је тако иако нам се то можда и не свиђа.

До пропасти комунизма, тј. до краја епохе у којој су нас пописивали како су сами хтјели и жељели, ми се објективно нијесмо могли озбиљније супротстављати асимилацији. Након слома комунистичког тоталитаризма, међутим, од момента када се отворила могућност да се пописујемо у складу с оним што стварно јесмо, ситуација је сасвим другачија. Сада не зависи само од државе колико нас има и колико ће нас бити у Црној Гори.

То сада прије свега зависи од степена наше одлучности да бранимо сопствени национални идентитет. А да би га успјешно бранили, ми претходно морамо сами себи да одговоримо на питање: хоћемо ли да га бранимо или ћемо само да причамо о нашим угро-

женим правима? Уосталом, то се најјасније видјело на попису из 2003. године.

У Црној Гори данас нема већинског народа, будући да ни једна национална заједница није већинска.

То, опет, значи да Срби нијесу мањински народ у односу на било коју националну заједницу с којом живе у овој држави. Уосталом, и Црногорци су још увијек у односу на укупан број становника Црне Горе мањина. Али су зато, уз помоћ осталих овдашњих нецрногораца створили политичку већину и тако себе поставили као суштински конститутивни народ, иако то нигдје не пише у уставу.

Довољно је упоредити однос процената Црногораца и Срба запослених у државним органима и институцијама са односом једних и других у укупном збиру становништва да би се схватило каквој је дискриминацији изложен српски народ у постјугословенској Црној Гори. Колико је то важно за Србе, не само с националног већ и с економско-социјалног аспекта, најбоље говори податак да преко 70 одсто личних

примања у Црној Гори долази из државног буџета.

И док се Срби, најобразованија популација у држави, боре за голу егзистенцију, дотле Црногорци удобно дери фотеле у кабинетима и канцеларијама органа државне управе и локалне самоуправе и из државног буџета радећи против нас - троше наше паре.

О њиховом насиљу над Српском Црквом, српским језиком и укупном српском прошлости и духовношћу на тлу Црне Горе да и не говоримо! А и то насиље се опет финансира нашим парама, из истог тога буџета.

По важећем уставу, који је у парламенту усвојен више него двотрећинском већином, државу конституишу „слободни и равноправни грађани, припадници народа и националних мањина који живе у Црној Гори: Црногорци, Срби, Бошњаци, Албанци, Муслимани, Хрвати и други” (преамбула Устава Црне Горе). Не треба мијешати појмове конститутивности и државотворности, јер сви смо, самим тим што живимо у Црној Гори, државотворни. Али зато овдашњи народи по уставу нијесу конститутивни, јер је, као што видимо, оним наглашавањем „слободни и равноправни грађани” Црна Гора уставно дефинисана као грађанска, а не као (више)национална држава.

Побрајање „припадништва” народима ту је споредно, и устав га не би ни третирао да остали нецрногорци нијесу исистирали на томе, пријетећи блокадом доношења највишег правног акта. Грађани по уставу јесу једнаки, али у стварном животу међу њима постоје и они „једнакији”. И то није ништа необично, али зато није нормално што су ти „једнакији” по (не)писаном правилу национални Црногорци. „Једнакији” су већ самом чињеницом што је њихово национално име изведено из имена државе, тј. што се тако дефинисана држава не зове Грађанија или рецимо Грађанска Гора.

И „једнакији” су због тога што је њихов „мањинскији” од мањинског и лингвистички непостојећи језик уставно дефинисан као службени. А то значи, уколико се преко националног савјета, као јединог уставног механизма, не заштити српски језик, да ће тај њихов „језик” на уставан начин бити аутоматски уведан у основне и средње школе као обавезан наставни предмет и наметнут нашој дјеци. А то је онда пут у асимилацију и претварање наше дјеце у затираче нашег (српског) постојања на овим просторима.

Грађанима осталих, нецрногорских националних „припадности“ остављен је члан 79. којим им се гарантују посебна идентитетска права као „мањинским народима и другим мањинским националним заједницама“. А ни то им не би било остављено, само да је неко у власти претпоставио да ће се међу нама Србима наћи и они који ће се организovati у складу с овим чланом устава.

Они о тој могућности, међутим, нијесу изгледа ни размишљали, јер их је неопрезним у том смислу учинила наша свиклост да својим псеудоелитистичким надерпством глорификујемо црногорску државност и наша привиклост на живот у статусу „Буридановог магарца“ распетог између црногорског и српског „стога сијена“.

Рачунали су, опијени референдумским успјехом, а и даље рачунају, да ће мо протоком времена и ми Срби „лећи на њихову руду“.

Јасно је, дакле, да се иза оваквог уставног рјешења крије пројектована асимилација нецрногораца (прије свих Срба!) у националне Црногорце. Није случајно предсједник Скупштине Црне Горе, Ранко Кривокапић изјавио: „желимо да Црна Гора направи тај искорак да се на Балкану створи грађанска нација, односно они који своју нацију одређују према припадности држави“. Као да у држави већ не постоје они који своју националну припадност „одређују према припадности држави“, тј. као да већ не постоје националне Црногорци!

Овај став јасно звучи асимилаторски и неонацистички, с тим што му је неонацизам, синтагмом „грађанска нација“, упакован у демократске фолије и обланде. Јер, предсједник парламента поручује да жели да у Црној Гори у будућности не буде других грађана до – националних Црногораца. А зна се шта значи жеља властодршца, нарочито демократе са врха власти.

Зар ово није оно чувено хитлеровско: **ein Reich - ein Volk** (једна држава – један народ)? Успут да припоменем, само ријетки појединци у осталим националним заједницама примјеђују ову опасну тенденцију. Тако је др Смајо Шаботић својевремено казао: „лану ли Срби у Црној Гори, на ред одмах долазимо ми остали“. Ти „остали“ засад се, међутим, понашају као да им је важнија српска штета од сопствене идентитетске безбједности. Да ли ће се тако понашати у будућности – то ћемо тек да видимо.

У оваквој држави није могућа промјена власти на изборима. Једна трећина становништва не може своју вољу наметнути двотрећинској већини. „Просрпска“ опозиција „као ђаво од крста“ бјежи од ових чињеница.

Они, једноставно, манипулишу српским проблемима, народ који им даје повјерење на изборима држе ван уставно-правног поретка, а истовремено оптужују Српски национални савјет да врши његову гетоизацију. Своју особину, дакле, приписују другоме, јер тако им је најлакше, пошто, за разлику од већине својих гласача, знају да је немогуће смијенити власт.

Они, дакле, што Србе држе у гету, оптужују Савјет за гетоизацију! Какво раскошно политичко лицемерје! Но, ни ту није крај, јер има и горе од горега. Још је, наиме, од промјене власти теже промијенити устав и Србе њиме дефинисати као конститутиван народ, јер за тако нешто је, не само неопходно претходно освајање власти, него је још приде потребна и двотрећинска парламентарна већина. С ким онда, како и када мисле опозиционари (иако не мисле већ само причају да мисле!) да оваква власт, промијени устав и Србе учини конститутивним народом? С ким, дакле: с Медојевићем, Диношом, Бардхијем, Срништајем, либералима и онима из бошњачких странака и Хрватске грађанске иницијативе?

Да су хтјели и могли ваљда би то урадили у процесу доношења устава.

Јасно је, дакле, да су све досад познате приче на ову тему, нарочито од опозиционих политичких субјеката, све до једне – по Србе у Црној Гори губитничке. То је политика у свему примјерена дневно-политичким и уско страначким интересима.

Нажалост, опозиција нема одговор ни на једно, по мене и националну заједницу којој припадам суштински важно питање. Шта, дакле, до неких бољих времена, од уставно-правних механизма стоји на располагању обесправљеној и асимилацији изложеној српској популацији, осим чланова 79. и 80. Устава Црне Горе који гарантују посебна идентитетска права и постављају брану асимилацији? Ништа. Баш ништа, осим даљег пребивања у гету и постепеног изумирања српске самосвијести у Црној Гори.

Зато, поштовани сународници, прије свих ви који се противите дјеловању Српског националног савјета, сами замислите шта би се десило кад би партије које гласате недвосмислено подржале Српски национални савјет и његову борбу за једнакоправност Срба са осталим националним заједницама у држави?

Да ли би у том случају било могуће рутинско доношење државних одлука на вашу, српску штету, уз претходно манекенско позирање опозиције и јалово, демагошко вербално плотунање њених посланика у скупштинским ТВ преносима?

Није проблем у „нејединству опозиције“, него у томе што опозиција неће да на једино могућ уставни начин штити права оних на чијој грбачи живе њени „високи функционери“. „Нејединство опозиције“ је, због програмских разлика, и природна и логична појава. Али није природно, а још мање је логично, представљати се било грађанском било националном странком, обећавати бирачима златна брда и долине и истовремено игнорисати и грађанска и национална права својих бирача.

Ти на чијој грбачи живе промотери такве губитничке политике сте управо ви. Ви, који сте истовремено и мањински и државотворни и обесправљени „и Срби и грађани“ (Светозар Милетић). Ви, којима „просрпске“ партије ево скоро двадесет година уочи сваких избора обећавају смјену „Букановићевог режима“, а онда вас до наредних избора остављају да се сами сналазите како знате и умјете.

Себи, а не мени, искрено одговорите јесам ли у праву.

Није проблем у „нејединству опозиције“, него у томе што опозиција неће да на једино могућ уставни начин штити права оних на чијој грбачи живе њени „високи функционери“. „Нејединство опозиције“ је, због програмских разлика, и природна и логична појава. Али није природно, а још мање је логично, представљати се било грађанском било националном странком, обећавати бирачима златна брда и долине и истовремено игнорисати и грађанска и национална права својих бирача. Ти на чијој грбачи живе промотери такве губитничке политике сте управо ви. Ви, који сте истовремено и мањински и државотворни и обесправљени „и Срби и грађани“ (Светозар Милетић). Ви, којима „просрпске“ партије ево скоро двадесет година уочи сваких избора обећавају смјену „Букановићевог режима“, а онда вас до наредних избора остављају да се сами сналазите како знате и умјете.

Предсједник Странке српских радикала Видосава Остојић
одговорила на оптужбе Горана Даниловића

Даниловића брине плата, плац и стан, а не српска дјеца

- *Више је нећо очигледна Даниловићева мржња и зависност према српским радикалима. Та мржња нас уопште не чуди јер је проузрокована чињеницом што је борба српских радикала за права српског народа у Црној Гори часна и поштована и што међу нама нема профитера и ДПС Срба. Прејоручујемо господину Даниловићу да макар дио своје „жеситине”, умјестио на српске радикале и Српски национални савјет, усмјери на режим. Нека господин Даниловић најокоп покаже зубе Милу Ђукановићу, а не обесправљеном српском народу са чије грбаче удобно живи годинама*

Приредио: Мирко Ђукић

Док господин Даниловић безбрижно размишља шта ће на ком плацу саградити и како ће који стан опремити, дотле српска дјеца у школама Црне Горе не смију да изговоре ријеч српски (језик). Не смију, јер то не смију да изговоре ни њихове учитељице, ни њихове наставнице и професорице српскога језика. Не смију ни остали, многи просветни радници, зато што их је, искључиво министров намјештеник, директор школе, „пријатељски” строго подсетио да српскога језика више нема, и да, стога, добро паже шта изговарају у учионици. У противном, њихово решење на одређено вријеме биће замијењено решењем о отказу. Тако ће наставници, ако се директору буде причињало да зборе српским језиком, остати и без те биједне наставничке плате, а њихова дјеца без хљеба.

Док господин Даниловић прије поласка код Родерика Мура размишља која кола да упали, Ц4 или нови Ц5, дотле српска студентска сиротиња, размишља смије ли од газдарице упалити сијалицу да још мало учи савремени српски језик на једва претеклом Одсеку за српски језик и књижевност.

Док се господин Даниловић са Родериком Муром на Скадарском језеру слади месом морског пса, дотле наши студенти у студентским домовима размишљају о томе шта је горе - да се њихови родитељи још више задуже и

уплате им скупу самофинансирајућу школарину, или да напусте факултет.

„Подсети” нас господин Даниловић да је „неприхватљиво” да Срби у Црној Гори буду национална мањина. Хвала му на подсећању! Но, није у питању форма него гола суштина. А суштина је да је српски народ у Уставу Црне Горе сведен на никога и ништа, а у животу на духовно и материјално обесправљену скупину коју силом вла-

сти, притисцима, застрашивањем и уцјенама треба што прије асимилovati.

Стога, док се Српство господина Даниловића протеже од почетка до краја, од црногорских тајкуна добро финансиране предизборне кампање, а српско му се питање затвара поновним добијањем посланичке плате, дотле обесправљени Срби у Црној Гори све више чиле, од страха за голи живот „признајући” да нису Срби него неки

„нови” и да не зборе српским језиком него неким другим. А ово је, мораћете признати, много неприхватљивије од тога како их злонамјерни зову – мањином, већином или ничим!

Пошто од добре посланичке плате господина Даниловића и његовог „бијељена зуба” у Скупштини све ове дуге године српскога пропадања, нико од Срба није имао никакве користи, до бро би било да бар не хушка Србе на Србе. А могао би признати и то, да је за опстанак српскога језика и спас српскога народа у Црној Гори, Српски национални савјет, за врло кратко вријеме, учинио много више од свих странака и политичара заједно.

Наиме, да Српски национални савјет није учинио ништа више осим додјеле стипендија студентима српског језика и књижевности, херојима који су и поред невиђених притисака и застрашивања уписали српски, и тако учинили много за спас овог прогањаног Одсјека, учинио је доста за опстанак Српства у Црној Гори.

Више је него очигледна Даниловићева мржња и завист према српским радикалима. Та мржња нас уопште не чуди јер је проузрокована чињеницом што је борба српских радикала за права српског народа у Црној Гори часна и поштена и што међу нама нема профитера и ДПС Срба. Препоручујемо господину Даниловићу да макар дио своје „жестине”, умјесто на српске радикале и Српски национални савјет, усмјери на режим. Нека господин Даниловић напокон покаже зубе Милу Ђукановићу, а не обесправљеном српском народу са чије грбаче удобно живи годинама.

Одговор Видосаве Остојић на нове оптужбе Нове српске демократије и реаговање на понашање опозиције у Скупштини Црне Горе

Тужно изгледа очајничка борба црногорске парламентарне опозиције за мрвице са трпезе Ранка Кривокапића, а све по оној народној – Ко се топи за пјену се хвата! Опозициона превирања око мјеста председника у неким скупштинским одборима за свакога, ко се макар мало разумије у функционисање Скупштине, дјелују смијешно, јер се зна да мјесто председника одбора не значи ништа кад у сваком одбору режим има убједљиву већину.

Све то не би било толико страшно да парламентарна опозиција својом бесмисленом борбом за мјеста у одборима не скреће пажњу са актуелних проблема као што су: неријешено српско национално питање, отпуштања на хиљаде радника, корупција и криминал и бројни други проблеми.

Странка српских радикала се пита када ће парламентарна опозиција својим поступцима коначно престати да дува у једра режиму глумећи у исто вријеме љуте опозиционаре којима се сва политичка борба своди на то да ли ће се устоличити у марионетској фотелији председника неког одбора, чије се сједнице одржавају једном годишње, али посланицима обезбјеђују мјесечно по додатних 400 и више евра, на њихове и онако превисоке плате.

Због свега тога се поставља реално питање – да ли су опозициони посланици заиста посланици народа, или су посланици својих инетреса. Пошто је свакоме постало одавно јасно да се ради о људима који се само боре за сопствене интересе, може се закључити да поред однарођеног ражима постоји о и однарођена парламентарна опозиција. Последице таквог неодговорног понашања парламентарне опозиције трпи нико други до обичан народ који у условима страховите економске кризе једва повезује крај с крајем.

Најоштрије осуђујемо неосноване и крајње злонамјерне нападе на Странку српских радикала и Српски национални савјет који долазе са адресе НОВЕ. Истовремено њихова политичка оштрица према режиму се све

више тупи, а према истинским Србима се све више оштри. Очигледно је да су се челници НОВЕ изгубили на политичком путу. Прво су, док су били Српска народна странка, хтјели да буду већи националисти од српских радикала, па пошто им то није успјело кренули су грађанским путем под именом НОВА. Тамо их је наравно спремно дочекала Социјалистичка народна партија. Зато тренутно НОВА плива по политичкој прљавштини, неминовно се приближавајући режимским ставовима према српском националном питању.

Да су напади из НОВЕ крајње злонамјерни и тендециозни види се и по чињеници да су нас такорећи до јуче оптуживали за великосрпство, а данас нам говоре да смо Србе претворили у мањину. Питамо их када су говорили неистине – тада или сада?

Ми, наравно, своју политичку матрицу нијесмо мијењали, већ смо остали вјерни идеологији српског национализма, за разлику од функционерра НОВЕ који заспу са једним политичким ставом, а пробуде се са другим. У свој њиховој политичкој недоследности ипак им се мора признати доследност накарадној и превртљивој идеологији Новака Килибарде у чијем крилу су и одњеговани као политичари.

Вуксановић: Отворите Даниловићев досије

Сасвим су разумљиви изливи бијеса, као и све инсинуације које је на рачун Српског националног савјета емитовао замјеник председника НОВЕ Горан Даниловић на прес-конференцији уприличеној поводом сусрета председника Црне Горе и Србије Филипа Вујановића и Бориса Тадића.

О томе ко је радио и ради за интересе Срба у Црној Гори беспредметно је расправљати са типичним представником губитничке политичке матрице која је Србима у протеклих скоро двадесет година једино доносила међусобно надгорњавање, свађу и гетоизацију, а њеним промотерима одличне финансијске апанаже – све под фирмом одбране српских интереса „смјеном режима Мила Ђукановића.

Одговор на то питање сасвим сигурно спава у персоналним досијема архива Агенције за националну безбједност, па позивам ту службу да јавности учини доступним Даниловићев досије и досије било ког функционера Српског националног савјета, по Даниловићевој жељи и избору.

Подсећам, да је исто то својевремено од Даниловића тражио и садашњи Даниловићев стратешки партнер Небојша Медојевић, пред телевизијским камерама у Скупштини Црне Горе, али му је иницијатива остала без одговора.

Даниловићев бијес на Српски национални савјет, не случајно, разбуктао се истога дана када је пред правосудним органима почео процес по тужби Српског народног вијећа због тога што су челници НОВЕ у вријеме док су били на челу некадашње Српске народне странке, Српском народном вијећу незаконито отуђили преко 45.000 евра. Мјесецима и годинама је по налогу господина Даниловића, као председника Извршног одбора Српске народне странке, Српско народно вијеће поткрадано како би се онемогућило његово самостално дјеловање.

Санџак као амерички корак на исток

Вјерске заједнице, па држава

- *Америчко корачање на исток, или руско заустављење ка њојлим морима Средоземља, очигледно по активностима америчких дипломата, а услут и њихових обавјештајаца наставља се и послије насилног проглашења независности Косова и Метохије припремним акцијама за стварање државе, коју би назвали Санџак. Поставља се питање, који је следећи корак Американца на исток, али се са сигурношћу може рећи да је саставни дио приче разбијања српског народа, у којој се налазе и напори истих да створе Санџак. Сада тренутно влада мишљење на Западу да је Косово и Метохија завршена прича и да је сада вријеме за стварање Санџака*

Пише: Божидар Јеловац

Америчко корачање на исток, или руско заустављење ка топлим морима Средоземља, очигледно по активностима америчких дипломата, а услут и њихових обавјештајаца наставља се и послије насилног проглашења независности Косова и Метохије припремним акцијама за стварање државе, коју би назвали Санџак. Поставља се питање, који је следећи корак Американца на исток, али се са сигурношћу може рећи да је саставни дио приче разбијања српског народа, у којој се налазе и напори истих да створе Санџак.

Сада тренутно влада мишљење на западу да је Косово и Метохија завршена прича и да је сада вријеме за стварање Санџака. Да је то тако најбоље говоре дешавања у сукобу муслиманског становништва којем ће се поглавару приклонити, пазарском или београдском, дешавања око пљеваљске Буковице, али и зависност Црне Горе од западних, односно, директно америчких и британских моћника.

Проблем сукоба унутар Исламске заједнице у Србији, на први поглед изгледа као сукоб око првенства два центра. За оне лакомислене, који на први поглед личе на српске националисте, то је сукоб који треба распирити, док су свјесни националисти мишљења да тај сукоб треба угасити, јер се из њега даље може изродити сукоб већих размјера.

Такав сукоб је створен и произведен од стране Сједињених Америчких Држава како би се ушло у стварање прво исламске заједнице Санџак, а потом по тим истим границама и саме, назовимо државе, „Санџак”. У том напору бесомучно се помаже пазарски

вођа Мухамер Зукорлић, кога помажу и они медији који су на добром гласу код Американца и који наводно важе за слободне и демократске.

Код Зукорлића су често у посјети, на примјер на ифтарским вечерима, амерички амбасадори који су на служби у Београду. Једном ријечју када је у питању Зукорлић, он је драг пријатељ америчким моћницима који теже да даље марширају према истоку.

Када је у питању пљеваљска Буковица и сва та силна прича о прогонствима и геноциду, она је само веза за државу „Санџак” и за федерацију у Босни и Херцеговини. Због тога, значај Буковице је за пројекат стварања државе „Санџак” веома велики. У склопу тих активности око Буковице, треба сакрити злочине муслимана, представити их као жртве, а потом омеђити Санџак и повезати га преко Буковице са Гораждама, односно Сарајевом.

У свему том пројект независне Црне Горе даје боље плодове него да је сачувана државна заједница са Србијом, из разлога што садашња Црна Гора неће имати никакве снаге да се супротстави отимању њене територије, посебно што ће се Мило Ђукановић задовољити и територијом без пет сјеверних општина, јер је њему једина жеља да буде на власти, па макар то било и на једном камену.

У таквим околностима ствара се држава, која треба да обухвати пљеваљску, бјелопољску, рожајску, беранску и плавску општину, а од србијанских општина у ту државу требале би да уђу прибојска, пријеполска, нововарошка, сјеничка и тутинска општина. Веза са Сарајевом би ишла преко Буковице, свега је око 12 километара до општине Горажде, која је муслимански кантон и има даље везу према Сарајеву.

Садашње активности говоре да су активности у великој мјери започете на овом послу, посебно што се полако и сигурно смјењују имама који подржавају београдског поглавара, односно правилност устројства исламске заједнице, да једна исламска заједница функционише на читавом простору једне државе.

У том циљу смијењен је прибојски ефендија Мухамед Халиладић, који је подржавао београдског муфтију. Сличне су ситуације и у другим општинама, а тамо гдје не може да се милом смијени неки за Американце неприхватљиви ефендија, прибјегава се сили и користи се вјешто немоћ српске полиције да се мијеша у те сукобе.

Наравно ни амерички амбасадор у Подгорици Родерик Мур не мирује, већ је и он чест гост Пљеваља, али и Буковице која је важна за овај пројекат. Њена важност је искључиво из разлога што је њена територија најближа веза са садашњом територијом под муслиманском контролом. Раније помињане верзије да би та веза могла да иде другим правцем су далеко ризичније и гледано по раздаљини овај правац је најповољнији, односно много повољнији него неки други правац преко Чајничка и Рудог. Родерик Мур је у том циљу и посјетио у августу прошле године Буковицу, разговарао са мјештанима, али и одржао затворени састанак са групом муслимана у приватној кући једног од буковичких муслимана.

Такав поступак у јавности и од многих политичких аналитичара оцијењен је као понашање Ричарда Холбрука у Метохији 1998. године. Том приликом обећана је помоћ Буковици, али свакако су то урадили и представници Владе Црне Горе који су посјетили Буковицу и најавили подршку за повратак наводних прогнанника у вриједности око 4 и по милиона евра.

Наравно, помоћ је намијењена само муслиманима, док од тих пара ни мрве не припадају Србима, иако су Срби деведестих година претрпјели многе страхоте, тежак живот и пљачке зелених беретки. Право је чудо, уствари само за наивне, да нико не помиње ниједан злочин муслимана, посебно не онај на подручју Поникава, Шапића и Трпња 1993. године.

Чак се не помиње ни запаљена четвороразредна школа у буковичком засеоку Краћевине од стране зелених беретки. Све се то крије како би се направила слика да су постојали неки српски планови за уништење муслимана. Такву слику у првом реду поспје-

шују амерички представници, јер су за овај посао били највише заинтересовани Американци.

Свакако на територији Црне Горе, екстремни муслимани већ одавно воде главну ријеч у свим крајевим изузев у Пљеваљима, гдје се још увијек успјешно прикривају овакве појаве. У пљеваљском одбору, својствено свим Пљевљацима, још увијек вагају, јер су пљеваљски муслимани у глобалу на већем степену и боље разумију кризу од већине муслимана у Црној Гори. Т

акође, они су свјесни да стварање Санџака значи сукоб, а при том се крши устројство исламске заједнице, које је свакако мање важно за муслимане из других области. Из таквог, зрелијег, поимања кризе код пљеваљских муслимана стоји и културно-историјско наслеђе Пљеваља као града, за разлику од оних крајева који су доста сиромашни.

Наравно, не треба са ума сметнути да у Пљевљима постоје екстремисти који су испливали на површину у вријеме владавине Мила Ђукановића. И сада као што су то раније радили, не слушају муслиманске прваке у вјери, или уопште људе од угледа створеног у људском опхођењу. Такви су од велике користи за амерички пројекат, јер су затровани мржњом према Србима, а уз то не осјећају одговорност за било какав свој поступак.

Међутим, ако је ситуација у Пљевљима добра она у Рожајама није подесна за мир и антиамеричку политику, јер је у том дијелу пазарски поглавар пружио дубоке коријене.

Поред садашњих дешавања, реалног стања на терену и жеља Американаца, гледајући у прошлост, у ону же-

љу у прошлом вијеку и ону прије пар година првенствено над миром у Рашкој области имају Американци.

У прошлом вијеку на овим просторима, који су још Аустроугари у деветнаестом вијеку желјели да означе као да је то друга држава, а не дио српског националног простора, десило се више сукоба. Први је онај по прогону Турака 1912. године, затим 1914. године односно 1916. године када су муслимани по слому Србије и Црне Горе насрнули на своје комшије православне Србе. Потом су се дешавале повремене освете 1918. године, али су муслимани и тада као 1912. године добили сва права и поред чињенице да су у већини подржавали окупаторе.

По слому Краљевине Југославије од Хитлера 1941. године муслимани су опет стали у великој већини против православних Срба. То су урадили на простору читаве Краљевине, па и на простору Рашке области. За такве поступке против њих је спроведена одмазда 1943. године од стране Југословенске војске у отаџбини. Сукоби су се десили у Босни и Херцеговини 1992. године, а муслимани су из подручја које је назначено као некаква област Санџак узимали учешће у њима, а и сами куповали оружје и спремали се за рат.

Последње муслиманско забадање ножа у леђа Србима у Црној Гори је подршка садашњем режиму на мартовским изборима, али и на свим другим изборима и референдуму. Што се тиче подршке, питање је: је ли из неке користи или је само инат православним Србима. Можда је „подршка“ добро прорачуната и управо има за циљ стварање државе Санџак.

Ако је у том правцу онда се сигурно однос муслимана према православним Србима не може другачије тумачити него као став испуњен невиђеном мржњом. Мржњом за коју би Меша Селимовић сигурно рекао „*да је јача од мајчинске љубави*“. А таква мржња може само изродити несрећу, и то је у првом реду према онима који је посјеђују, а плод онима који је подстичу, тј. у овом случају и овом времену Американцима.

Таква пракса је уствари доказана и у прошлости. Све у свему, гледано у прошлости и поучени тим искуством, Американци у муслиманима имају добродошлицу савезника да наред направе у означеној области.

Засад се ради на стварању добре исламске заједнице Санџак, као првог корака до посебне државе. Наравно, на том путу стоји устројство исламских заједница које каже да се једна исламска заједница простире на читавом простору једне државе.

На том путу се налази и један дио муслимана који штите устројство исламске заједнице и који не желе да улазе у сукобе са православним Србима. Против тог пројекта је сигурно и држава Србија, али и цјелокупно српско становништво.

У односу снага није могуће спријечити да област Рашке постане нека нова држава, посебно ако се зна да је у свијету ојачао утицај Руса и да Американци у новонасталим приликама не би могли Србију да физички нападну. Посебно америчким плановима иде у прилог и чињеница да је готово на читавом овом простору већина српског становништва.

Таква је ситуација у Пљевљима, Пријепољу, Прибоју, Новој Вароши и Беранама, док је већина исламског становништва у Рожајама, Плаву, Новом Пазару, Титину и Сјеници. Поред тога ова област је мала територија у којој би у случају сукоба Србији било лако да реагује.

Међутим, иако пројекат тренутно нема изгледа на успјех, ипак не треба искључити да ће до сукоба доћи, јер Американци ће да покушају, а они свакако неће сносити последице.

Наравно, такав би сукоб само доноси страдање и разарање ионако ојачаног и осиромашеног простора.

Што се тиче немуслиманског фактора који иде у прилог овом пројекту, слаба је организованост православних Срба, затим низак степен националног образовања, као и постајање људи ко-

ји покушавају да заступају Србију, а при том најмање знају о себи и мисле да је српство мржња према другима.

Против ових проблема је свакако и црногорска власт која стално ради на подјели између православних Срба и муслимана како би се уз помоћ тих сукоба одржала на власти.

Свакако не треба искључити ни одговорност српских лидера у Црној Гори што у директним контактима не упозоре представнике муслимана на могуће последице, али не на предизборним митинзима, него у директним разговорима. Јер, било какво ћутање иде на руку Американцима и екстремистима на обје стране.

Једноставно о овом питању се мора причати и разговарати, али свакако скренути и пажњу јавности на све припремне радње. Дешавања из прошлости која су често камен спотицања треба ставити на дневни ред, а самим муслиманима ставити на знање да сваки сукоб доноси несрећу и нове подјеле, од којих народ који живи на овом простору никада није имао користи.

У сваком случају требали би се сви заједно учити на грешкама из прошлости и бити толико мудри и паметни да не направимо нови промашај.

Наравно, при разматрању прошлости да нам не буду највећи муслимани они који су убили највише православних, ни они православци који су убили највише муслимана, него напротив, требају да нам буду узор они православци и муслимани који су показали поштовање према свом културно-историјском наслеђу, који су при том знали да поштују и оне који су различито мислили или се на различит начин Богу молили.

Ако би ипак жељели ићи у правцу који желе Американци, и на који нас они наговарају, начинићемо нову грешку и бити сви заједно губитници, без обзира чија ће пушка последња пуцати. Зато не смијемо сметнути са ума да је нова исламска заједница, увеличавање приче о Буковици, вршљање америчких дипломата, бацање кривице на православне Србе и стално понављање о муслиманској угрожености дио једне страшне приче и припрема за нове сукобе које би требали да сви заједно спријечимо.

Наравно, то се не може спријечити уколико муслимани за инат Србима подржавају режим Мила Ђукановића, да подржавају формирање нове исламске заједнице, али и ако се буде српство мјерило по нанесеној пакости муслиманима, или вјерност исламу по мржњи према Србима.

Држава ускраћује Уставом загарантована права

Људска права и Срби у Црној Гори

- Свако инсистирање на питању решавања права Срба у држави која је створена на антикрпству је, само по себи, дискутабилно. Наиме, како говорити о правима нашег народа у држави која нас не признаје као народ и коју ми као народ не сматрамо својом државом, јер је створена на покрадном референдуму 21. маја 2006. године, и како тражити права од оних који су нам та права одузели. Ова и многа друга питања сусрешће свакога ко се озбиљно позабави подређеним положајем Срба у вјештачкој држави Црној Гори

Пише: Бојан Струњаш

*Још и идеја људска пита у
колијевци нерјечјем ђеињскијем.*

Петар II Петровић Његош:
Из Биљезнице

Свако инсистирање на питању решавања права Срба у држави која је створена на антикрпству је, само по себи, дискутабилно. Наиме, како говорити о правима нашег народа у држави која нас не признаје као народ и коју ми као народ не сматрамо својом државом, јер је створена на покрадном референдуму 21. маја 2006. године, и како тражити права од оних који су нам та права одузели. Ова и многа друга питања сусрешће свакога ко се озбиљно позабави подређеним положајем Срба у вјештачкој држави Црној Гори.

Српски народ у Црној Гори осјећа да је угрожен, да су му одузета нека од основних људских права, али не зна на који начин да поврати одузета права и како да постане равноправан грађанин у „грађанској“ Црној Гори. Зато Срби данас гледају у своје политичке представнике „као озебао сунце“ јер у нама виде људе који ће им повратити оно што им је одузето у новој држави.

Будући да су Срби изложени вишедеценијској асимилацији и сегрегацији, српски народ се временом и навикао на подређени положај у Црној Гори јер, како је давно речено, „на боље нисмо научили“. Генерације и генерације нашег народа одрастају и живе у подређеном положају, изложене најгрубљим видовима националне, вјерске, политичке и културне дискриминације и асимилације од стране марионетског црногорског режима који у континуитету влада од 1941. године до данас.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
СТРАНКА СРПСКИХ РАДИКАЛА

ДЕКЛАРАЦИЈА
О ПРАВИМА СРБА
У ЦРНОЈ ГОРИ

Централна отаџбинска управа
Београд – Подгорица
2007.

Људи су се мијењали, а политика коју воде црногорске власти остала је непромијењена до дана данашњег.

Деценијама је нашем народу, у циљу асимилације, говорено да су Срби и Црногорци једно те исто и да је бити Србин исто што и бити Црногорац и обратно, да бисмо данас дошли до те границе када јасно видимо да Срби и Црногорци више нису исто. Док су Срби народ који марљиво његује своју традицију, свој национални и културни идентитет, Црногорци су народ који „има“ илирско, а не словенско поријекло. Црногорском народу Срби нису браћа, него „окупатори“. Црногорци сада имају свој „језик“ који је створен крајом и прекрајањем српског језика и низ других примјера који потврђују да се ради о два народа. Подсетимо, прије много година су се и данашњи Хрвати и Бошњаци изјашњавали као Срби, па данас више нема ни говора о томе.

Несрећа је и то што нам је годинама од стране наших политичких првака говорено – Срби и Црногорци су исто, док су се исти ти политичари јавно изјашњавали као Црногорци. Поставља се логично питање – па зашто онда ти људи нису Срби кад је исто бити Србин и Црногорац? Када би се поставило овакво питање, онда су нам се нудили одговори засновани на теоријама тзв. двојне свијести, или дуалитета, које нигдје у свијету нису познате осим у Црној Гори последице Другог свјетског рата, када је уз помоћ ових теорија створена вјештачка црногорска нација.

Као што човјек не може имати двије мајке, не може имати ни двије отаџбине, нити бити истовремено припад-

ник два народа. Наравно, иза свих ових, наочиглед безначајних и бесмислених, теорија крио се опасни пројекат ватиканизације Црне Горе који није нимало наиван, него су га неки намјерно наивно схватили, неки ненамјерно, а неки га никада нису ни схватили. „Српски политички предводници деветнаестог века сувише су се комотно односили према нагло набујалим историјским могућностима сопственог народа, а потцењивали су степен злонамерности и подмуклости опасног римокатоличког непријатеља који је вековима Србима раздирао национално биће и разарао колективну свест.“¹⁾

И заиста, све што се данас дешава Србима у Црној Гори кренуло је још из средњег вијека као резултат католичких претензија на Црну Гору. Зар није и стварање тзв. црногорске цркве, која је настала у полицијској станици на Цетињу, само једна од етапа у покушају покатоличавања православне Црне Горе.

Пошто је Римокатоличка црква од дијела Срба својим злочиначким пројектима створила вјештачку хрватску нацију, онда је кренула у ново освајање територија. Најпогоднији и најплодеснији у погледу мијењања свијести Ватикану је био српски народ из Црне Горе, јер би тако вјештачким пројектима био створен територијално цјеловит простор (заједно са Хрватском) који ће бити под директном контролом Римокатоличке цркве. Тиме би се створили и основни предуслови за постепено освајање Србије.

Пошто је у Црној Гори још од времена Немањића православље било ду-

боко утемељено, Ватикан је преко хрватских добро поткованих „историчара“ почео да прекраја историју српске Црне Горе. Тако познати хрватски историографски фалсификатор **Доминик Мандић** (1889 – 1973) пише: „Уза све политичке и вјерске промјене у Црној Гори, како се називље средовјечна хрватска Дукља од половине 15. ст. није нигдје била прекинута хрватска предаја, нити се у становништву утрнула свијест о његову хрватском подријетлу.“

Осим незнатних изнимака, у кршне крајеве Црне Горе није се нигда досељивао страни народни живаљ, него су ту стално живјели потомци негдашњих Хрвата Динараца, који и данас говоре хрватским ијекавским говором с јаком примјесом хрватске чакавштине и чакавским нагласком.“²⁾ Ово је само један од примјера уз помоћ којих се покушавају покатоличити Срби из Црне Горе. Стварањем вјештачке црногорске нације у томе се донекле и успјело, мада посао још није доведен до краја. Надајмо се да до тога никада неће ни доћи.

Шездесетак последњих година водећи црногорски политичари су покушавала да из народног сјећања избришу име српског језика намећући нам вјештачки српскохрватски језик, српску црвено-плаво-бијелу тробојку, потурајући нам некакве комунистичке креације, позивајући се притом на то да се српска и црногорска застава (заставе једног народа), тобоже, разликују по некој плаветној боји која је, ето, мање плава од плаве боје на српској застави. Тек у последње вријеме, несечичним трудом и љубављу преосвећеног митрополита **Амфилохија**, српски народ у Црној Гори се масовно враћа својој Цркви, својој застави, својој химни, својој историји, својој традицији, без обзира шта им се од политичара задојених (нео)комунизмом сервирало као „истина“. И то је можда једино добро које се дешава нашем народу у последње вријеме.

У Црној Гори имамо и ту несрећу да се некада један народ подијелило по принципу власт – опозиција. Тако су на једној страни Црногорци који масовно подржавају актуелну власт, а на другој су Срби који су све ове године прогањани јер су све вријеме били опозиција. Ту су и националне мањине које су увијек уз власт и које имају више права од српског народа који је вековима стварао Црну Гору и исписивао најсвјетлије странице њене историје. „Циљ образовања црногорске народности је био: дељење и слабљење Срп-

ства. Ту се доста и постигло. Али, једновремено, дошло је и долазиће све више до цепања и дељења Црногораца. Већ су сад неки Срби а неки „Црногорци” и у земљи и у емиграцији. То значи да је разбијено њихово етничко јединство.”³⁾

Не треба се чудити зашто су „Црногорци” данас присталице власти, а Срби опозиције. Зна се да не постоји ни један оправдан разлог за постојање засебне црногорске државе осим пуке жеље црногорских политичара за влашћу. „На прошлости би се у Црној Гори могло много шта базирати, на њеној славној прошлости. Али њихови вође и „руководиоци” све то пренебрегавају, а само конструишу тобоже на прошлости црногорску етничку посебност, фалсификат коме се раван не може наћи.”⁴⁾

Јасно је да вјештачка граница између једног народа није могла опстајати на чињеници да са једне и друге стране живи исти (један) народ, већ су искоришћаване ватиканске претензије на Црну Гору које у својој основи подразумевају стварање вјештачке црногорске нације на путу покатоличавања Црне Горе. Тако су комунистичке власти без проблема, под плаштом некакве црногорске „самосвојности”, успјешно реализовале замисао о вјештачкој црногорској нацији. Док су код оних који су имали јак српски национални осјећај сијали теорије о Црногорцима као „најчистијим” Србима.

Нажалост, ни већина данашњих српских политичара у Црној Гори није толико национално сазрела да би се залагала за унитарну државу, већ се и даље залажу за разне видове заједница Црне Горе и Србије. Жеља за влашћу, нажалост, и у овом случају је једини аргумент залагања за заједницу коју чине само Србија и Црна Гора у авнојевским границама. Међу свим странкама које дјелују у српским државама једино се Српска радикална странка залаже за унитарну државу у којој ће живјети Срби све три вјероисповијести. О томе свједочи и политичко дјеловање српских радикала у Србији (Српска радикална странка), Црној Гори (Странка српских радикала), Републици Српској (Српска радикална странка „др Војислав Шешел”), Македонији (Радикална странка Срба) и Републици Српској Крајини (Српска радикална странка – у изгнанству). Иако је ријеч о формално-правно потпуно самосталним странкама оне су суштински једна јединствена странка чији је предједник истакнути српски идеолог и политичар **Војислав Шешел** који је

својом политиком (утемељеној на чврстој идеологији) и научним радом обиљежио 20. и 21. вијек.

Имајући у виду све горе наведене аргументе и чињеницу да ми у 21. вијеку не можемо никоме забранити да се изјашњава у складу са својим убјеђењима, не преостаје нам ништа друго него да се као одговорни људи усредсредимо искључиво на решавање српског националног питања у Црној Гори.

Како до заштите националног идентитета Срба у Црној Гори? Питање је

које мора да преокупира сваког ко истински жели добро своме народу.

Српски народ у Црној Гори лишен је основних људских права која су загарантована сваком човјеку *Опшћом декларацијом о правима човјека* коју је усвојила и прокламовала Генерална скупштина Уједињених нација 10. децембра 1948. године. Није ријеч само о дјелимичном кршењу људских права која су потврђена овом *Декларацијом*, већ о кршењу овог важног међународног документа у цјелости (и то свих 30 чланова).

Довољно је само цитирати уводни дио *Декларације о љавима човјека* да би се видјело да је све због чега је донесена ова *Декларација* одузето Србима у Црној Гори. „Пошто је признавање урођеног *досиојансиџа* и *једнаких и неоиуђивих љрава* свих чланова људске породице темељ слободе, правде и мира у свијету; пошто је непоштовање и презирање права човјека водило варварским поступцима, који су врјеђали савјест човјечанства, и пошто је стварање свијета у којем ће људска бића уживати *слободу џовора и вјеровања* и бити *слободна од сипраха и немаишијне* проглашено као највиша тежња сваког човјека; пошто је битно да *љрава човјека буду заишиђена љравним сисђемом* како човјек не би био приморан да као крајњем излазу прибјегне побуну против тираније и угњетавања; пошто је битно да се подстиче *развој љријаиђелских односа међу народима*; пошто су народи Уједињених нација у Повељи поново прогласили своју вјеру у основна права човјека, у достојанство и *вриједности човјекове личносиђи* и равноправност мушкараца и жене и пошто су одлучили да подстичу друштвени напредак и побољшавају животни стандард у већој слободи; пошто су се државе чланице обавезале да у сарадњи с Уједињеним нацијама обезбиједе опште поштовање и примјену људских права и основних слобода, пошто је опште схватање ових

права и слобода од највеће важности за пуно остварење ове обавезе, Генерална скупштина проглашава ову Декларацију о правима човјека као заједнички домет који треба да постигну сви народи и све нације да би сваки појединац и сваки орган друштва, имајући ову Декларацију стално на уму, тежио да учењем и васпитавањем допринесе поштовању ових права и слобода да би се поступним унутрашњим и међународним мјерама обезбиједило њихово опште и стварно признање и поштовање како међу народима самих држава чланица, тако и међу народима оних територија које су под њиховом управом.”⁵⁾

Црногорском марионетском режиму уопште није важно што једном народу оспорава право на достојанство, правду, мир, слободу говора и вјеровања, а није се ништа урадило ни на плану стварања правног система који ће, макар формално, гарантовати све ово српском народу у Црној Гори.

Када је ријеч о људским правима, треба подсетити да до Другог свјетског рата људска права нису била регулисана међународним споразумима нити су била дио међународног права. Права човјека су третирана искључиво као унутрашња надлежност једне државе, тако да су власти сваке државе наступале са људским правима онако како је то њима највише одговарало.

Много времена је од тада прошло, а у Црној Гори се права човјека предста-

вљају као „унутрашња ствар независне Црне Горе”, па је и питање обесправљености Срба у Црној Гори „унутрашње питање Црне Горе”, јер, по мишљењу црногорске власти, другачији третман и не заслужују они који су „опозиција независној Црној Гори”. Међутим, у контексту међународног права постоји низ инструмената преко којих се Срби могу изборити за своја права а који до сада нису коришћени.

Да би наше излагање о правима Срба у Црној Гори било што јасније и цјеловитије, укратко ћемо се подсетити која су то основна људска права. Проучаваоци људских права углавном се слажу да се она могу класификовати на основу њихове друштвене природе на пет основних група: *а) грађанска; б) џолиђичка; в) економска; џ) социјална* и *д) кулђурна љрава*.

а) Грађанска права

Права која наглашавају аутономију човјека у односу на државу која се у живот појединца може мијешати само до оне мјере коју изискује живот у друштву, са другим људима, називају се грађанска права. Типично грађанско право је право на живот. Једно од грађанских права је и бирачко право. Сјетимо се само безброј примјера када је ово право на најгрубљи начин кршено застрашивањем бирача, поткупљивањем, као и разним облицима манипулације којима је повријеђена тајност гласања. Имајући у виду ове и друге

чињенице, јасно се види да у Црној Гори немамо чак ни елементарне услове за остваривање грађанских права јер се држава Црна Гора толико мијеша у живот појединца да је скоро немогуће остварити било које грађанско право без мијешања државе, ако је то у њеном интересу.

б) Политичка права

Права човјека да учествује у управљању државом и заједницом дефинишу се као политичка права. Срби у Црној Гори су такође лишени остваривања ових права. Тако на примјер, потпредседник Скупштине Црне Горе не може да буде посланик из редова Српске листе, којој то мјесто на основу освојених мандата припада, само зато што је Србин и што не признаје химну чије је стихове исписао ратни злочинац Секула Дрљевић.

в) Економска права

Подразумијевају она права уз помоћ којих се остварују основни услови за живот. Једно од тих права је и ово право ускраћено. Наиме, као што знамо, Срби се не могу у Црној Гори запослити под истим условима као Црногорци или припадници неке националне мањине, а требало би, да је среће, да Срби буду равномјерно заступљени у свим државним службама сразмјерно броју са последњег пописа. Невјероватно је да велики дио Срба не може добити ни исту зараду као Црногорци, Албанци или Бошњаци, иако обављају исти посао.

г) Социјална права

Усмјерена су на то да људе доведу у сличан и праведан положај како би стварно могли да уживају грађанска и политичка права. Типично социјално право је право на образовање. Самим тим што су Срби економски угрожени од стране државе они не могу адекватно користити право на образовање, нити остала социјална права.

д) Културна права

То су права која обезбјеђују његовање и заштиту културне баштине једног народа. У Црној Гори се дешавају најгрубља могућа кршења ових права тако што се обијају наши храмови. У школским усбеницима се прекраја српска историја и тако се нашој дјечи даје лажна слика о историји свога народа. У програмима за књижевност из планова се избацују квалитетни српски писци, а на њихово мјесто уводе анонимне и подобне црногорске називкњижевнике попут двојице **Брковића, Николаидиса, Килибарде** и још неких који су се „прославили“ ружењем Православља и негирањем Светосавља. Наша дјеца су приморана да уче овакве неистине и фалсификате, иако у свијету нигдје овакве ствари нису дозвољене.

Једно од културних права је и право човјека на употребу свога језика. Ово право је можда тренутно и најугроженије јер се све ради на томе да се Срби у Црној Гори одрекну свога језика тако што ће га звати црногорским име-

ном. Отимање и прекрајање српског језика представља једно од најопаснијих оружја спремљених за асимилацију српског народа у Црној Гори.

Шта све последњих 45 година нисмо урадили на плану заштите српског језика у сепаратистичкој Црној Гори, а и много раније, јер су напади на српски језик давно почели, чак и прије идеје о независности Црне Горе. Данас се дошло и до тога да се увелико говори о укидању Одсека за српски језик на Филозофском факултету у Никшићу. Заштитити наш народ од свих ових дешавања и сачувати српски национални идентитет за будућа покољења представља веома тежак посао који изискује максимално ангажовање свих нас.

Није нам циљ да у овом раду детаљно образложимо како су Срби у Црној Гори лишени основних људских права јер би то захтијевало много више и времена и простора, али и ангажовање стручњака из различитих области који би, свако из свог угла, понудили опсежну анализу подређеног положаја Срба у Црној Гори, већ да дамо један краћи преглед онога што нам се дешавало кроз историју, онога што нам се данас као народу дешава, као и да понудимо нека могућа решења за сузбијање разарања српског националног корпуса у Црној Гори.

Очигледно је да права Срба у Црној Гори више не можемо заштитити причом да су Срби и Црногорци исто, јер више нису исто^{б)}, или – опаметите се Црногорци, па ће једног дана опет по-

стати Срби. Бојимо се да чекајући тај дан асимилација Срба може достићи неслушене размјере и непоправљиве последице.

По нашем мишљењу није добро ни то што се неке чланице Српске листе супротстављају формирању Српског националног савјета који би бринуо о заштити права Срба у Црној Гори, јер тако неосјетно враћају у први план узалудну причу да су Срби и Црногорци исто и да „Црногорце треба опаметити”. Подсјетимо да су све чланице Српске листе прије ступања у коалицију потписале заједнички програм чији су темељи на плану заштите Срба у Црној Гори: формирање дводомног парламента, пропорционална заступљеност Срба у државним органима и органима локалне самоуправе, културно-просветна аутономија, дефинисање српског језика и ћириличног писма као службеног, систем специјалних веза са Србијом, право на национална обиљежја и њихова јавна употреба.

Додуше, у првој тачки свестрано прихваћеног програма стоји и залагање за конститутивност српског народа у Црној Гори, али усвајањем новог *Устава Црне Горе*⁷⁾, двотрећинском већином 22. октобра 2007. године, Срби су сведени на националну мањину, иако експлицитно у *Уставу* није истакнуто ко су националне мањине, а српски језик није *службени језик*, већ језик у *службеној употреби* сврстан у ред са албанским и осталим „језицима” којим говоре националне мањине, што аутоматски значи да је српски је-

зик, по Уставу, мањински језик, иако се на попису 2003. год већина грађана (63 процента) изјаснило да својим језиком сматрају српски језик.

Према томе, Срби у Црној Гори су мањина и то је факат који морамо прихватити, без обзира колико то некоме одговарало или не. Посланици Српске листе су са негодовањем одбацили нови црногорски *Устав*⁸⁾ и прогласили га антисрпским, што он у својој основи и јесте.⁹⁾ Али морамо се помирити са чињеницом да ми тај Устав у скороје вријеме нећемо моћи промијенити, ма колико то жељели, већ морамо поступати по њему или ћемо, у супротном, грубо кршити правни систем Црне Горе, што ће власт једва дочекати, како би нас додатно кажњавала и проглашавала за „државне непријатеље”.

Значи, ми у овом раду ни у једном моменту не поричемо дискриминаторске димензије важећег црногорског Устава, него само на конкретним примјерима показујемо да га морамо поштовати искључиво као највиши правни акт, какве-такве државе Црне Горе.

Да и у несрећи среће има, потврђује чврста намјера црногорског марионетског режима да се додвори националним мањинама како би што лакше обезбиједио двотрећинску већину која је потребна за усвајање *Устава* у Скупштини Црне Горе. Чврсто убијеђени у намјеру политичких представника Срба да ће и даље упорно истрајавати на убјеђивању Црногораца да опет буду Срби, црногорски властодршци нису ни слутили да ће Срби једног

дана тражити статус националне мањине у Црној Гори, па су се добро „испрсили” приликом уставног дефинисања права мањина у Црној Гори.

Сада је мали проблем то што неким Србима није мило да су национална мањина у Црној Гори при ономе шта се може добити, у складу са *Уставом*, прихватањем мањинског положаја. Важно је стварање услова за остваривање права.¹⁰⁾ Срби у Црној Гори се сада налазе у тзв. пат позицији. Нити су мањински, нити су конститутивни народ, а то је дефинитивно најлошији положај који један народ може имати у некој држави.

Знајући како се из периода у период драстично мијењају резултати пописа када је у питању национална припадност у Црној Гори, није искључено да ће Срби у Црној Гори опет постати већински народ (значи да се дисконтинуитет замијени континуитетом), што би било идеално, али у овом тренутку немогуће.

Зато треба максимално да искористимо све што нам нуде чланови 79 и 80 Устава Црне Горе, а не нуди нам се мало: јавно испољавање националне посебности; јавно истицање националних симбола и обиљежавање националних празника; употреба српског језика и ћириличног писма у јавној и службеној употреби; школовање на српском језику и ћириличном писму у државним установама, с тим да наставни програми обухватају и историју и културу српског народа; оснивање српских просветних и културних удружења уз материјалну помоћ државе Црне Горе; информисање на српском језику; аутентична заступљеност у Скупштини Црне Горе по принципу афирмативне акције; сразмјерна заступљеност у јавним службама, органима државне власти и локалне самоуправе; успостављање и одржавање контаката са грађанима и удружењима ван Црне Горе са којима имамо заједничко национално и етничко поријекло, оснивање српског савјета за заштиту и унапређење посебних права...

Не прихватимо ли ова права, десиле ће се са нашим народом на целокупној територији Црне Горе оно што се десило Србима на Цетињу, на шта упозорава и о чему веома аргументовано пише истакнути српски историчар са Цетиња професор *Предраг Вукић*.¹¹⁾

Српска радикална странка и Странка српских радикала су, свјесне политичке одговорности коју имају, на Централној отаџбинској управи 2. фебруара 2007. године – прије доношења новог црногорског *Устава*, усвојиле

Декларацију о њравима Срба у Црној Гори.¹²⁾ Усвајањем ове **Декларације** на озбиљан и одговоран начин је покренуто питање статуса Срба у Црној Гори. Од неких српских политичара у Црној Гори ова **Декларација** је наишла на жестоку осуду, али исти ти политичари нису понудили ни један једини ваљан аргумент који би могао оборити оно што је промовисано нашом **Декларацијом**, због тога све нападе на **Декларацију** схватамо као политичку љубомору које никад није фалило међу српским партијама у Црној Гори.

Коначно је дошло вријеме да се Срби у Црној Гори више не смију бранити празним ријечима и бесмисленим причама које само носе штету, а никако корист. **„Много је рана на тијелу овог српског народа. Доста их је било и не треба нове наносити. Исuviше је изранављено тијело Црне Горе.”**¹³⁾

Један од неопходних услова за остваривање наших права у Црној Гори је и тај да Србија, као наша магична држава, коначно почне да води рачуна о свом народу у Црној Гори. То до сада није рађено, јер су црногорска и србијанска власт имале одличну сарадњу која је најчешће ишла на штету српског народа. Надајмо се да ће на предстојећим изборима у Србији, који су предвиђени за 11. мај, на власт коначно доћи Српска радикална странка која ће истински бринути о српском народу у Црној Гори.

Да би се заштитио национални и културни идентитет српског народа у Црној Гори се мора што прије отворити подручно одјељење Српске академије за Црну Гору у оквиру кога ће ра-

дити Српски историјски институт и Институт за српски језик и српску књижевност, затим подручне јединице Српске књижевне задруге, као и одјељење Матице српске за Црну Гору.

Без реализовања ових пројеката Срби у Црној Гори неће моћи на прави начин да штите свој идентитет. Такође је неопходно створити услове за економску стабилност Срба у Црној Гори, а то ће се постићи отварањем представништава српских предузећа у Црној Гори, али не као до сада да њима управљају црногорски тајкуни, већ да су на њиховим челним мјестима Срби.

Декларација српских радикала о

правима Срба у Црној Гори за сада је најбољи пут за заштиту српског националног идентитета, а овај скуп који је иницирало Српско народно вијеће, Академска алтернатива и Слободна мисао је отворио српско национално питање у Црној Гори.

Напомена: Рад је у сажетом облику прочитан на научном скупу **„Како до заштити националног идентитета Срба у Црној Гори?”**, који су организовали Српско народно вијеће, Академска алтернатива и Слободна мисао. Скуп је одржан 7. и 8. маја 2008. године у Подгорици.

Аутор је генерални секретар Странке српских радикала

Фусноте:

- 1) Др Војислав Шешел, **Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације**, Српска радикална странка, Београд, 2007, стр. 899.
- 2) Доминик Мандић, **Сабрана дјела**, књига 6, ЗИРАЛ, Чикаго, Рим, Цирих, Торонто, 1980, стр. 12.
- 3) Проф. др Лазо М. Костић, **Српска национална традиција**, Сабрана дела, шести том, ЗИПС и Српска радикална странка, Београд, 2000, стр. 511.
- 4) **Истио**, стр. 510.
- 5) Генерална скупштина Уједињених нација, **Општиња Декларација о њравима човека**, Увод, Организација Уједињених нација у Црној Гори, Подгорица, 2007.
- 6) „Прошло је вријеме кад су Срби насједили на шарене лаже да су недељив национални колективитет са Јевремом Брковићем, Миодрагом Вуковићем или Драганом Кујовићем, који су, са друштвом, од нас направили економске националне и политичке заточенике пројекта разбијања СЦГ и бруталне сецесије Црне Горе од државне заједнице. Ми нијесмо и нећемо, у националном смислу, да будемо једно са људима који тврде да нијесу Срби, јер им апсолутно и без задршке вјерујемо да је то тако. СНС неће никога приморавати да буде оно чега се већ одрекао, јер би на тај начин и ми кршили слободу избора онима који су нама ускратили наша права.” (Види: Српска народна странка, **Срби и Црногорци више нису, ниши ће бити један народ!**, у: **Права Срба у Црној Гори**, приредио Желидраг Никчевић, Издавачки графички атеље „М”, Београд, 2006, стр. 47 – 48.

- 7) Уставотворна Скупштина Републике Црне Горе, **Устав Црне Горе**, Службени лист, Подгорица, 2007.
- 8) Посланик Српске листе из Српске народне странке **Добрило Деденић** је приликом своје дискусије у Скупштини Црне Горе позицисао **Предлог Устава Црне Горе** у знак протеста и тако симболично показао да Срби у Црној Гори овај Устав не сматрају својим.
- 9) Види: Рајо Војиновић, **Од уставацхића до уставацхића – Српско ишћање у антисрпској Црној Гори**, Књижевна задруга Српског народног вијећа, Подгорица, 2008.
- 10) То јасно истиче и **Андрија Мандић**, председник Српске народне странке: „Нама није важно који ће модел формално бити примјењен, да ли ће нас власт третирати као мањину, или ће нам сва права припасти као конститутивном народу...” (Андрија Мандић, **Шта после референдума**, у: **Права Срба у Црној Гори**, стр. 54).
- 11) Проф. Предраг Вукић, **Општињани (српска заједница на Цетињу на рубу несвајања)**, Књижевна задруга Српског народног вијећа, Подгорица, 2007.
- 12) Види: Српска радикална странка и Странка српских радикала, **Декларација о њравима Срба у Црној Гори**, Централна отасбинска управа, Београд – Подгорица, 2007.
- 13) Митрополит Амфилохије (Радовић), **Двије цетињске бесједе о Пејрову дне 1991**, у: **Најљешие беседе српскога језика**, Граматик, Подгорица, 2001, стр. 189.

Српске светиње на Косову и Метохији у контексту најновијих дешавања у српској Цркви и српској Држави

УБИ НАС преслаба реч

- У ипренуику док се далеке 2005. године у Синоду Српске Цркве водила реч око Патријарховој иоийииса на Меморандум као и око тога ко ће обнављати уварварене српске косовске манастире, центар културне енергије света УНЕСКО, установио је нову лингвистичку реалност, која је, као и увек, претходила колективно-психолошкој и историјској стварности

**Пише: Проф. др Мила
Алечковић–Николић**

У тренутку док се далеке 2005. године у Синоду Српске Цркве водила реч око Патријарховог потписа на Меморандум као и око тога ко ће обнављати уварварене српске косовске манастире, центар културне енергије света УНЕСКО, установио је нову лингвистичку реалност, која је, као и увек, претходила колективно-психолошкој и историјској стварности.

Чији су српски манастири на Косову? - постављено је питање већ тада.

Десетовековни споменици, једнога дана последњи историјски доказ да је српски народ као организован и државотворан некада на Балкану живео, а и да је испевао „српске Нибелунге“ у колективној поезији из XIV века, добили су већ тада назив „косовска средњовековна заоставштина“. Молила сам нове власти да дају легитимитет некоме од нас који смо знали како УНЕСКО у Паризу дише, који смо имали дугу везу са уметношћу и који смо добро познавали прилике и језике. Али, изнад свега, волели смо сликарство, и градитељство, Србију и њене манастире. Обишла сам новог председника, предала некакав досије, а онда су дворске сплетке Палатом федерације забрујале да Мила Алечковић хоће некоме да узме „столицу у УНЕСКО-у“. Ништа од свега. Бог да душу прости несталима, али мисија је поверена онима које ни Србија, ни Косово, већ тада нису заимали.

У међувремену, манастири на Космету оставише за собом облаке црног дима. Косову се предвиђало „мање од државе, а више од аутономије“. Смењивали су се чиновници, координатори, преговарачи, профитери, демагози... Укратко, историја се уливала у не-

ку нову надошлу реку и кривудава мењала свој уплашени ток. Последње што смо као народ и у матици и у расејању могли да урадимо, јесте да сачувамо траг о темељима куће, постојања и датума рођења. Траг о архетипу, о Дому и Искону и доказ о бивању. Без патетике, зарад душевног опстанка.

„Косовска баштина“, „косовски народ“, „косовски језик“, почеше већ онда да се рађају фалсификати, тј. алхемија растакања стварности и кувања новог, језичког, а чињенички неоснованог света. Мало ко је у Србији, осим саме цркве (и нас Срба у свету, посебно Комнена Бећировића), тада протествовао.

Најмањи је проблем било то ко ће спаљене и разрушене косметске манастире обнављати, ко ће се пењати на

скеле и стрпљивошћу своје руке враћати историји поглед. Као некога ко је растао у љубави са сликарством и градитељством, научили су ме да никада не сумњам у уметнике, мајсторе и градитеље, ма којој нацији припадали.

Зло је, заправо, било на сасвим другој страни. Проблем је настао када смо схватили да не знамо како ће се звати наша прошлост. Хоће ли је језик сачувати или неповратно однети из космичког сећања? Био је то Демоклов мач писаног трага и сведочанства.

Чији су вековни манастири на Космету? Прво су српски, па византијски, па општечовечански. Нема „косовске баштине“. Постоји само српска баштина и баштина читавог света. Српски манастири су и једно и друго. Замислимо да Каталонски Замак на југу

Француске, седиште краљева Мајорке крстимо „француском баштином”. Иако је овај део Каталоније француски краљ окупирао већ у 16. а припојио Француској у 17. веку, Палата је краљевски центар била у касном 13. и раном 14. веку, што значи да је она била и остала „каталонска баштина”, односно „баштина краљева Мајорке”. Поред тога, дело је и читавог човечанства. Французи ово знају и не помишљају на то да замак отму његовој, у сам облик камена узиданој, неизбрисивој историји. Да ли је мистична, овална, чипкаста Алхамра шпанска заоставштина? Јесу ли тајновите египатске пирамиде, у доба највеће љубави Клеопатре и Антонија, икада биле „римска баштина”? Замислимо да крст Кијевске лавре буде проглашен баштином Галиције или унијатске Украјине! Он може да буде само „староруска православна баштина”, али као таква и баштина читавог света.

Усмртише заборавом Боројевић Рада

Пре би се задужбине Милутина и Драгутина, по линији лозе породице могле назвати „српско-француском заоставштином” неголи „косовском”. Ово прво је барем нешто значило, а друго није значило ништа до пуки геометријски простор. Али, баштина никада не припада територији, већ припада свом родитељу и градитељу. После ствараоца, који му је дао живот, извукао га из утробе анонимности, „дело” се победнички враћа читавом човечанству .. Правом свог наслеђеног генија, оно улази у хришћански savez душа, у ланац дугачке људске историје, као у признању Хелдерлинових вечних речи: „Ми Грци...”

Српски градитељи црква и манастира као да нису ни живели. Поменути су, додуше, понеким слепим стихом у средњовековном народном песништву. Неко ће се можда и сетити ко је био Боројевић Раде, али нико неће знати да он није био митски, већ стварни лик српске историје. На плочи у Љубостињи, у једном од два дугачка прилепљена камена, испред улаза у олтар, Кашанин је потврдио стих из колективне поезије, пронашао траг и предао га вековима. Пронашао је у камену уклесана слова: „Сију Церков подиже Боројевић Раде лета господњег... После Косовске битке...” Није Раде, дакле, био само лик из песме и чувени народни градитељ. После битке, подигао је цркву Боројевић Раде на захтев царице Милице и ко зна колико још црква. У народној машти, градио је Раде и Дечане. Неимар беше истински лик, а манастири беху од истинског камена.

Колико је таквих косовско-метохијских Рада или Рубљова било? Безобзирним, чиновничким језиком, заборавили смо их. Уметник има само руку, ухо или глас који остају иза њега, у вакууму времена и векова, у хладноћи и глувоћи космичког безимења. И децу која га се сећају.

Уби нас преслаба реч

Ко је, данас 21. априла 2009. године, када министар спољних послова прозива УНЕСКО, крив за ову вишегосишњу „косметску манастирску амнезију”? Међународна заједница или наш збуњени, транзициони мук који је чекао толике године? Шта је, од 2002. до златне јесени 2005. радио тадашњи државни представник у УНЕСКО-у чији је једини посао био да у историјску истину убеђује велики свет? Шта су после њега до данас радиле све тамо послате партијске фигуре? Јак архитектонски православни лоби УНЕСКО-а, бројне руске комисије, остале су српском народу и српској историји далеке. Зашто? Руски председник Путин, посећује 2005. године Париз и отворено помиње српске манастире на Косову. Био је то последњи тренутак за победничку земаљску битку. Сада нам остаје само небеска.

Захваљујући једном другом бившем функционеру (Леону Давичу), још као студент у Паризу, видела сам и научила како ова установа културе и сећања ради. Зна да је у њој увек био важан упоран људски и чудесни небески чин искрене и дуге борбе за нешто што се воли. Пре него што би се све сводило на дизање отежале функцио-

нерске руке на „новчаној сесији”, следило би дуготрајно просвећивање, говор историје и истине. Говор оне историје која чини омаж мртвим генијима. Највећи део УНЕСКО-вог мисионарства, у суштини је психолошки рад. Али, нове власти нису хтеле нас који смо знали како се моли за уметност и како се живи са њом. Хтеле су своје партијске представнике који нису имали никакву везу са стварањем. У свет смо слали „политички коректне људе”, а они не бежаху мотивисани да се боре. Странацке трке заборавише да у борбу пошаљу Милицу или Лазара. Оно што су Андре Малро и Шарл Азнавур могли једном реченицом или једним стихом, наши представници нису могли дугим, устајалим седењем у меким фотељама светских канцеларија.

Данас зато више немамо ништа. Историја бледи као случајна флека, а језик неупућених чиновника трчи испред наше немоћи да се од плитког бездушја одбранимо. Ко нам је сада крив? Шта нам сада вреди то што министар спољних послова, у УНЕСКО-у гласно протестује? Шта то вреди у тренутку када је и земља-домаћин УНЕСКА, Саркозијева Француска, признала Косово? Много је воде под мостовима за ових неколико година исцурело.

Снажну одбрану, ону која брише лажне папире и печате историје, ону која против њих судбински увек односи победу у мачевању и осваја сваку моралну битку, покреће и држи једино љубав. Али, за ово се мандат не добија од политичке партије, него од једне много више силе.

Војислав Шешељ предвидео многа дешавања у Србији и шире

Предвиђања из тајног вилајета

- *Било да се неко слаже са сјаововима Војислава Шешеља или не, било да је његов политички противник или да је његов пријатељ, било да му се дојда Шешељев политички стил борбе или не дојда, сваки поштен човек мора да призна да су се одређена зајажња Војислава Шешеља од осамдесетих година прошлог века до данас, обистинила на ширењу Срба и на ширењу чистије Југославије. То је уједно и једино оно што ће остати записано у историји анализа и што ће се памтити, будући да историја дугорочно памти само јачна предвиђања.*
- *Зајо је, како год да се у овом 21. веку заврши суђење Војиславу Шешељу, како год да се заврши њај последњи чин, потребно смирено и рационално дефинисати суштинску идеју једног несумњиво интелектуалца, изниклог у проклетим авлијама балканског њамнога вилајета*

**Пише: Проф. др Мила
Алечковић–Николић**

Када се налазимо у завршном чину драме, а нема катарзе, када је нешто потпуно обесмишљено и

присуствујемо низу историјских бесмислица и неправди, када све, и правне, и политичке, и историјске и психолошке аутопсије неког суда, као мртвог чудовишта дају свој поражавајући

закључак бесмисла, онда човеку не остаје више ништа друго до да подвуче црту и направи суму и закључак свега што је било предмет идеолошке борбе или осуде.

Ја сам зато одлучила да из читавог хашког, правног, политичког, геополитичког и психолошког замешателства опгужби против државе Србије, против једног ратног, тамног доба, против целокупног српског руководства и против једног човека - Војислава Шешеља, извучем само оно што се налази у равни идеја и што ће у виду предвиђања и анализа, остати у даљој историји.

Било да се неко слаже са ставовима Војислава Шешеља или не, било да је његов политички противник или да је његов присталица, било да му се допада Шешељев политички стил борбе или не допада, сваки поштен човек мора да призна да су се одређена запажања Војислава Шешеља од осамдесетих година прошлога века до данас, обистинила на штету Срба и на штету читаве Југославије. То је уједно и једино оно што ће остати записано у историји анализа и што ће се памтити, будући да историја дугорочно памти само тачна предвиђања.

Зато је, како год да се у овом 21. веку заврши суђење Војиславу Шешељу, како год да се заврши тај последњи чин, потребно смирено и рационално дефинисати суштину идеја једног несумњивог интелектуалца, изниклог у проклетим авлијама балканског тамнога вилајета.

Који су то ставови и шта је у њима било политички тачно, а шта погрешно?

Пођимо редом. Још осамдесетих година прошлога века, најважнији сажети ставови Војислава Шешеља, били су:

1. Није никако требало дозволити да Муслимани на Балкану, прецизније на територији бивше Југославије постану нација (а постали су), односно није требало дозволити да се од једне конфесије вештачки направи нова нација, са свим импликацијама које то политички, економски и геополитички носи.

2. Није смело да се дозволи да се створи аутономија Косова унутар Југославије и Србије, а да се исто таква аутономија не да Српској Крајини у Хрватској. Међутим, управо се ово догодило.

3. Административне границе унутар послератне Југославије, својом историјском конвенционалношћу, али посебно механизмом испуштања из контроле покренутим смрћу Јосипа Броза Тита и ратне генерације која је те границе одржавала, водиле су иминентно и неумитно ка пожару на Балкану који је на крају и избио.

У ова три става, односно анализе, може се у суштини најсажетије сабити све што је Војислав Шешељ годинама заступао или предвиђао, односно говорио.

У чему је дакле грешка или тачност његових предвиђања?

1. Прво предвиђање Војислава Шешеља тврдило је да ће вештачко преформулисање једне конфесије у појам нације, на Балкану изазвати политичку и физичку катастрофу.

Од своје докторске дисертације *Политичка суштина милитаризма и фашизма*, па све до политичких проблема на Факултету са Атифом Пуриватром, Хасаном Сушићем и Омером Ибрахимагићем које је Шешељ назвао „националистима” и „реакционарним панисламистима” осамдесетих година прошлога века, Шешељ је свакако већ тада анализирао и увидео много догађаја које је ваљао ветар историје. Пореклом из Херцеговине, он се сукобио

са Бранком Миљушем, секретаром савеза комуниста у Сарајеву. Избачен из Савеза Комуниста 1981., Шешељ Муслимане из Босне и Херцеговине третира као чланове једне конфесије, а никако као нацију или народ. Да ли је ико на овоме могао да му замери?

Јасно је да је дефиниција нације изван религиозних и теократских чинилаца универзална и да само маршалу Титу можемо да захвалимо што је донео ту чудну одлуку да од Срба Муслимана у Босни направи „народ” (који касније чак ни пуковник Гадафи није желео да прихвати као посебан народ).

О овом трагичном феномену на Балкану, који у некој другој географији са другачијом историјом можда уопште не би био трагичан, о феномену претварања једне конфесије (историјским околностима силом наметнуте конфесије) у онтолошко биће новог народа, писали су или сведочили, на један или на други начин, сви значајнији српски писци, од Меше Селимовића,

Скендера Куленовића, Бранка Ђопића, до Иве Андрића.

Јосип Броз Тито стварање муслиманске нације од (великим делом лаицизиране) конфесије допушта зато да би учврстио свој положај у покрету Несврстаних који је Југославија тада водила, а у коме се налазило неколико великих муслиманских нација. Међутим, ово је касније послужило у сасвим друге сврхе, односно, послужило је да се пренагласи муслимански карактер Босне која је у ствари била састављена из три групације (православних Срба, Босанаца Муслимана етнички најчешће српског порекла, и Хрвата католика). То је затим послужило да се покаже како је Србија (односно Београд) у току рата деведесетих година прошлога века напала Босну, а заправо Срби, староседеоци из Босне, бранили су у том ужасном братоубилачком рату, своја села и животе.

У граду Сарајеву, који је штампа западних земаља деведесетих година представљала као муслимански опседнути и окупирани град, Срби су, пре него што су одатле отерани Дејтонским споразумом из 1995., сачињавали једну трећину популације. Даље се све у ратном урагану одвијало вртоглавом брзином, а крвави трагови братоубилачког страдања, у паклени круг поново су увукли претешку балканску историју.

2. Друго предвиђање Војислава Шешеља везано је за Косово и Метохију

Војислав Шешељ веома рано упозорава на то да Косово као део српске територије где живи велика албанска

заједница, није смело да добије статус аутономне покрајине, а да то исто није добила и Српска Крајина, односно Република Српска Крајина у Хрватској, где су Срби у Лици и на Кордуну, били тада већинско становништво.

Шешељ је знао да је пројекат Јосипа Броза Тита био управо у томе да ограничи Србе у оквиру Југославије, и да на неки начин угоди Албанцима, како онима у Југославији, тако и онима у Албанији, у циљу да оствари пројекат *Балканске федерације „од Црног мора до Трсија“*, који би поред југословенског простора обухватио и Албанце и Бугаре. Сам по себи, овај пројекат могао је и да се оствари и можда би прошао без имало крви, да се управо у промовисању тих циљева нису сударили Јосиф Висарионович угашили Стаљин и Јосип Броз Тито, те на тој подлози раскинули своје политичке односе 1948. године. Политички раскид ове две харизматске личности, осудио је на неки начин даљу судбину укромешаног Балкана.

3. Треће предвиђање Војислава Шешеља везано је за нужан распад СФР Југославије после смрти Јосипа Броза Тита, Југославије коју су многи од нас, без обзира на вештачки карактер њених административних граница, док су исте те границе имале своје чуваре, сматрали могућом државом и волели је.

Јасно је да су у суштини планови распиривања националних мањина, посебно уз давање статуса нације једној конфесији (чак у време када Ислам на Балкану уопште није био екстреман) сигурно водили распаду заједнич-

ке државе, управо онако како је то веома рано видео Војислав Шешељ. Њему се обично приписује мржња према Југославији и политичка жеља да се ова држава распадне, а у суштини, Шешељ је само увидео да ће се то под одређеним околностима *нужно догодити и на истио је на време упозоравао.*

Војислав Шешељ деведесетих година 20. века предлаже да се југословенска федерација реорганизује у 4 републике: Србију, Македонију, Хрватску и Словенију, како би се смањио надлазећи опасни хаос.

Од времена Шешељеве осуде од стране власти 1984. године којом су доминирале фракције Савеза комуниста, па све до првих година новог југословенског сукоба, све ове три идеје, односно анализе, еволуирале су пратећи реалне догађаје на терену.

У одговору на анкету са парафразом питања Чернишевског *Шта да се чини? (1993.)*, у једном интервјуу који поново налазимо у делу *Демократија и Доџма*, Војислав Шешељ се изјашњава о две новонастале аутономне покрајине и тврди да их треба укинути. Сетимо се да је због неодобравања Устава из 1974. који је без разлога установио две аутономне покрајине на штету Србије, Правни факултет морао да напусти и каснији југословенски председник и српски премијер Војислав Коштуница.

Војислав Шешељ објашњава да је већинско становништво у Војводини српско, а да на Косову прети сепаратизам који ће штетити не само Србији, *већ и читавој југословенској федерацији*. Он из свега овога извлачи природан закључак да је југословенској федерацији потребно да преформулише 4 реално једнаке Републике: Словенију, Хрватску, Србију и Македонију, а да између Србије и Хрватске треба да се исцрта нова граница која ће водити рачуна о реалним популацијама „на принципу хуманизма и демократије”. Укратко, Војислав Шешељ у тренуцима политичких комешања деведесетих година 20. века антиципира распад Југославије и, у почетку, он искључиво предлаже мере да се исти спречи.

Границе које Шешељ тада предлаже, будући да двома Републикама (међу којима није била Србија) дотадашње границе више нису ништа значиле, одговарале су реалним историјским границама живог народа после катастрофа и ратова. „Те границе исцртао је сам Анте Павелић у току другог светског рата. Исцртао их је српским гробљима, концентрационим логорима, масакрима, јамама. Сматрам

да српски народ та гробља ни у ком случају не сме да остави ван граница српске државе(...)", говорио је тада Шешел, како то Ив Батај пише, слично Морису Баресу у књизи „Земља и мртви“.

Војислав Шешел констатује нуклеус српског суверенитета и независности у границама које би обухватиле све српске земље. Осим савезног српског дела, Шешел говори и о Македонији, Црној Гори, Босни, Херцеговини, Дубровнику, Банији, Кордуну, Славонији и Барањи. Међутим, како су догађаји напредовали, нови из Југославије истргнути сепаратистички ентитети подржани споља добијају обуку и наоружање (амерички плаћеници улазе у акцију на страни тзв. „хрватских снага“ загребачког, а потом хрватско-муслиманског ентитета у Босни, како би обављали операције обавештавања, испоруке оружја и обуке за рачун САД), те тако, потпуно независно од саме Србије, ситуација на Балкану постаје све тежа.

За *Монитор*, 31 маја 1991. Шешел каже, оно што му се касније највише замерало, а то је да би Срби требало да се споразумеју са Италијанима и да живе Лондонски уговор из 1915. године, те да српско-италијанска граница треба да буде постављена на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица. Веома важан је још један цитат из интервјуа који је дат за *НИ Свет*, 17 априла 1993. у коме Шешел говори о зрелости идеје повезивања српских земаља у две фазе. Прва би била уједињење Републике српске и Републике српске Крајине, а ово би требало да се догоди одмах, јер је у питању живот или смрт за обе а посебно за ову последњу. Друга фаза би била уједињење овакве државе у савезну републику Југославију у облику посебне федералне јединице.

У време ових Шешелевих анализа, Србија је смрвљена драстичним економским и политичким ембаргом (8 новембра 1991. уведене су санкције против Југославије, а затим задржане само против Србије. 30. маја 1992. од стране савета безбедности Уједињених Нација уведен је тотални енергетски и ваздушни ембарго) и оптужена је за све драме на Балкану иако се она није ни од кога сепаратистички одвојила, односно она није узроковала насталу ситуацију. Тзв. интернационална заједница, односно пре свега англосаксонско и немачко руководство повлаче главне конце у одлучивању о изолацији Србије.

И као што то обично бива у потпуно пропалој и неурој психологији „мирнодопског запада“, ствара се психолошки контра-ефекат и Срби свих политичких убеђења уједињују се у отпору осећајући да је агресија на њих неоправдана.

У том тренутку Војислав Шешел говори о уједињењу српских земаља које се словеначким и хрватским сепаратизмом (25. јуна 1991), а затим и босанским (29. фебруара-1. марта 1992.), *de facto* већ десило.

Неизоставно треба увек подсетити и на то да су на овим деловима Хрватске и Босне, Срби живели одавно, али да су били стравично масакрирани у току другог светског рата. Изјаве Војислава Шешела тако су само пратиле *реалне догађаје српског сивановништва које је већ само почело да се организује у покрет и иницијату на иницијативама где је створило од Павелићевих Усташа у дружном свјетском рату.*

Неко може да се руга чињеници да на почетку 21. века, у ери глобализације, има гласова који желе да обнове нацију и суверену и независну државу. Али, шта желе суверенисти и присталице националне независности који су на гласању за нацрт технократског устава европске уније гласали „НЕ“ будући да су у њему препознали продужетак зависности од спољне политике САД?

Зар је потребно много мудрости да би се рекло ко данас води све економске ратове света и да је заправо жеља за независношћу од таквих сила, у ствари, просто жеља да се избегну бесконачни капиталистички ратови?

Србија је била експеримент тзв. „коерзитивне дипломатије“ по речима које је употребљавала Мадлен Олбрајт, односно економског исцрпљивања ембаргом, а потом стравичним и криминалним ратним борбеним дејствима.

Али, оно најважније и оно што треба увек понављати, јесте да су присталице Европске Уније преурањеним признавањем словеначке и хрватске сецесије разбили једну државу Југославију да би створили 5, 6 нових вампирских државица, у време када ти исти у Европи желе да се уједине у једну јединствену и велику државу.

Војиславу Шешелу се све ово данас ставља на терет и у кривицу. Стављају му се на терет у суштини ове три анализе и ова три потпуно *остварена предвиђања*. Остало је углавном политички фолклор, декор или барок његове ратне реторике. Али, суштина свих оптужби јесу та три догађаја која је Шешел давно, познавајући историју ове географије, јасно наслутио.

Зар је он крив што је све то већ осамдесетих, а касније и деведесетих година прошлога века, осетивши архетипско понављање прошлости, немилу предвидео?

Ако данас, дакле, после завршног чина суђења, у *Процесу и Замку* одлуче да убију коњаника који је само временом погађао лоше вести, онда је важно да се још једном сетимо онога што је он заступао и говорио.

Историја ће те речи упамтити, управо зато јер су се све три Шешелеве црне слутње на вековној рани ропског, али и хајдучког, ускочког Балкана, дословце оствариле.

Београд, Нови Сад и Ниш оазе у демографској пустињи

Србија са све мање становника?!

• *За свега три године брзина којом се смањује број становника наше земље упростиручена је у односу на период 1991–2002, каже демограф др Владимир Никитовић*

Поштанка села биће готово немогуће решити ако се буде чекало пет до десет година, каже за „Политику” др Владимир Никитовић из Центра за демографска истраживања Института друштвених наука. По његовим процени, тада ћемо имати демографски готово опустеле сеоске пределе, својеврсну мрежу „домићу пензионера” који ће очекивати да их издржавају малобројне генерације њихових потомака, концентрисане у свега неколико урбаних центара.

„Ако смо током периода интензивне индустријализације земље шездесетих и седамдесетих година прошлог века били свесни да се становништво неповратно пресељава из села у градове, сада смо сведоци неповратних миграција из урбаних општинских центара у једина три велика града Србије – Београд, Нови Сад и Ниш,“ каже овај демограф.

Колико је процес демографске диференцијације Србије на три урбана центра и изумируће реликте социјалистичке индустријализације унапредовао, најбоље показује поређење између две демографске карте, које представљају промену броја становника по општинама Србије; једна у периоду 2002–2005. а друга у периоду 2002–2008. година.

Никитовић објашњава да прва карта показује да су готово све општине забележиле пад броја становника, осим оних које чине Београд, Нови Сад и Ниш, али и оних већински насељених албанском и бошњачком популацијом, које су лоциране на крајњем југу односно југозападу земље.

„При томе, ове последње свој пораст, који би био и већи да нема традиционалне емиграције, дугују искључиво високом природном прираштају, будући да је у њима број рођених у односу на умрле већи за два до четири пута”, истиче Никитовић.

Он подсећа да смањење броја становника у свим деловима Србије, осим у претходно наведеном, представља само наставак тренда започетог почетком последње деценије прошлог века, али драматично повећаном брзином. За свега три године брзина којом се смањује број становника наше земље утростручена је у односу на период 1991–2002, а брзина којом се увећава популација три урбана средине повећала се за више од 50 одсто у истом периоду.

– Другим речима, удео три наша највећа града у укупној популацији земље током последњих неколико година расте дупло већом брзином него што је то регистровао попис из 2002. године – истиче овај демограф.

Никитовић објашњава да упоређивање ових података указује на запањујући пораст брзине којом се демографски празне погранични региони државе. Уочљиво је да се интензивнији пад броја становника, који је три године након пописа 2002. регистрован у демографски већ остарелим општинама на истоку земље, почетком 2008. проширио на готово сва погранична подручја, при чему је најизразитији у источној и југоисточној Србији, односно Банату. Међутим, и традиционални пораст броја становника у општинама са већинском бошњачком и албан-

ском популацијом на југозападу и југу земље смањено се у периоду 2005–2008. у односу на период 2002–2005, при чему је Сјеница чак ушла у већинску групу општина Србије чија је популација данас мања него 2002. године. С друге стране, настава се интензивно концентрисање становништва у једине три виталне урбане зоне – Београд, Нови Сад и Ниш, при чему је интензитет пораста броја становника највећи у Новом Саду.

„Овакав развој демографске ситуације представља логичан одговор становништва на актуелну друштвено економску ситуацију у земљи, где становници у највиталнијем добу мигрирају ка преосталим економски активним центрима како би остварили личну егзистенцију. Може се очекивати да, у одсуству крупнијих структурних промена друштвено економског система у земљи и наступајућег пораста економског притиска на радну снагу, плава боја на карти у наредним годинама постане још тамнија обухватајући све већу површину Србије, која ће умногоме личити на праву демографску пустињу. У таквој Србији извесно је формирање само једне демографски виталне области, оне која би спајала данашње регије Београда и Новог Сада”, закључује Владимир Никитовић.

Извор: Политика – Н. Ковачевић

Питање опстанка села биће готово немогуће решити ако се буде чекало пет до десет година, каже за „Политику” др Владимир Никитовић из Центра за демографска истраживања Института друштвених наука. По његовим процени, тада ћемо имати демографски готово опустеле сеоске пределе, својеврсну мрежу „домићу пензионера” који ће очекивати да их издржавају малобројне генерације њихових потомака, концентрисане у свега неколико урбаних центара.

Политичке странке на удару обавештајних служби

Специјална операција ликвидација Српске радикалне странке

- Томислав Николић је донео одлуку о подршци Споразуму о стабилизацији и придруживању ЕУ (против Шешељеве воље и уз покриће да се ће се сагласити да постоје неке „услове” по којима ће споразум имплементирати Косово као саставни део Србије. Међутим, ти „услови” су ипак неосновани). То је био формални разлог раскола. При томе, Николић није употребљивао иридиктивно објашњење (идејно размимолажење са Шешељем), него се пошрудио да скандал око разлаза рашири у медијима. Уз то, уништио је бланко оставке из странке, довео са собом 20 посланика (по неким изјавама, пошкљених или подврнутих изнудама и преињама), веома брзо је оформио нову странку, за коју су одмах „дронађена” финансијска средства и престојор (у центру Београда)

Писце: Ана Филимонова

У савременој Србији политичке снаге су подељене у два блока: патриотски и проевропски. Први се декларише као алтернатива глобализму, а други чини прозападно оријентисан естаблишмент. Патриотски блок страда због одсуства јединства, али у први план ставља борбу против националне понижности (одвајање Косова), не прихвата ЕУ и истиче политичке и социјално-економске проблеме. Након парламентарних избора 11. маја 2008. године фронт опозиционих снага, представљен (најбројнијом и најјачом) Српском радикалном странком, био је ојачан коалицијом Демократска странка Србије – Нова Србија. Опозициони фронт, иступајући против отцепљења Косова и потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ, окупио је укупно 108 посланика (од 250) у Скупштини Србије.

Перспектива уједињења снага Војислава Коштунице и Војислава Шешеља била је више него озбиљна опасност за евроатлантску власт Бориса Тадића и Запад. Формирање режимски контролисане владе у лето 2008. године остварено је уз помоћ лидера Социјалистичке партије Србије (СПС) Ивице Дачића, који је са 20 мандата стао на страну „евродемократа” (тј. био пуштен до „колача власти”), доводећи тако СПС до политичке смрти. Владајућа коалиција није једнородна, она укључује различито оријентисане

снаге чак с противречним интересима. Поред тога, владајућој коалицији недостаје стратегија национално-државног развоја, коју у целини замењује пропаганда, заснована на једном, али крајње ефективном методу – застра-

шивању становништва изолацијом и санкцијама у случају скретања са европског пута.

Мегаинформационој моћи прорезимских медија придружују се поједине „невладине организације”, које уво-

де нови модел националне идеологије – србофобни шовинизам. Ту идеологију интензивно подржавају мас-медийске, пословно-бирокарске (у великој већини корумпиране) и политичке „елите” и прозападно оријентисани културни радници. Активирање антинационалних напора последица је јачања симпатија српског друштва према Русији, због чега је режиму неокOLONИЈАЛНЕ власти било потребно да створи „нову Србију”, у којој ће бити што више прозападних странака и гласача.

„Проблем” јачања опозиционог фронта на унутрашњем плану добио је за владајући режим и спољашњи аспект. Са једне стране, у Хашком трибуналу разоткрива се процес против Војислава Шешелја. Са друге стране, геополитички пројекат рашчлањавања Србије није завршен, након Косова дошла је фаза отцепљења Војводине, што је све манифестовано у недавном доношењу предлога статута Војводине, који води федерализацији Србије са перспективом трансформације у трочлану државу. Главни град једног дела ће бити Београд, другог Нови Сад, а трећи ће остати под окупацијом НАТО снага и албанских криминално-терористичких структура. Таквом владајућем марионетском режиму и његовим покровитељима потребна је димна завеса за одвлачење пажње и ликвидацију растуће опасности у виду промене равнотеже снага на политичкој сцени Србије. У том смислу удар на Српску радикалну странку био је начин за решавање свих „проблема”.

Томислав Николић је донео одлуку о подршци Споразуму о стабилизацији и придруживању ЕУ (против Шешелјеве воље и уз покриће да се ће се сагласити да потпишу неке „услове” по којима ће споразум третирати Косово као саставни део Србије. Међутим, ти „услови” су правно неосновани). То је био формални разлог раскола. При томе, Николић није употребио прикладно објашњење (идејно размимоилажење са Шешелјем), него се потрудио да скандал око разлаза рашири у медијима. Уз то, уништио је бланко оставке из странке, повео са собом 20 посланика (по неким изјавама, поткупљених или подвргнутих изнудама и претњама), веома брзо је оформио нову странку, за коју су одмах „пронађена” финансијска средства и простор (у центру Београда).

Не може остати непримећено да је Николић „изненада” задобио благонаклоност медија, чији СРС никада није био „миљеник”. Годинама је јавност застрашивана радикалима као шови-

нистима, фашистима и сл. Сада су се Николићеве карактеристике промениле: његова групација се назива „цивилноизованом”, „толерантном” и „европски оријентисаном”. Прозападни медији *Блиц*, *Данас*, *Дневник*, РТВ Б 92 и други фокусирали су своју пажњу не на разлаз између Николића и Шешелја, него на демонизацију Шешелја. Лидер СРС-а се представља као „деспот-угњетавач” и „експлоататор умног, коректног и способног за компромисе” Томислава Николића. Сада се пропагандни точак окренуо на страну Николића, којем се приписују сви успеси партије по формули „умни и смирени Николић је развио и довео до неочекиваног успеха Радикалну странку, који ни при каквим условима не би остварила са Шешелјем”. Ипак, треба погледати чињенице:

– Парламентарни избори: СРС је завршила организационе активности у фебруару 1991. и на парламентарним изборима у Србији 1992. она је одмах избила на друго место, освојивши 1.066.765 гласова (22,58 одсто) – 73 посланичка мандата, прво место је заузео Милошевићев СПС са 1.359.086 гласова (28,77 одсто) и 101 посланичким мандатом. Шешелј је постао посланик СРС-а у Скупштини у јуну 1991. Године 1993. СРС поново заузима друго место са 595.467 гласова (13,85 одсто) – 39 мандата, као и 1996. када задржавају друго место – 17,75 одсто (СПС 42,91 одсто). Парламентарни избори 1997. доносе нови успех радикала: добили су 1.162.216 гласова (28,07 одсто) и 82 мандата (рекордни број). Партија је поново заузела друго место, иза СПС-а, који је добио 1.418.036 гласова – 34,27 одсто и 110 посланичких мандата. Успеси радикала на изборима су постали кошмар за „светско друштво”. Амерички представник на Балкану Роберт Гелбард је тада изјавио да САД „ни под којим условима неће сарађивати са Шешелјем пошто је он фашиста”¹). У марту 1998. због заштравања ситуације на Косову СРС улази у коалицију са Социјалистичком партијом Србије. Тада од 35 места у новој влади радикали добијају трећину, такође и два од пет вицепремијерских места: једно Војислав Шешелј, друго Томислав Николић. Шешелј се залагао за жестоке мере против албанских сепаратиста. Године 1999. СРС је постала једина странка која је иступила против потписивања споразума са НАТО о Косову. Николић је био на месту заменика премијера Србије, а крајем 1999. постао је заменик председника савезне владе СРЈ. После ру-

шења са власти Слободана Милошевића у октобру 2000. СРС је поново прешла у опозицију. Године 2000. радикали заузимају треће место са 322.333 гласа (8,6 одсто) и 23 мандата, а 2003, када се Шешелј већ неколико месеци налазио у Хашком трибуналу (али је био носилац листе радикала), успех странке је био већи него икад: СРС је освојила 1.008.074 гласа (27,3 одсто) и 82 од 250 посланичких мандата. На изборима у јануару 2007. за СРС су гласала 1.153.453 гласача (29,06 одсто) и добили су 81 посланичко место. Као резултат последњих избора 11. маја 2008. СРС је добила 1.219.436 гласова (29,46 одсто) и 78 мандата (носилац листе је као и раније био Војислав Шешелј), победу је однела коалиција „За европску Србију” Бориса Тадића, која је добила 1.590.200 гласова (38,42 одсто) и 102 мандата; коалиција Демократска странка Србије – Нова Србија на челу са Војиславом Коштуницом је имала 480.987 (11,61 одсто гласова) и 30 мандата, Социјалистичка партија Србије – Партија уједињених пензионера Србије – Јединствена Србија добила је 313.896 гласова (7,58 одсто) и 20 мандата.

– Председнички избори: На председничким изборима у септембру–октобру 1997. Шешелј је у другом кругу победио, освојивши 1.733.859 гласова (49,1 одсто), поразивши Зорана Лилића (47,92 одсто), мада су избори проглашени неуспелим – Централна изборна комисија је објавила да излазност није достигла потребних 50 одсто за неколико процената. На изборима у децембру 1997. победио је Милутиновић са 59,31 одсто, Шешелј 37,54 одсто. Милутиновићев мандат је истекао 2002. године, али су у Србији следећи легитимни избори спроведени тек 2004. године²). У том периоду председнички избори су организовани четири пута, али сваки пут неуспешно због неправилности или због ниске излазности. Шешелј 29. септембра против фаворита Коштунице (31 одсто) и Лабуца (27 одсто) добија преко 20 одсто гласова, за њега је гласало 845.000 бирача, али други круг избора 13. октобра 2002. није донео резултат, избори су проглашени неуспелим због слабе излазности (у гласању је учествовало испод 45 одсто). Након тога парламент Србије је изменио закон о изборима: сада је 50-процентна излазност гласача обавезна само у првом кругу – у другом победника одређује проста већина. На изборима 8. децембра 2002. Шешелј добија више од милион гласова – 36 одсто, највише је освојио Коштуни-

ца, око 58 одсто, трећи је Пелевић 3,4 одсто. На бирачка места је изашло мање од 45 одсто грађана Србије са правом гласа. На изборима 16. новембра 2003, када је Шешел добровољно отишао у Хашки трибунал, Николић у првом кругу добија највише гласова – 1.166.896 (47,9 одсто) и у случају довољне излазности би постао председник, али на гласање је изашло само 38,5 одсто бирача. Можда су баш избори 2003. године били тачка раскола у СРС.

У првом кругу председничких избора у Србији 13. јуна 2004. Николић је добио више гласова него Борис Тадић – 954.339 гласова (30,6 одсто) наспрам 853.584 гласа (27,3 одсто) за Тадића. Ипак, други круг 27. јуна доноси успех Тадићу – 1.681.528 гласова (53,97 одсто) против 1.434.068 (46,03 одсто) за Николића. На председничким изборима 2008. поновила се ситуација из 2004. године. У првом кругу 20. јануара 2008. Николић је остварио победу над актуелним председником државе Тадићем, освојивши 1.646.172 гласа, што је чинило 39,99 одсто (Тадићев резултат 1.457.030 гласова или 35,39 одсто). Ипак, у другом кругу 3. фебруара победио је Тадић (2.304.467 гласова или 51,19 одсто наспрам 2.197.155 гласова или 48,1 одсто за Николића).

Председнички избори 2004. и 2008. године показали су закономерност у Николићевим активностима: пред први круг улажу се дивовски напори на свим пољима и он добија, али у међувремену следи пад активности и Николић „једва“ не досеже резултат у другом кругу и побеђује Тадић (при чему Николић Тадићеву победу признаје одмах и без приговора, не резматрајући да ли је било неправилности). Николићеве резултати остали су неизмени како 2004, када је носио беџ са Шешелевом сликом, тако и 2008, када се дистанцирао од Шешела. Иступи Николића, посебно „између два круга“, демонстрирали су оскудицу идеја. Посебно 2008, када је наставио са формулом „и са Западом, и са Истоком“ и то након отцепљења Косова и подстицаја сепаратизма Војводице од Запада.

Српски медији настављају да сплеткаре по шеми „страних реализатора“: с једне стране су „националисти, фашисти, шовинисти, мрачне силе, ултраконзервативци, необразовани, остали радикали“, а са друге „образовани, умни, широкомислећи, отворени према свету, демократе“, којима се приближио „мек“, „смирн“, „дивилизован“ политичар, супротност „екстремисти Шешелу“ – Николић³⁾. При томе, и

сам Николић је о Шешелу говорио као о највећем интелектуалцу ког је срео.

Самосталне политичке активности Николића и Вучића које су уследиле после раскола у странци показале су пад идеја, али и хаотичност и противречност у ставовима. Они немају шта да понуде гласачима осим клишеа типа „борба против корупције и криминала“, „повећање животног стандарда“, „очување суверенитета и територијалног интегритета Србије“ (остављајући по страни кључне проблеме српског народа). Те пароле примењују све марионетске и од запада контролисане странке, пре свих Демократска странка. Изузетак је Шешел, који је од почетка формулисао доктрину засновану на строгој унутрашњој логици, јасноћи излагања и дубокој анализи српске историје.

У вези с тим Николићево деловање није толико оријентисано на раскол у СРС-у, главни циљ је уништавање Шешела. Николић је медијима предао⁴⁾ текст Шешелјевог разговора са својим одбором за заштиту, након чега је Хашки трибунал 29. септембра забранио Шешелу да комуницира са породицом, правним саветницима и овим одбором (забрана траје до данашњег дана). Образложење ове одлуке Трибунала било је да Шешел води разговоре о темама које се не тичу непосредне одбране. Друга последица овог Николићевог чина је нови покушај наметања Шешелу адвоката, знајући да га тиме присиљава на штрајк глађу. С тим што сада треба узети у обзир horsocak у који је ушао процес против председника СРС-а, над чијим се животом надвила опасност физичке ликвидације посредством „дозвољавања да се штрајк глађу доведе до краја“ или неуказивањем (или указивањем само „нужне“) медицинске помоћи. У тој ситуацији западне структуре делују у два правца: активирањем главних средстава притисака на Шешела у Трибуналу и растурањем свега што подржава српског лидера ван зидова Схевенингена.

Николић тврди да нема контакте са западним структурама, али су у америчкој амбасади потврдили информацију о преговорима америчког амбасадора Мантера са Николићем о подршци европским интеграцијама. Николић је био на саветовању са америчким и британским амбасадорима. Амбасадор Велике Британије Стивен Вордсворт је одбио да коментарише информацију о сусрету са Николићем иако је пре приближно месец дана на

отварању Међународне летње школе у Београду потврдио да Николић ише није за Запад персона non-grata. Политичке трансформације десног крила је оценио следећим речима: „Позитиван ефекат интеграције Србије довео је до проевропске еволуције Социјалистичке партије, коју је подржала Европа.“ Став Европе, по речима Вордсворта, потпуно је јасан: „Ако су ваше промене искрене, ми то прихватимо и подржавамо до даљег. Сада видимо почетак тог процеса и у Радићевим станици“, додавши да су се „поједини људи охрабрили да отворено говоре о свом неслагању са политиком свог лидера Војислава Шешела“⁵⁾. Амерички амбасадор Мантер је 26. октобра 2008. изјавио: „Уверен сам да Српска напредна странка коју је оформио господин Николић прави позитивне кораке у правцу Европе. То је утисак који сам стекао при сусрету са њим... изражавам му поштовање зато што је имао храбрости да прекине везе са Шешелем.“⁶⁾

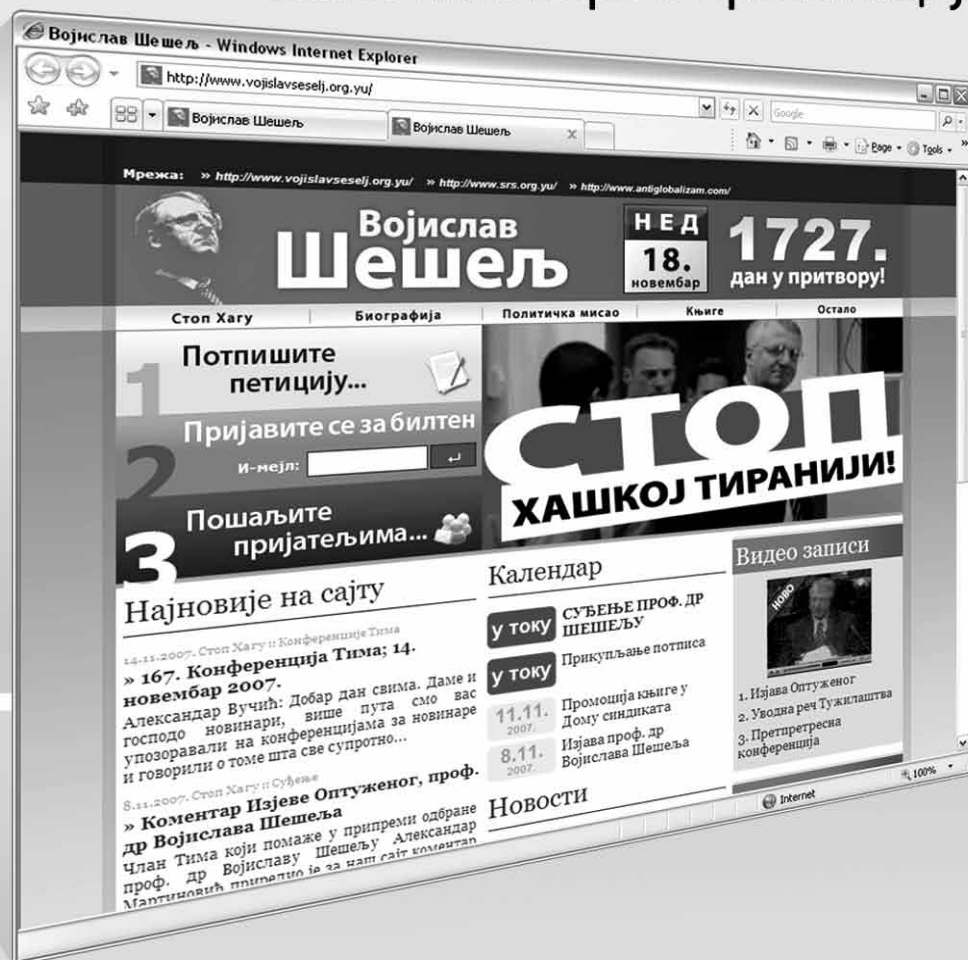
Ова одобравања америчког и британског амбасадора јасно сведоче о томе да је Николић добио „сигнал са врха“ за улазак у отворену борбу против Шешела и нападе на СРС. Он је одскора уписан у систем прозападних снага у Србији, где је за свакога на политичкој сцени дефинисано место и

Фусноте:

- 1) Комерсант бр 52(1455), 26. март 1998.
- 2) На председничким изборима за место председника СРЈ 24. септембра 2000. Шешел, да не би у критичној ситуацији за земљу представљао конкуренцију председнику СРЈ Милошевићу, није изашао на изборе „пустивши“ Николића. Он је поражен, освојивши 288.013 гласова (5,79 одсто) и заузевши треће место после Коштунице (48,96 одсто) и Милошевића (38,62 одсто). Други круг је био одређен за 8. октобар, али лидери опозиције су одбили да признају резултате избора, сматрајући их фалсификованим. Они су инсистирали на томе да се Коштуница призна као нови-забрани председник државе након првог круга гласања. У томе су их подржала руководства држава НАТО, посебно председник САД Бил Клинтон и премијер Британије Тони Блер. Као резултат „булдожер револуције“ 5. октобра 2008. Милошевић је смењен, а председник СРЈ је постао Коштуница.
- 3) Н. Вуковић, „Дестилвани радикали“, Нова српска политичка мисао, 24. октобар 2008. www.nspm.rs
- 4) Прес, 15. септембар 2008.
- 5) www.nspm.rs
- 6) Вечерње новости, 26. октобар 2008.

Војислав Шешељ

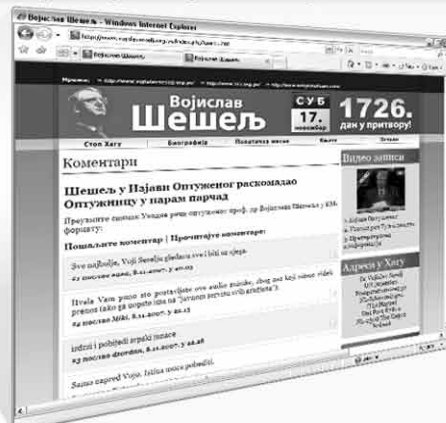
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишите петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛОКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

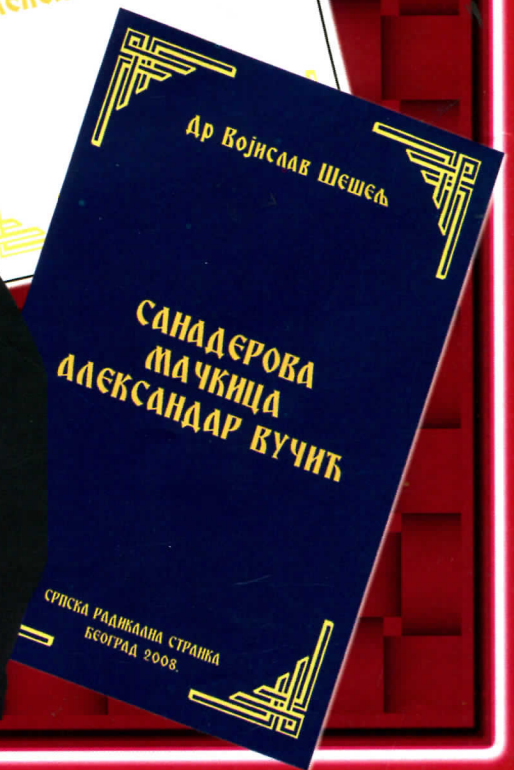
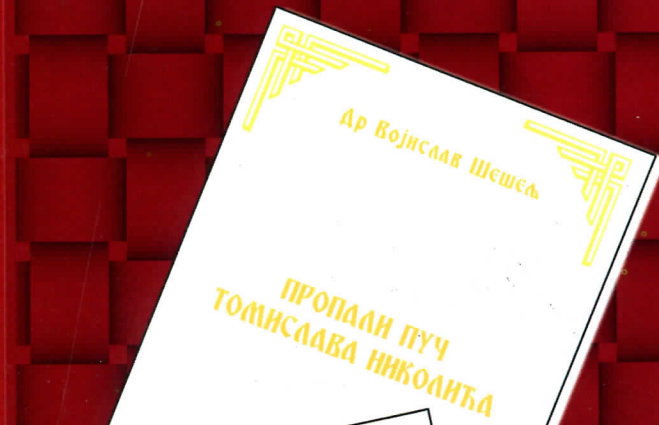
СРПСКА РАДИКАЛНА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2008.

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи